

Verhalen van een
Beminde
II

Op weg naar de Bestemming

Drs. Gordon van Veelen

Colofon

Eerste druk januari 2014

© Stichting Delina, Zeewolde

Tekst: Gordon van Veelen
Foto's: Gordon van Veelen e.a.

Druk: Alföldi Printing House, Debrecen (Hu)

Het is zaliger te geven...

“Kost dit boek dan geen geld?”

Natuurlijk kost de uitgave van dit boek heel veel geld. Ik stel het op prijs, wanneer u het werk van Stichting ‘Delina’ ondersteunt door middel van een gift. Deze stichting is ANBI goedgekeurd. Uw gift is dan aftrekbaar voor de inkomstenbelasting. Vanuit deze ministichting ondersteunen wij allerlei zendingsactiviteiten: In Suriname en Oost-Europa.

Tevens maakt u het ons dan mogelijk om toekomstige boekuitgaven te bekostigen.

NL73ABNA0591883449

t.n.v. Stichting ‘Delina’, Zeewolde
of via Paypal op de volgende website:
www.gordonvanveelen.org

e-mail: info@gordonvanveelen.org

Voorwoord

In de winter van 2010-2011 publiceerde ik het boek *Verhalen van een Beminde*. Dit boek begint met de troost, die ik van God ontving na het overlijden van mijn vrouw Henny Delina. We waren 33 jaar getrouwd en ik kon me het leven zonder haar niet voorstellen.

Maar de Heer troostte mij. Ik had niet verwacht, dat de Heer me met zoveel tederheid en liefde zou omringen en me zo diep zou genezen.

Al direct bleek, dat mijn bediening in het koninkrijk van God niet voorbij was. Hij riep mij om in allerlei landen de basis te leggen voor nieuwe HealingRooms en gelovigen te activeren en te stimuleren om te gaan staan in de bediening van genezing en bevrijding. De nederlaag, die ik zelf had ondervonden in het overlijden van mijn vrouw, betekende geenszins het einde van mijn bediening op het gebied van genezing en bevrijding. Integendeel, dit begon zich alleen maar uit te breiden.

Ik had in het begin helemaal niet door, wat de Heer met mij van plan was. Inmiddels ontving ik uitnodigingen om seminars te houden in Suriname en Guyana, Servië en Macedonië en ieder jaar bezocht ik in de zomerperiode het zomerkamp van de Logos gemeente in Oradea, Roemenië. Maar ik wist niet ,waarop dit allemaal zou uitlopen.

Eigenlijk ging alles 'mis' met de publicatie van het boek *Verhalen van een Beminde*. Ik was inmiddels begonnen intens naar de stem van de Heer te luisteren. Als het weer het toeliet wandelde ik elke dag 2 uur in de bossen bij Zeewolde om daar in Zijn nabijheid te zijn.

Daarin kwam zoveel liefde naar me toe, dat ik soms ontroerd thuiskwam. Ik kon Hem alles vragen en Hij gaf op alles antwoord. Soms was dat antwoord: "Wacht maar af, heb gewoon geduld en vertrouw mij". Maar vaak kreeg ik ook heel concreet antwoord op mijn vragen. Zo vroeg ik Hem tijdens het schrijven van *Verhalen van een Beminde*, wat voor cover er om het boek moest. En Hij sprak heel duidelijk tot mij: "Neem de

aquarel, die jouw vriend voor jou heeft geschilderd”.

Ik mag de naam van mijn vriend niet noemen. Hij is een gerenommeerd kunstenaar en dit aquarelletje was met een paar penseelstreken op papier gezet.

Destijds - het moet rond het jaar 1999 of 2000 zijn geweest - kwam hij naar me toe. Hij zei: “Ik had vannacht een gezicht. Het ging over jullie. Ik heb een aquarelletje gemaakt, van wat ik zag. De Heer zei tegen me: Daar gaan jullie wonen”. Het aquarelletje toont een huisje op de Balkan. Het heuvelachtige landschap past er helemaal bij.

Henny en ik keken elkaar aan. Wat moesten we daar mee? Onze vriend was zelf op de Balkan geboren. Wilde hij ons naar zijn geboorteland sturen? Of was dit echt een boodschap van God? We wisten het niet. Zelf hadden we helemaal geen contacten in Oost-Europa of op de Balkan. Henny had zelfs een aversie tegen de landen achter het voormalige IJzeren gordijn. Verwaarloosde huizen, niet onderhouden wegen, kapotte toiletten en slecht drinkwater. Dat was haar voorstelling. Zij had in haar jeugd genoeg armoede gezien.

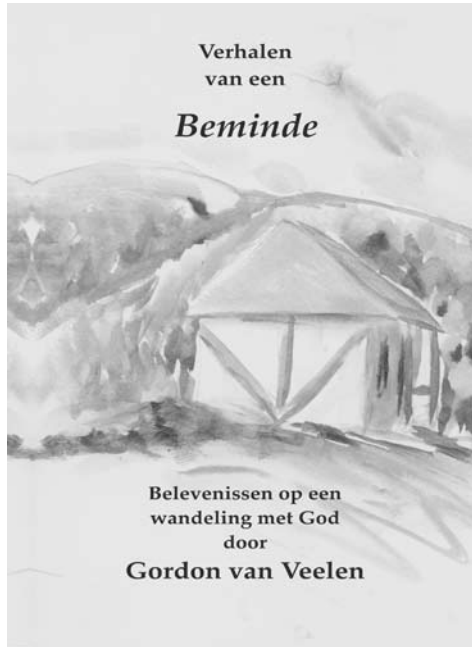
We hebben er destijds best serieus aandacht aan besteed. We overwogen zelfs om ons een dergelijk huisje als vakantieverblijf aan te schaffen. Maar het kwam er gewoon niet van. Het was de tijd niet.

Maar nu, vele jaren later, zei de Heer tegen me, om dit aquarelletje te gebruiken als cover voor mijn boek. Ik bewerkte het een beetje met ‘Photoshop’ en maakte er een cover van. “Daar zul je wonen” had de Heer tegen mijn vriend gezegd.

Ik realiseerde me nog helemaal niet, dat ik bezig was iets profetisch te doen. De profetische boodschap van het cover was: “Daar ga jij wonen”. Inmiddels (2013/2014) bereid ik me voor om te gaan verhuizen naar Oost-Europa.

Maar toen ik het boek uitbracht, had ik daar nog geen idee van. Het boek kwam uit in de winter van 2010/2011. Niet lang daarna begon er van alles te gebeuren.

Ik had af en toe de gelegenheid om er een paar dagen tussenuit te gaan. En zo kocht ik drie vliegtuigtickets bij Ryanair voor heel weinig geld. Het betrof 'toevallig' steeds een bestemming in Oost-Europa. Het eerste ticket zou me in mei 2011 naar Praag brengen.

Inhoudsopgave

Voorwoord		5
Hoofdstuk 1	Abraham	10
Hoofdstuk 2	Kapel	12
Hoofdstuk 3	Bisschop	17
Hoofdstuk 4	Finland	29
Hoofdstuk 5	Moermansk	31
Hoofdstuk 6	Prediker	42
Hoofdstuk 7	Bewogenheid	54
Hoofdstuk 8	Inbraak	57
Hoofdstuk 9	Visionair	66
Hoofdstuk 10	Lviv	72
Hoofdstuk 11	Nina	88
Hoofdstuk 12	Alyson	92
Hoofdstuk 13	Serhiy	98
Hoofdstuk 14	Düsseldorf	105
Hoofdstuk 15	Krasnoperekopsk	110
Hoofdstuk 16	Zij zullen gezichten zien	114
Hoofdstuk 17	Vertaler	117
Hoofdstuk 18	Een koude nacht	122
Hoofdstuk 19	Budapest	128
Hoofdstuk 20	Manchester	131
Hoofdstuk 21	Bestemming	136
Hoofdstuk 22	Het is er al	146
Hoofdstuk 23	Vergeving	151
Hoofdstuk 24	Dortmund	155
Hoofdstuk 25	Opstanding	159
Hoofdstuk 26	Martinique	166
Hoofdstuk 27	Metro	173
Hoofdstuk 28	Dutch spirits	176
Hoofdstuk 29	Te veel	184
Hoofdstuk 30	Grafdelvers	188
Hoofdstuk 31	Trance	194
Hoofdstuk 31	Een klein meisje	203
Hoofdstuk 32	Radio Maria	207

Hoofdstuk 33	Down syndroom	213
Hoofdstuk 34	Katje	220
Hoofdstuk 35	Grenzen	223
Hoofdstuk 36	Dumbrava	229
Hoofdstuk 37	Geld	239

Hoofdstuk 1 Abraham

Kort na het verschijnen van het boek liep ik bij Zeewolde in het bos. Ik praat altijd met de Heer, maar de stilte van de natuur is voor mij de beste plek om Zijn aanwezigheid te ervaren en minder afgeleid te worden. Als ik mijn wandelingen met de Heer moet omschrijven, gaat het vooral om een *love-walk*. Ik bid in tongen en vertel Hem, hoeveel ik van Hem houd. En Hij vertelt mij, hoe Hij van mij houdt met woorden, die heel diep mijn hart raken. Alle stress, al het moeten, vloeit uit me weg. En ik ervaar Zijn diepe vrede en blijdschap.

Soms vertelt Hij me iets. Soms vraag ik Hem iets. Meestal vraag ik Hem, waar de prediking van de komende zondag over moet gaan. Soms geeft Hij een heel duidelijk antwoord en dan praten we daar verder over. Soms zegt Hij tegen me: “De boodschap gaat over Mijn liefde en Ik zal je tijdens het spreken inspireren”.

In het begin vond ik dat beangstigend. Ik weet nu eenmaal graag, waar ik aan toe ben. Maar langzamerhand vind ik dat juist steeds leuker, omdat Hij de controle overneemt en ik soms dingen zeg, die ik helemaal niet van plan was te zeggen. Sterker nog, soms laat Hij me dingen zeggen, waar ik het zelf niet mee eens ben.

Andere keren vraag ik Hem me iets te vertellen over de toekomst. En dan kan het zomaar zijn, dat Hij me iets nieuws vertelt. Vaak begrijp ik het niet direct, zoals toen in februari 2011.

Ik vroeg de Heer om mij iets nieuws te zeggen en Hij zei: “Je zult plotseling je land verlaten”. Ik vroeg niet verder. Ik verheugde me al, want er zou iets nieuws gebeuren. Op dat moment was mijn leven nog niet zo vol met reizen als nu.

Toen ik na de wandeling thuiskwam, besloot ik een koffertje te pakken met alle dingen, die ik voor een korte reis nodig zou hebben; wat winterkleding, miniverpakkingen shampoo, deodorant en aftershave, een Engelstalige Bijbel, een zaklamp etc. Een week ging voorbij, maar er gebeurde niets. Er kwam geen enkele speciale uitnodiging om ergens in het buitenland te ko-

men spreken. Een tweede week ging voorbij en ook toen gebeurde er niets bijzonders; geen enkele buitenlandse reis op korte termijn.

Ik begreep het niet, want normaliter klopt alles, wat de Heer tegen me zegt. Maar misschien had ik het deze keer toch verkeerd verstaan en me iets ingebeeld. En wat doe je dan? Juist, je vraagt het de Heer opnieuw: "Heb ik U goed verstaan, Heer? Er gebeurt namelijk niets".

Hij zei tegen me: "Jij zult werkelijk plotseling je land verlaten. Maar het zal niet gaan om een klein zendingsreisje. Jij zult helemaal je land verlaten. Ik roep jou, zoals Ik Abraham riep: Verlaat je land en ga naar het land, dat Ik je wijzen zal. En daar zullen jij en je kinderen tot zegen zijn".

Ik moest er even van slikken. Emigreren? Ik?

Ik bedacht, dat ik misschien de laatste tijd te veel in het boek Genesis had gelezen. Misschien waren de woorden uit Gen.12 over de roeping van Abraham te diep in mijn hart gegrift en hoorde ik mijn eigen gedachten, toen ik naar Gods stem probeerde te luisteren?

Die vrijdagavond hadden we zoals gebruikelijk onze Healing-Rooms in Zeewolde. Voordat we aan de slag gaan om voor anderen te bidden, nemen we meestal een kort moment om elkaar te zegenen. We doen dat twee aan twee. Jij bidt en profeteert over de ander en de ander bidt of profeteert over jou.

Deze keer stond ik 'toevallig' tegenover Dorien. Nadat ik haar een bemoedigend woord van de Heer had doorgegeven, begon ze over mij te profeteren: "Ja, de Heer roept jou net als Abraham..."

De rest hoorde ik niet eens meer. Het was dus menens. De Heer roept mij werkelijk net als Abraham. Ik had me dus niet vergist. Ik zou werkelijk mijn land verlaten en gaan naar een land dat God mij wijzen zou.

Welk land dat zijn zou, wist ik nog niet.

Hoofdstuk 2 Kapel

In het voorjaar van 2011 reisde ik met een prijsvechter (Ryanair) voor vier dagen naar Praag. € 25,- voor een retourticket is niet veel geld. Het hostel kostte € 12,- per nacht, inclusief ontbijt. Dat is ook op te brengen.

De stad Praag is natuurlijk prachtig. Maar na een dag of wat begin ik toch naar de natuur te verlangen. Daarom nam ik de bus naar Karlovy Vary, een kuuroord in West-Tsjechië. De stad is een Unesco World Heritage monument. De kuurhotels zijn allemaal gebouwd tussen 1870 en 1914. De oudere hebben de Fin-de-Siecle stijl, de nieuwere zijn opgetrokken in Jugendstil met heel aparte versieringen en ornamenten.

Karlovy Vary - vroeger heette het Karlsbad - was dé trekpleister voor de zeer rijken van Europa. En eigenlijk is dat nu weer zo. De hotels zijn voor gewone mensen veel te duur. Het winkelaanbod is ook niet voor de gewone man; veel juweliers en veel dure kledinghuizen. Een deel van de toeristen zijn rijke Russen, die het voorbeeld volgen van de Russische adel uit vroeger tijd.

In de stad zijn een aantal galerijen met hete bronnen. De heetste is maar liefst 73 graden. Ik zie de mensen rondlopen met vreemde kannetjes, die er uit zien als een theepotje met tuit. Het kannetje wordt gevuld met het hete borrelende water uit een fonteintje en als het iets is afgekoeld, drinkt men door het tuitje. En zo zie ik de mensen van de ene naar de andere bron lopen.

Het is natuurlijk allemaal onzin. Het hete water bevat een beetje ijzer, wat natrium-, kalium- en magnesiumzouten en wat sporenelementen (lood, zink, koper, mangaan etc.), die eerder giftig zijn dan genezend. Maar in deze lage concentraties kunnen ze niet veel kwaad. Als geoloog mag ik daar iets over zeggen. Het is meer de sfeer, de onthaasting, het culturele aanbod en de ontspannenheid van een dergelijke plaats, die het menselijk lichaam de kans geven zich wat te herstellen.

Een van de vele galerijen met hete bronnen in Karlovy Vary

Ik wandel maar kort in de plaats zelf, want eigenlijk wil ik gewoon in de natuur wandelen en bij de Heer zijn. Het weer zit wat tegen; ieder moment kan het beginnen te regenen. Maar ik besluit toch de kabeltrein te nemen naar de Diana hoogte, waar allerlei wandelroutes beginnen. Behalve bij het restaurantje en de uitkijktoren kom ik op mijn wandeling niemand meer tegen. De wandelpaden zijn tot mijn verbazing geasfalteerd. Ik zou mijn bergschoenen niet nodig hebben gehad. Maar dat wist ik niet.

Ik gebruik de wandeling om te genieten en ook met de Heer te praten. Voortdurend merk ik de bevestigende liefde van de Vader.

Dan begint het te regenen, eerst heel zachtjes en dan langzaam wat harder. Ik ben net een schuilplaats gepasseerd en volgens de kaart moet er zo een soort restaurantje in het bos zijn. Na even zie ik het. Het is in de verbouwing en dus gesloten. Ondertussen gaat het steeds harder regenen.

Niet ver daarvandaan zie ik een soort van kapelletje staan. Het is helemaal van hout met zelfs een dak van houten shingles. Het

is gebouwd in een typisch Poolse stijl, met overhangend dak. Ik bedenk, dat ik onder dat dak wel zou kunnen schuilen tegen de regen. Inmiddels giet het.

Het mini-kerkje is gebouwd op een soort van uitstekende rots. Via een soort van loopplank kom ik bij de deur aan. Ik werp een blik naar binnen. Het is heel apart ingericht. Het interieur doet me denken aan een Oosters Orthodox kerkje. Er zijn geen beelden maar alleen iconen. De hele kapel meet van binnen misschien twee bij drie meter. En hoewel het zo afgelegen ligt, is alles heel goed onderhouden. In het kapelletje staan overal verse bloemen.

Oosters Orthodoxe kapel bij Karlovy Vary (Karlsbad)

Ik schenk er niet veel aandacht aan, omdat ik het niet zo heb met beelden en iconen van Maria en allerlei heiligen. Ik ga dus buiten het kapelletje onder het overhangende dak staan. De regen gaat steeds harder. Hoor ik in de verte onweer?

Ineens is er een oud vrouwtje bij het kapelletje. Ze gaat naar binnen en rommelt daar wat. Na even komt ze naar buiten en zegt iets tegen me in het Tsjechisch, wat ik natuurlijk niet versta. Als ik haar bekijk, blijkt dat ze helemaal niet zó oud is.

Aan haar zwarte kleding en specifieke hoofddoek meen ik op te maken, dat ze misschien een non is. Eigenlijk heeft ze een

heel vriendelijk gezicht. Ik vraag haar of ze Engels spreekt. Ze schudt haar hoofd. Dan zegt ze: "Come and sit". Ze gaat me voor het kapelletje in. Tegenover de ikonastase (wand met iconen) staan twee stoelen. Ze wijst me op een ervan en ik ga zitten. Dan gaat ze een kaarsje aansteken en zet dat voor de icoon van Jezus. Ook strooit ze wat wierookkorrels op het brandertje, dat er naast staat. Ik vind het heel apart. Zou dat haar routine zijn, of doet ze dat nu in verband met mijn aanwezigheid?

Ik toon haar mijn bijbel om haar te laten zien, dat ik een gelovige ben. Ze geeft er niet veel aandacht aan. Dan is ze ineens weer weg. Ik blijf maar lekker zitten. Buiten onweert het nu volop en het giet van de regen. Het voelt niet onaangenaam tussen al die afbeeldingen van patriarchen en heiligen.

Na een minuut of 5 keert ze terug met een dienblad. Daarop staan een dampende kop koffie, een suikerpot, een bekertje room en een bordje met crackers. Dat zet ze bij mij neer en opent het bekertje room. Ik vraag haar of ze misschien Duits spreekt. "Ein Bißchen", maar verder alleen Tsjechisch en Russisch.

Inmiddels ben ik er achter, dat dit echt een Russisch Orthodox kapelletje is, hoewel de omgeving (Tsjechië) voornamelijk Rooms-Katholiek is. Ergens achter me zie ik een illustratie, waaruit valt af te leiden, dat de Rooms-katholieke kerk (en in haar gevolg alle protestantse dochterkerken) afscheidingen zijn van de ware Orthodoxe kerk. Het is maar van welke kant je het bekijkt. Tot een bepaalde hoogte is dat ook zo.

Zonder iets te zeggen is ze inmiddels weer verdwenen.

Ik zit daar helemaal alleen. Nadat ik de lekker warme koffie heb opgedronken, zet ik mijn gesprek met de Heer voort. "Wat betekent dit Heer?" vraag ik Hem. Het antwoord volgt direct: "Wil je nooit meer oordelen over religieuze mensen?!" Ik schaam me en de tranen komen over mijn wangen. Ik was al gestopt met oordelen over medebroeders en -zusters en over 'zondaars'. Maar ergens kon ik me altijd wel afzetten tegen de religie en de traditie. Dat was immers de grootste vijand van het levende geloof? Ging Jezus ook niet te keer tegen de religieuze Farizeeën van zijn dagen?

Maar nu word ik hier verwend en verzorgd, door een oude vrouw, die misschien wel niets bezit, een vrouw met een heel vriendelijk gezicht, die haar leven investeert in het verzorgen van dit kleine heiligdom en dagelijks verse bloemen neerzet om God te eren. Hoe was dat ook weer met die vrouw, die dure parfum over Jezus voeten goot?

Heel diep raakt het mij, dat de Heer het hart aanziet en niet de kaders, waarin zij is opgevoed en de manier, waarop zij haar aanbidding vormgeeft. Ik besluit nooit meer te oordelen over religieuze mensen. Ik heb mijn les geleerd.

Ik praat verder met de Heer: "Wilt u nog meer tegen mij zeggen, Heer?" "Ja", zegt Hij, "Oost-Europa krijgt een grotere plaats op jouw agenda". Er komen nog meer tranen.

De koffie is inmiddels op. Alleen de crackers liggen er nog. Ik heb een kleine fles wijn in mijn rugzak. Ik maak soms wandeltochten met 'du pain, du vin et de boursin'; brood, wijn en kaas.

Maar nu krijgt de wijn een andere bestemming. Daar helemaal alleen in de bergen, in dit kapelletje, zegen ik een cracker en de wijn en vier alleen de maaltijd van de Heer. Haar cracker en mijn wijn. En het was heel goed! De aanwezigheid van de Heer was bijna tastbaar op die plek.

Na een minuut of wat houdt het op met regenen. Ik sta op en hijs mijn rugzak weer op mijn rug. Ik kijk nog even rond of ik haar ergens zie, want ik wil haar graag bedanken. Maar ik zie haar nergens meer. Dan wandel ik weer verder. En Hij is zo reëel bij me.

Hoofdstuk 3 Bisschop

Wanneer de Heer iets belangrijk vindt, dan spreekt Hij daarover niet slechts één maal, maar meerdere keren. Na mijn driedaags verblijf in Praag en het Tsjechische bergland was ik nog een paar keer in staat om voor heel weinig geld reises naar Oost-Europa te maken. De vliegtickets (via Ryanair of Wizzair) kosten ergens tussen de € 30 en € 70 (retour) en ter plekke houd ik de kosten aanvaardbaar door in een hostel te overnachten (een soort jeugdherberg, waarbij je met 8 personen een kamer deelt).

Meestal smeer ik brood voor onderweg en in mijn rugzak zit een z.g. camelback ingebouwd, een soort van waterzak met een slurf, die onderweg over mijn schouder naar voren hangt, zodat ik de rugzak niet hoeft te openen om te kunnen drinken.

Een hostel biedt tegelijkertijd het voordeel, dat je heel gemakkelijk met je kamergenoten in contact komt. Hetzij zittend op de rand van je bed, hetzij tijdens het ontbijt, waarbij je vaak bij anderen aan tafel aanschuift. Het gemis aan (dure) privacy wordt goedgemaakt door de vele leuke contacten. Steeds weer ontdek ik, dat jongeren helemaal geen problemen hebben met ouderen en ook soms heel leergierig zijn. Maar hopelijk heb ik ook dat éne extra, namelijk dat ik als zoon van de levende God op een speciale manier naar andere mensen kijk en gemeend interesse in hun leven heb.

Ik denk aan dat Duitse echtpaar, dat ik in Wroclaw aan het ontbijt ontmoette. Zij waren op zoek naar haar roots, haar voorouders, die tot en met WO II in Polen hadden gewoond. Toen ik na even het gesprek op het geloof in de Here Jezus bracht en hun vertelde over de mogelijkheid van echte communicatie met God de Vader, stond de man op van het kleine tafeltje, waaraan zij beiden zaten te ontbijten. Hij ging bij mij zitten en omdat er niet meer plaats was, kwam zij erbij staan.

Hij had ooit 3 jaar theologie gestudeerd, maar was er weer mee gestopt. Kerkelijk betrokken was hij nauwelijks meer. Maar nu werd alles wakker gemaakt. We zaten ruim twee uur aan de

ontbijttafel.

Die avond had ik een gesprek met Ruki, de kleine Japanse, die op het bed naast het mijne sliep. Na de gebruikelijk reis-praat bracht ik ook hier het gesprek op Jezus. Ze had er geen moeite mee en ze vond het christelijk geloof eigenlijk heel mooi, toen ik het haar uitlegde. Ik raadde haar aan in Japan eens een christelijke gemeente te bezoeken. "Daar waar je de aanwezigheid van God ervaart, daar ben je op de goede plek", zei ik nog tegen haar. De volgende morgen moesten wij beiden al vroeg weg. We zagen elkaar nog even in de hal. Ze zei: "Have a good trip... and thank you for our conversation last night".

Ik kan er wel over doorgaan. En het gaat ook steeds door. Ik kan nu eenmaal niet meer uit mijn huid. En die huid is Jezus. De binnenkant trouwens ook!

Op een driedaagse reis naar Tallinn, de hoofdstad van Estland, wilde het eerst niet zo best lukken met de contacten. Misschien kwam het wel omdat ik vanwege het mooie weer met de bus een paar lange tochten door het land maakte en iedere keer pas heel laat thuiskwam in het Hostel.

Op één van die dagen bezocht ik het Lahemaa nationaal park, dat ten Oosten van Tallinn ligt; ruim een uur met de bus. Na aankomst bij de bushalte in het plaatsje Käsmu, probeerde ik er achter te komen, hoe ik 's avonds weer terug zou kunnen. Volgens de aangeplakte dienstregeling reed de avondbus alleen in het weekend. Maar hoe kwam ik dan weer terug in Tallinn?

Ik vroeg het in het dorpsmuseum. De aanwezige jongedame probeerde met haar smartphone de vertrektijden van de bussen te downloaden, om er vervolgens achter te komen, dat er helemaal geen bus meer terugging.

Ineens hoorde ik achter me een stem in het Engels zeggen: "Are you looking for the bus to Tallinn? We know how to get back. The lady of the tourist office in Tallinn wrote it all down for us. You have to go in the opposite direction and take the bus to Rakvere at 16.20 hours. From there you can take a bus to Tallinn".

Käsmu in het Lahemaa National park

Ik keek om en zag een vriendelijk jong stel. Hij heel lang; zij heel klein met een iets getinte huidskleur. Ik bedankte hun hartelijk voor de informatie. "We will see you then at the bus stop at 16.40", zei hij nog.

Toen gingen we allen ons weegs door dit prachtige natuurpark, dat lange uitgezette wandelroutes heeft. Ergens onderweg aan een leeg strandje aan de Oostzee zat ik juist mijn lunchpakket op te eten, toen dit jonge stel me passeerde. Wij lachten naar elkaar en toen waren ze weer uit het zicht.

Een dik uur later passeerde ik hen, terwijl zij zittend op de grote zwerfkeien langs de kust zaten te eten. We zwaaiden tegen elkaar. Een paar uur later troffen we elkaar, zoals verwacht bij de bushalte. Het was een stralende dag geweest en we hadden allen genoten van de prachtige natuur van dit gebied.

We reden met een langzame stadsbus naar Rakvere, meer dan 40 minuten in de verkeerde richting. In de bus sprak ik hun aan. Het waren Roemenen. Zijn naam was Vlad en zij heette Linda.

Toen ik vertelde, dat ik Nederlander was en over een maand zelf naar Roemenië zou gaan, was hun interesse gewekt. Zij had één jaar in Wageningen gestudeerd om een Masters in 'Environ-

mental studies' te doen. Ze kende Nederland een klein beetje. Natuurlijk wilden ze weten, wat ik in Roemenië ging doen. Ik vertelde hun, dat ik mee ging werken aan het zomerkamp van de Logos-gemeente uit Oradea en daarna zou proberen de eerste HealingRoom van Roemenië op te zetten.

De vraag, of zij beiden ook geloofden, was toen snel gesteld. Beiden waren meelevend Oosters Orthodox.

Wat apart eigenlijk. Juist een paar weken eerder had ik die vreemde ontmoeting gehad met een Oosters Orthodox nonnetje in een kapelleke in de bergen bij Karlovy Vary. Toen had de Heer me aangesproken over mijn oordelende houding naar religieuze mensen. Ik had toen besloten om nooit meer zo te oordelen.

Ik had dan ook niet de geringste behoefte om hun geloofsbeleving te bekritisieren. Integendeel; ik sprak met hun over de Heilige Geest, die het ons mogelijk maakt om met God te communiceren. Met elkaar zaten we meer dan anderhalf uur te praten gedurende de lange busreis.

Inmiddels waren we aangekomen in de buitenwijken van de hoofdstad Tallinn.

Toen zei hij ineens: "Wij gaan vanavond op advies van de receptionist van ons hostel ergens pannenkoeken eten. Ik wil u uitnodigen om met ons mee te gaan". Ik had toch niets anders te doen, dus willigde ik in. We liepen samen de middeleeuwse binnenstad van Tallinn in en gingen eten bij restaurant 'Kompressor'; niet zo'n romantische naam (het doet eerder aan een fabriek denken, dan aan een restaurant). Het interieur ging wel, maar de pannekoeken waren heerlijk.

Ergens in het gesprek kwam ik er achter, dat de twee op huwelijksreis waren. Ik bedacht: "Wie gaat nu op zijn huwelijksreis een wildvreemde buitenlander uitnodigen om samen mee te gaan eten?" Dat doe je toch niet. Op je huwelijksreis heb je toch alleen maar oog voor elkaar?

Of had dit een diepere betekenis? Eigenlijk kon ik dat wel bevestigend beantwoorden. Waarom moest ik opnieuw contacten

krijgen met Oosters-Orthodoxe mensen? Natuurlijk, omdat de Heer mij steeds meer naar Oost Europa wilde zenden.

Maar ondertussen zat ik met hen te eten en deelde mijn hart over de liefde van de Vader. En zij luisterden geboeid. Na nog lang nagetafeld te hebben, bad en profeteerde ik over beiden en we namen afscheid. Alle drie zouden we de volgende morgen vroeg vertrekken.

Een week later reisde ik voor € 35,- naar Wroclaw in Polen. Deze prachtige monumentale stad, die vroeger Breslau heette, werd in de laatste dagen van WO II bijna geheel verwoest.

Direct daarna werd de Duitse bevolking verdreven en hun plaats werd ingenomen door de Poolse inwoners van Lvov in de huidige Oekraïne. Zij waren op hun beurt door Stalin uit hun woonplaatsen weggejaagd. Het was de grootste volksverhuizing ooit. Vele miljoenen mensen werden in 1945/46 ontheemd en verdreven van de plaatsen, waar ze generaties lang hadden gewoond.

De Polen hebben gelukkig geprobeerd de oorspronkelijke huizen weer opnieuw op te trekken of te restaureren. Dat is hun uitstekend gelukt. Waar dat niet mogelijk was, staan nu vieze grijze beton kolossen uit de communistische periode. Hoe dan ook, Wroclaw is best de moeite waard met haar prachtige raad-

Gerestaureerde stadscentrum van Wroclaw (Breslau)

huis, pleinen, kerken en statige herenhuizen.

Vanuit Wroclaw maakte ik een lange busreis naar Karpasc aan het Tatra-gebergte op de grens tussen Tsjechië en Polen. Heerlijk om daar te wandelen, te klimmen, buiten adem te raken en te zweten op de steile bergpaden. Heerlijk ook om met de Heer te praten. Hij zei: "Ik heb nog een verrassing voor je".

Wandelen bij Karpacz in het Poolse Tatra gebergte

De volgende dag was het weer niet geschikt voor een wandeling in de bergen. Het miezerde. Dan maar een dag in de stad rondslenteren.

Op een goed moment zag ik tegenover een grote kathedraal een gebouw met het opschrift 'Evangelische Bijbelschool'. Dat vond ik heel apart. Ik had wel interesse om naar binnen te gaan. Hoewel, nu in juli, zou wel alles dicht zijn. Aan de Bijbelschool vastgebouwd zat een oude kerk met een geel gepleisterde gevel.

Ik vermoedde, dat deze kerk bij de Bijbelschool hoorde. Toen zag ik een vrouw naar buiten komen. De kerkdeur zat dus niet op slot. Ik stak de weg over en stapte de oude kerk binnen. Daar wachtte mij een verrassing.

Ik stapte binnen midden in een kerkdienst van... de Oosters Orthodoxe kerk. Waarom hebben die op woensdagmorgen om 10.00 uur een kerkdienst? Er zijn in Polen maar weinig Ortho-

doxe gelovigen. Zij maken ongeveer 1 à 2 % van de bevolking uit. Maar nu stond ik ineens in een Oosters Orthodoxe kerkdienst. Ik had natuurlijk gelijk weg kunnen gaan. Waarom ik dat niet deed, weet ik niet.

Oosters Orthodoxe kerk in Wroclaw naast
de Evangelische Bijbelschool (rechts)

Het koor van de kerk was van de hoofdzaal gescheiden door een soort wand, behangen met ikonen, de z.g. Ikonostase. Midden in die houten wand waren grote openstaande klapdeuren en in die deuropening stond de priester in een zilverkleurig gewaad met daaroverheen een groene met goud bestikte toga. Hij zong de liturgie. Achter de wand, buiten mijn gezichtsveld, stonden nog drie zangers. Samen zongen zij een Slavische liturgie, à capella, zoals alleen de Slavische volken dat kunnen.

Ik had natuurlijk na even weg kunnen gaan, maar ik bleef staan en schoof naar een stoel achterin de kerk, vlakbij de uitgang. Er waren behalve mij nog zo'n 8 kerkgangers. Het prachtige zingen nam geen eind. Soms werd er door de bezoekers even geknield, wanneer de priester knielde. Daarna stond iedereen weer op. Soms zong de gemeente een refrein mee. Al met al stond ik daar wel drie kwartier. Af en toe zette de priester/bis-

schop zijn bisschopsmijter op, even later zette hij hem ook weer af en knielde met zijn voorhoofd op de grond.

Ineens was het zanggedeelte van de liturgie klaar en kwam een soort monnik in zwarte pij voor de gemeente staan. Hij las een lange preek voor in het Pools. Dit was het moment geweest om te vertrekken, want ik kon natuurlijk niets van deze preek volgen. Ik hoorde de woorden Elia, Sarepta, Apocalypse en de naam van de evangelist Mattheüs.

Na een kwartier van voorlezen was de monnik klaar en begon de gezongen liturgie opnieuw; nu als een voorbereiding op de communie. Waarom ging ik niet weg? Waarom ondervond ik de sfeer als prettig?

Uiteindelijk was de communie aan de beurt. De 8 gelovigen stelden zich in een rij op. Als ze aan de beurt waren, kusten zij eerst de icoon, die naast de bisschop op een tafel lag. Daarna ontvingen zij het brood; ongeveer zoals tijdens de Roomse Mis. Een misdienaar hield een schoteltje onder de hand van de bisschop, zodat de gewijde hostie nooit op de grond zou kunnen vallen. Toen iedereen de communie had ontvangen, stond ik nog achterin de kerk.

Ineens keek de 'bisschop' mij aan en wenkte mij om naar voren te komen. Het was te laat om nu nog weg te rennen. Ik liep naar hem toe. Hij keek me met bijzonder liefdevolle ogen aan. Hij vroeg me, waar ik vandaan kwam. Toen ik hem vertelde dat ik uit Nederland kwam, vroeg hij, of ik Duits sprak. Ik antwoordde: "Ja". Direct vroeg hij de 'zwarte' monnik om Duitstalige brochures voor mij te halen.

Hij vertelde mij, dat hij meermaals in Nederland was geweest om de paar Oosters Orthodoxe kerken in de grote steden te bezoeken. En vervolgens vertelde hij over de hulp, die Nederlandse christenen in Polen hadden gebracht na de ineenstorting van het communistische regiem.

Ineens zei hij: "U had gedurende de hele dienst uw handen op uw rug. Dat is niet goed. Zo kunt u geen zegen van God ontvangen". Hij had mij dus tijdens het zingen wel degelijk opge-

merkt. Van pure schrik deed ik mijn handen nu naar voren. Op dat moment pakte hij mijn beide handen vast. Ik kon nergens meer heen. Ik was 'gevangen'.

Toen vertelde hij me, dat het vandaag de naamdag was van de bijbelse profeet Elia (vandaar, dat die naam me tijdens de 'preek' was opgevallen). Hij legde uit: "Elia bad tot God, dat het niet zou regenen. En toen regende het drie jaar niet". Ik reageerde, dat ik de Bijbelse geschiedenissen goed kende.

Nog altijd had hij mijn handen vast. "Als u de Bijbel kent, dan hebt u geen bezwaar om de icoon van Elia te kussen", zei hij, alsof dat heel vanzelfsprekend was. Direct naast mij stond de katheder, waarop de icoon lag, bedekt door een glasplaat. Hij bewoog mijn handen zo, dat de katheder met de icoon precies tussen ons in stond. Door de verkeerde lichtinval zag ik alleen maar de glasplaat schitteren.

Hij verkeerde kennelijk in de verwachting, dat ik nu voorover zou buigen en de icoon zou kussen. Ik had niet de moed om "Nee" te zeggen en boog me maar voor het gezag en de vriendelijkheid van mijn gastheer. Ik boog me voorover en kuste de glasplaat. Al die tijd had ik het idee, dat ik geleefd werd; alsof ik er bij stond en naar mijzelf keek. Ik, een protestant, komend uit een lange traditie van protestanten, die om hun geloof werden vervolgd, had nu een ikoon gekust! Dit had ik nooit voor mogelijk gehouden.

Achteraf dacht ik: "Elia is nog de slechtste niet om te kussen". Uiteindelijk is hij niet dood, zoals de andere heiligen, maar hij is levend opgevaren en verscheen samen met Mozes aan Jezus op de berg der verheerlijking. Het rare is, dat ik me niet eens erg schuldig voelde, hoewel mijn protestantse traditie en theologie, deze daad ten strengste zouden afwijzen.

Maar ondertussen stond ik daar nog steeds met 'gebonden' handen. Dat wil zeggen; hij hield nog steeds mijn handen vast en ik wilde ze ook niet terugtrekken. Hij ging verder met tegen me te spreken, terwijl hij me met liefdevolle ogen aankeek. Hij praatte Duits tegen me, maar doorspekt met Nederlandse woor-

den. Hij kende alle geestelijken van de Orthodoxe gemeenten in Nederland persoonlijk en noemde me hun namen. Hij had een hoge dunk van Nederlanders en vertelde mij van een Nederlands echtpaar dat in 1995 met een aanhanger vol hulpgoederen, waaronder elektrische rolstoelen, was verongelukt. De man was in het ziekenhuis van Wroclaw overleden, de vrouw had het overleefd. De Poolse president, Lech Walesa, had de man postuum het gouden kruis van verdienste toegekend.

Zo'n twintig minuten stond ik daar met mijn handen in zijn handen. Toen keek hij ineens op zijn horloge en reageerde verschrikt: "O, ik moet direct weg". En weg was hij; mij met nog uitgestrekte handen achterlatend.

Ineens klonk achter me een stem in het Nederlands. Het was een andere bezoeker, een Nederlandse Pool uit Leiden, die met zijn zoon ook de dienst had bijgewoond. Mijn nieuwe gespreks-partner sprak accentloos Nederlands. Hij bleek pastor te zijn van de kritische basis-gemeenschap IJmond, de kritische afdeling van de katholieke kerk.

Hij vertelde, dat de man die ik net had ontmoet, heel bijzonder was. Hij had de oude liturgie, die normaliter wordt gezongen in een oud Slavisch dialect, het z.g. kerk-Slavisch, vertaald en bewerkt in het Pools, waardoor hij veel jongelui naar zijn diensten trok. Hij gaf mij de Duitse brochures over de Orthodoxe gemeenschap in Polen.

Inmiddels waren de andere bezoekers allemaal al vertrokken en ook wij gingen ons weegs. Ik wist niet goed wat ik ervan moest denken. Ik had een Orthodoxe dienst bijgewoond en me niet onprettig gevoeld. Ik had een icoon gekust zonder me schuldig te voelen en een mij onbekende Oosters Orthodoxe hoogwaardigheidsbekleder had 20 minuten mijn handen vastgehouden en mij met veel liefde aangekeken. Zou hijzelf de betekenis van dit alles hebben gepeild?

Ik moest er met de Heer over praten. Ik kocht een entreekaartje van de vlakbij gelegen Hortus Botanicus en zocht een stil plekje. "Heer spreek maar tot mij. Wat betekent dit allemaal?"

Een sterke golf van emoties maakte zich van me meester. Ik kon mijn tranen niet bedwingen en moest vreselijk huilen. Ik weet, dat dit mijn reactie was op een sterke aanwezigheid van de Heer. Toen zei Hij: "Ja, Oost-Europa, de wereld van de Oosters-Orthodoxe kerk, daarheen ga Ik je sturen. Dat wordt een belangrijk deel van je werkterrein". Hij sprak verder: "Je gaat daar zelfs wonen en Ik zal je daar tot zegen stellen".

Niet dat ik snap, hoe dat verder in zijn werk zal gaan. Dit is inmiddels de zoveelste keer, dat de Heer over Oost-Europa spreekt, maar nog nooit voelde ik zo'n sterke aanraking in mijn emotionele leven.

Ik moest denken aan een voorval een paar maanden terug, toen de Heer tijdens een wandeling tegen me zei: "Ik stuur je naar een wijd land". Destijds had ik gedacht: "Wat bedoelt u daar nu mee? Wat voor wijd land?" Inmiddels wordt het steeds duidelijker. Als ik denk aan de vlaktes van Polen, Wit-Rusland, Rusland, Oekraïne, Moldavië en Hongarije en Roemenië... Dat zijn in ieder geval wijde landen.

Ja, wat zou de volgende stap zijn? Nu weet ik het nog niet, maar ik merk, dat er in Gods keuken iets voor mij wordt gaargemaakt.

De volgende dag had ik opnieuw iets met de Heer te bespreken. Het ging om de icoon van Elia. Ik had die icoon gekust. Ook al was het maar uit beleefdheid en respect voor de vriendelijke hoogwaardigheidsbekleder, die tegenover me stond en mijn handen vasthield.

Maar natuurlijk kon dat niet! Het was een compromis met de waarheid. Hoe vaak had ik anderen veroordeeld, die een compromis sloten door samen te werken met de Rooms Katholieke kerk in Nederland.

Het erge was, dat ik me niet eens erg schuldig voelde. Maar dat is natuurlijk niet de norm. De norm is het woord van God, waarin duidelijk staat, dat we geen gesneden beeld (of geschilderde icoon) mogen maken en die vereren.

In die zin beschouwde ik de verering van heiligen in de Orthodoxe of Roomse kerk als afgoderij. Ik kwam dus met dit hele verhaal bij mijn Vader.

“Wat moet ik er nu mee? Ik vraag U om vergeving. Maar hoe nu verder? Wat vindt U er eigenlijk van, dat ik die icoon gekust heb?” Ik hoefde op het antwoord niet te wachten. Het was verbijsterend, zoals de Heer wel vaker verbijsterend is. Hij zei: “Ik heb er vreselijk om gelachen!”

Een soort van ontlading was het gevolg. Alle spanning verdween. Op een of andere manier heeft de Heer veel humor.

Hoofdstuk 4 Finland

Ergens in de zomer van 2011 kreeg ik een mailtje van Mathilde van de Ridder, die samen met haar man Ewald, HealingRooms Nederland leidt. Het was gericht aan alle directors. Ze vroeg, wie van ons in staat en bereid was om Nederland te representeren op de Europese conferentie van nationale HealingRooms leiders in Finland.

Op een of andere manier sprong mijn hart op van vreugde. Finland! In 1981 was ik er voor het laatst geweest. Henny en ik hadden er goede vrienden. Maar het was niet de vreugde om eventueel onze vrienden terug te zien. Het was een gevoel van enthousiasme, dat alleen van de Heilige Geest kon komen. Ik melde me dus aan en een paar maanden later reisde ik via Estland naar Helsinki.

Ik had geen idee, wat de Heer met me van plan was. In Helsinki hadden we een aantal samenkomsten met Rick en Lori Taylor, de directors van de beste HealingRooms op aarde. Hun HealingRooms in Santa Maria, Californië, staan erom bekend, dat er veel mensen van kanker genezen. Ze zijn 5 dagen per week open, hebben zo'n 80 medewerkers en de vrijwillige donaties van de bezoekers zijn zo overvloedig, dat men een eigen gebouw heeft kunnen kopen en 8 medewerkers kan betalen voor fulltime-ministry. Zo kan het dus ook!

Met Dmytro en Iryna Smorzh in Jalta

Het onderwijs en de verhalen van Rick Taylor waren voor ons allen heel inspirerend. Tijdens de conferentie en de erop volgende retreat ontmoette ik al die mensen, met wie ik vandaag samenwerk, zoals Susanne en Markku Laitinen (destijds de Europese leiders); Pauls en Eve Clift (de Engelse leiders); Steven en Helen Anderson uit Schotland; Francis en Ruth Kirby, de pioniers voor Oost-Europa; Anton Tuul uit Estland; Aivars Alknis uit Letland; Dmytro en Iryna Smorzh uit Oekraïne; en nog allerlei anderen.

Bergvik, Finland, 2011, met nationale HealingRooms leiders

Zij zouden in de daaropvolgende jaren goede vrienden van mij worden en heel belangrijk voor mijn verdere ontwikkeling. Hoe was dat ook al weer? "Ik ga je zenden naar Oot-Europa; daar zul je wonen".

En zoals dat gaat op dergelijke conferenties; men nodigt elkaar uit: "Kom eens naar de Oekraïne! Kom eens naar Letland!" Eigenlijk nam ik al deze uitnodigingen onvoldoende serieus. Misschien omdat het zo vaak gebeurt, dat je ergens wordt uitgenodigd en er uiteindelijk toch niets van komt. Maar deze keer zou het anders gaan.

Hoofdstuk 5 Moermansk

Moermansk is één van de meest verschrikkelijke steden van Europa. Het ligt aan de Noordelijke IJszee, op het Kola schiereiland, ten Oosten van de Noordkaap (Noorwegen). Het is de enige ijsvrije haven van de Russen in het Noorden. Tijdens de tweede wereldoorlog diende de haven voor de Amerikaanse transporten van militair materieel voor de Russische troepen. Sindsdien is het een van de belangrijkste marine-havens van de Russen, met o.a. een belangrijke vloot van atoomonderzeeërs en natuurlijk ijsbrekers.

Nee hoor, zover naar het Noorden ben ik nog nooit geweest. Ze kwamen naar mij toe.

Rond 20.00 uur 's avonds arriveerde ik met de Tallink Ferry "Star" in de haven van Tallinn, de hoofdstad van Estland. Ik was op de terugreis van de conferentie voor leiders van HealingRooms, die in Helsinki was gehouden.

Tijdens deze conferentie had ik nogal wat profetische woorden ontvangen, die gingen over mijn 'vaderschap' voor jonge en oudere gelovigen. Bovendien was er over mij geprofeteerd, dat de Heer mij zou gebruiken in een bediening van genezing, en dat die genezingen zouden plaatsvinden, voordat ik iets (een proclamatie van genezing in de naam van Jezus) zou hebben gezegd. Nu, dat was heel bemoedigend.

Als ik reis, probeer ik dat altijd zo goedkoop mogelijk te doen. Wat dat betreft ben ik een echte zuinige Nederlander, of misschien is het wel een familiesport (zo goedkoop mogelijk).

Op één of andere manier was het veel goedkoper om via Tallinn, de hoofdstad van Estland naar de conferentie in Helsinki te gaan, dan rechtstreeks met de KLM of Finnair via Schiphol naar Helsinki.

Het enige nadeel was, dat ik zowel op de heen- als op de terugreis in Tallinn zou moeten overnachten. Op de terugreis zelfs twee nachten. Maar dat vond ik wel leuk. Tallinn is een prachtige oude Hanzestad.

Nu was ik dus op de terugreis. Rond 21.00 uur stapte ik 'mijn'

kamer binnen in het 'Old House' Hostel in het centrum van Tallinn. Ik zit in de goedkoopste categorie, een 'mixed dorm', een kamer met stapelbedden, waar alles door elkaar slaapt.

Old House Hostel Tallinn. Het pleisterwerk behoeft enige renovatie

Ik stapte dus de kamer binnen in de richting van mijn bovenbed en werd nogal enthousiast begroet door twee jongedames, die tegenover mij sliepen. Ze zaten beiden netjes aangekleed op hun bed. Zo te zien waren ze van plan uit te gaan in donkere straten van het middeleeuwse Tallinn.

"Who are you? Where are you from?" klonk het enthousiast. "I am from Holland", antwoordde ik. "You are from Poland?" vroeg de ene. "No, from Holland, from the Netherlands", verduidelijkte ik. "Oh, we are from Russia, from Moermansk. Do you know where that is?" vroeg de ander. "Yes, I know where that is. It is in the North, at the Artic See, where the Russian Navy has its atomic-submarines", antwoordde ik.

De één, de brunette, begint te lachen. "My father is in the military", vertelt ze. Ze heet Marsha. De naam van de andere luidt Jenny. Beide meisjes werken als computer-programmeur. Naar mijn indruk valt het met dat programmeren wat tegen en zijn ze gewoon data-typistes. Maar dat is verder niet belangrijk. In het gesprek dat volgt, vragen ze me te raden, hoe oud ze zijn. "24", schat ik. Nee hoor, de dames zijn nog maar 19 en maken voor hun doen een wereldreis door de Baltische staten. Verder

reiken hun financiën niet. In de Baltische staten wonen nog erg veel Russen. Taalproblemen hoeven ze dus niet te hebben.

Na even komt het gesprek op alcoholisme, huiselijk geweld en gebroken gezinnen. Ik vraag of ze in God geloven. Ja ze zijn 'Pravoslav' (Oosters Orthodox), maar ze zijn er niet zo gelukkig mee. Vooral de kerkdiensten vinden ze niet leuk. "Het duurt zo lang en je moet wel drie uur lang staan".

Ik vertel ze, dat ik prediker ben bij een beweging vol jongeren, met vlammeende gospelmuziek. Ik vertel ze, dat geloven ook leuk kan zijn. Ik vraag ze, of ze wel eens in een baptistengemeente zijn geweest. Nee dus. Ze weten zelfs niet wat dat is.

De communicatie verloopt door het taalprobleem wat gebrekkig. Op een of andere manier heb ik met deze meisjes te doen. Voel ik ineens mijn vaderschap? Ik maan ze om voorzichtig te zijn met het aangaan van een relatie en nooit in zee te gaan met iemand, die drinkt.

Marsha reageert, dat je ook kinderen kunt hebben zonder te trouwen. Je kunt beter een gezin hebben zonder man, dan met een slechte man. Ik vermoed, dat ze thuis geen goed voorbeeld heeft en dat haar vader af en toe te diep in het glas kijkt.

Inmiddels zijn we al een half uur verder. Ze hebben zich zo netjes aangekleed en opgedoft, omdat ze nog de stad in willen. Morgen moeten ze immers al weer verder, naar Riga. Dus moet de tijd 'goed' gebruikt worden. Ze vertrekken en verdwijnen in de duisternis van 'donker' Tallinn. Ik kleed me uit, trek mijn pyjama aan en kruip in mijn bed. Inmiddels zijn er nog een paar mensen op onze kamer beland; een Japanse, een Brit en een Fin.

Als ik net lekker in mijn bed lig - nog even de Heer zoeken, nog even alle belevenissen van de afgelopen dagen de revue laten passeren - flitst ineens het licht in de kamer weer aan.

Dat is het nadeel van een hostel, waar je een kamer met anderen deelt. Één van de twee Russische meisjes komt alleen terug. Het is de brunette. Ik luister, maar hoor geen verdere voetstap-

pen in de gang. Ik vraag haar: “Ben je alleen?”. “Ja, ik ben mijn vriendin kwijtgeraakt en ik kon haar niet meer terugvinden”, zegt ze.

Middeleeuwse binnenstad van Tallinn (Estland)

Zie ik een traantje in haar ogen? “Did you cry?” vraag ik. Ze antwoordt niet. Ik ga weer gerelaxt liggen en bemerk niet eens, dat Marsha inmiddels ook in bed is gekropen. Het is weer donker in de kamer. Op het punt van inslapen komt de ander thuis, het is Jenny, de blondine.

Het licht flitst weer aan. Jenny, die net is binnengekomen, begint met het maken van verwijten aan de ander. Het gaat allemaal in het Russisch. Ik merk alleen op, dat er steeds meer stemverheffing komt. Het is net geen schreeuwen. Na even houdt de brunette het voor gezien en geeft geen enkel antwoord meer, tot frustratie van de blondine.

Ik zit me af te vragen, wat ik moet doen. De communicatie gaat niet zo eenvoudig, omdat ik geen Russisch versta en zij slecht Engels spreken. Maar ik besluit me er toch mee te bemoeien. Het conflict is inmiddels zo hoog opgelopen, dat degene die het eerst thuiskwam, dreigt om alleen terug te reizen naar Moermansk en de vakantie af te breken: “Liever dan met jou verder te gaan”.

De ander is zowat in tranen.

Ik zeg dus tegen Marsha: "Denk je echt, dat ze opzettelijk jou in de stad is kwijtgeraakt?" "Nee, dat denk ik niet, maar we kunnen als karakters niet met elkaar overweg. Iedere keer gebeurt er weer iets en ik heb er geen zin meer in".

"Maar jullie zijn toch collega's? Je kent elkaar toch langer dan vandaag? Het moet toch mogelijk zijn om elkaar vergeving te vragen en het nog een paar dagen met elkaar uit te zingen? Wanneer jij nu alleen naar huis gaat, bederf je voor jullie beiden de vakantie. Bovendien moet je straks weer tegenover elkaar zitten op je werkplek. Ook die relatie is dan verstoord.

Luister nu eens. Je kent toch het gebed het 'Onze Vader'. Daarin vragen we God om onze zonden te vergeven, zoals wij diegenen vergeven, die tegen ons gezondigd hebben". Dit is echter niet overtuigend genoeg. Nummer één, Marsha, is koppig:

"Ik weet niet of ik wel wil vergeven". Nummer twee, Jenny, stapt ineens op mijn (boven)bed af en stort zich over mij heen. Gelukkig maar, dat ik niet op een benedenbed lig. Ze buigt zich met haar hoofd over het mijne. Haar lange haren liggen over mijn gezicht. Ik voel me wat ongemakkelijk.

Ze fluistert in mijn oor: "Please, I will go to the the toilet now. You understand?" Ik begrijp het helemaal niet, en vraag me af wat ze bedoelt. Ondertussen kriebelen haar haren in mijn mond. Dan gaat ze verder: "You are a good man. Talk to my friend, please! Please talk with her! Maybe she will listen to you".

Ze verdwijnt naar de gang, waar het toilet is. Ik richt me tot Marsha. Misschien gaat het nu wat gemakkelijker, omdat Jenny naar het toilet is. Ik probeer het opnieuw: "Je moet haar vergeven". Maar ze blijft heel koppig en sluit zich een beetje af. Na even komt nummer twee terug van het toilet en het ziet er naar uit, dat de ruzie opnieuw losbreekt. Terwijl de blonde steeds luider roept: "Marsha, Marsha", trekt de ander de dekens over haar hoofd en weigert te antwoorden.

Het wordt nu echt te gek. Vaderlijke gevoelens maken zich van mij meester. Ik klim uit mijn kooi en zet me gewoon op de rand

van Marsha's bed. Ze kijkt verbaasd, lacht heel schaapachtig, maar accepteert mijn gedrag wel, net zoals ze dat misschien van haar eigen vader (als ze die heeft) zou accepteren.

Ik pak haar hand en de hand van Jenny, die op het bed ernaast zit. Ik leg beide handen op elkaar, alsof ik een huwelijk ga inzeggen. Ze kijken een beetje raar en beginnen nu beiden schaapachtig te lachen. Ik begin opnieuw over de noodzaak om elkaar te vergeven. "Jullie worden beiden ongelukkig op deze manier. Verdraag elkaar. God houdt van jullie beiden".

Ze grijnzen een beetje en houden op met ruzie maken. Van echte vergeving is nog geen sprake, maar de crisis is over. Na even liggen beiden in bed en slapen vredig en ik nog vrediger.

De volgende morgen ben ik vroeg op. Mijn vlucht zal pas de volgende dag gaan. Dus ik heb één dag voor mijzelf. Ik wil eigenlijk met de bus naar Hapsalu, een badplaats, die ik nog niet heb gezien. Ik neem de tram in de richting van het busstation voor long-distance bussen. En terwijl ik het laatste stuk loop en even met de Heer praat, zegt deze tegen mij: "Ga niet!"

Ik ben heel verbaasd. Eigenlijk wil ik dat helemaal niet horen en ik protesteer van binnen. Ik wil gewoon naar Hapsalu. Dus besluit ik opnieuw met de Heer te praten. Deze keer met een 'betere' voorbereiding: "Heer, ik hou van U. Dank U voor deze nieuwe dag. Hebt U nog iets speciaal tegen mij te zeggen?"

"Ga niet, ga terug!" klinkt het in mijn hart. Ik besluit maar te gehoorzamen en ga terug naar het Hostel. Als eerste tref ik de receptioniste aan, met wie ik vorige week (op de heenreis) een gesprek over de Heer had. Zij is totaal ongelovig opgevoed, maar is wel geïnteresseerd. Inmiddels weet ik het adres van een goede Pinkstergemeente in Tallinn (Ik ontmoette de voorganger op de conferentie in Helsinki). Ik raad haar dus aan om deze gemeente, die vol zit met jonge mensen, te gaan bezoeken. Ik hoop maar dat ze mijn raad aanneemt.

Dan ga ik naar mijn kamer. De beide Russische meisjes zitten op de rand van hun bed. Ze zijn blij, dat ze me zien. "Wat gaan

jullie doen?" vraag ik nieuwsgierig. "We gaan vandaag samen naar Riga (hoofdstad van Letland)". Geweldig, ik ben blij, dat ze zich voorlopig met elkaar verzoend hebben. Ik wil eigenlijk afscheid nemen, maar ze kijken mij zo vragend aan, dat mij dat niet helemaal lukt. Er staat "help" in hun ogen.

"En hebben jullie elkaar vergeven?" vraag ik nog eens. Ze grijnzen een beetje. Dus nog niet helemaal. Ze vragen mij, of ik weet, waar de trein naar Riga vertrekt. "Er gaat helemaal geen trein naar Riga", antwoord ik. "Er gaan alleen maar bussen naar Riga. En daarvoor moet je op het busstation voor 'Long distance' bussen zijn".

"Weet u, waar dat is?" vragen ze mij. "Ja, dat weet ik wel (ik kom er immers net vandaan). Je moet met tramlijn 2, 3 of 4 en uitstappen bij de halte 'Autobussijaam'. Daar vlakbij is het busstation". Waarom kijken ze mij zo hulpeloos aan? Zo wereldvreemd zijn deze meiden toch echt niet.

Waarom heb ik ineens met ze te doen? Ik denk even na. "Ach, ik breng jullie er wel heen. Ik weet ook, waar je moet zijn voor de tickets voor de internationale bussen". Ik zie de opluchting op hun gezichten.

"Maar we gaan eerst nog ontbijten bij de Mac Donalds", zegt de één. Het is heel lang geleden, dat ik me schuldig heb gemaakt aan Mac Donalds, maar soms moet je jezelf een beetje opofferen. "OK, dan drink ik daar een kop echte koffie", antwoord ik. Na even zitten we gedrieën bij de Mac Donalds; twee meisjes uit Moermansk en ik. Als zij hun patat en hamburger op hebben en ik van mijn heerlijke cappuccino heb genoten, gaan we op weg. Met tram 2 naar het 'Autobussijaam'.

Als we aankomen, staat de bus naar Riga klaar om te vertrekken. Over 3 minuten is het zover. "Snel, probeer nog tickets te krijgen", maan ik en we rennen naar boven naar het ticketbureau. Maar zo snel gaat het niet. Als we eindelijk de tickets naar Riga hebben, is de snelbus al tien minuten weg. De volgende bus gaat pas om 17.00 uur. In de tussentijd moeten ze zich dus zien te vermaken.

Daar zit ik dan met twee jonge meiden op het ‘Autobussijaam’ van Tallinn. Ik heb er geen goed gevoel over om hun nu gewoon op het busstation achter te laten. Inmiddels ben ik een beetje ‘vader’ geworden.

“Hebben jullie de stad (Tallinn) eigenlijk wel gezien”, vraag ik hun. Ze vouwen een kaart open, waarop met een blauwe viltstift is aangegeven, waar ze zijn geweest. Natuurlijk de hoofdstraat met zijn bloemenkramen en het marktplein. Maar ze zijn helemaal niet geweest op de Tompea-heuvel, waar het parlementssgebouw staat en de mooie uitzichtpunten zijn.

“Nu, dan zal ik jullie de mooiste plekjes laten zien”, zeg ik. Ze gaan gretig op mijn aanbod in. We rijden met tram 2 weer terug naar de stad en stappen uit bij het station van de Baltische spoorwegen, de ‘Baltijaam’. Het is een station van niets. Het spoorwegennet is zwaar verwaarloosd.

Ooit, in 1905, investeerde mijn overgrootvader, opa Moll, een groot deel van zijn vermogen in de Baltische spoorwegen. Hij was een rijk man, die zijn vermogen had verdiend met de handel in schapenvlees naar Engeland. De investering was ‘geheel risicoloos’, omdat de Russische Tsaar (Estland hoorde toen bij Rusland) zelf garant stond voor het hele project.

Baltijaam, centraal station Tallinn; Locomotief uit de tijd toen de (Russische) spoorwegen nog wat voorstelden

Onder diens bewind werd de beroemde ‘Trans-Siberische spoorlijn’ aangelegd, maar ook de ‘Baltische spoorlijnen’, die de verbindingen onderhielden langs de Oostzeekust. Toen echter in 1918 de Bolsjewieken aan de macht kwamen, werd de Tsaar

omgebracht. De spoorwegen werden genationaliseerd en de aandelen waren ineens waardeloos. De honderd jaar oude papieren liggen nog altijd bij mijn moeder. Dat even tussen beiden.

We stappen dus uit bij het station en wandelen naar de Tompea, de rots. Hoog boven de stadsgracht uit torenen 25 m. hoge rotsen en daarbovenop liggen de belangrijkste gebouwen van de stad en veel ambassades. Een zig-zag trap voert ons naar boven.

De meisjes hebben elk een grote weekendtas bij zich voor hun bagage. Ik vraag: "Gaat het wel met die zware tassen, of zal ik even helpen dragen". Ik blijf nu eenmaal een gentleman. Nee, dat kunnen ze zelf wel. Marsja, de brunette, vertelt, dat ze veel pijn in haar schouder heeft. "Dat komt van de gespannen werkhouding achter de PC", zegt ze. In een impuls leg ik mijn hand op haar schouder. Ze begint schaapachtig te lachen. Ik zeg niets, maar in stilte fluister ik: "Jezus".

Na een paar tellen vraag ik, hoe het nu gaat. "Maybe a little bit better", reageert ze een beetje lacherig. Ik leg mijn hand nog even op haar schouder. Na even zegt ze: "Now it's OK". Ik laat haar los. Ze weet zich niet goed houding te geven. Ik zeg nog even tegen haar: "Wat er net gebeurd is, heeft niets met mij te maken. Het is niet mijn kracht, maar het is God, het is Jezus. Ze knikt.

Nu beklimmen we de steile trappen naar het plateau van de Tompea. Ze maken foto's van de mooie uitzichtpunten en van elkaar. Ondertussen praten we nog wat. Ik vraag aan Marsha uit wat voor gezin ze komt en hoe het huwelijk van haar ouders is. Ik dacht het al. Het is een gezin zonder communicatie, waarin ook te veel wordt gedronken. Als er problemen zijn, loopt haar vader het huis uit en blijft uren weg. Dat verklaart, waarom zijzelf ook zo moeilijk communiceert en zichzelf verschanst, zodra er van haar een reactie wordt verwacht.

Als we een poosje hebben rondgelopen, gaan we weer naar beneden. De meisjes kopen wat te eten en te drinken en in het

park eten we onze lunch. Ondertussen zitten beiden heel eensgezind op elkaars camera's de foto's te bekijken, die ze vandaag en gisteren hebben gemaakt. Van ruzie is geen sprake meer. Ze kunnen het weer prima met elkaar vinden.

Uitzicht vanaf de Tompea op de oude stad

Ik luister even naar de Heer. “Is het goed zo, of moet ik nog langer bij ze blijven? Zal ik hen misschien zelfs naar het busstation terugbrengen?” Ik heb het idee, dat het nu goed is. Ik sta op en neem afscheid.

“En denk er om, dat jullie geen ruzie meer maken en als dat toch gebeurt, dat jullie elkaar vergeven”. Ze beginnen allebei te lachen. Ik wens hun nog beiden “Gods zegen”, maar zover reikt hun kennis van het Engels niet. Als ik wegloop, overvalt me een vreemd gevoel. Och, misschien heeft iedere vader dat wel, als hij afscheid neemt.

Die avond realiseer ik me, dat de profetische woorden, die ik gisteren in Finland heb ontvangen, al in vervulling zijn gegaan: “Vaderschap en genezing, nog voor je iets hebt gezegd”. Het is vandaag al gebeurd.

Twee jonge mensen, die je nog nooit eerder hebt gezien, accepteren je vaderlijk input op een heel natuurlijke manier. Ze voel-

den zich zomaar veilig en vertrouwd. En wanneer je handen op een pijnlijke schouder legt, trekt de pijn al weg, voordat je de naam van Jezus hebt genoemd.

Apart.

Maar er was wel een conditie. Ergens in dit verhaal, moest ik luisteren naar de stem van God en ook gehoorzamen, toen Hij me zei om terug te gaan naar het Hostel en mijn geplande uitje te cancelen.

Als ik niet had gehoorzaamd, was het wonder van genezing (het verdwijnen van de pijn) niet gebeurd.

Hoofdstuk 6 Prediker

Als kind had ik voor aardrijkskunde altijd een tien. Het was het enige vak, waarin ik steengoed was. Mogelijkheden om te reizen waren er in mijn kindertijd nauwelijks, maar in mijn hart dacht ik aan verre en vreemde landen.

Destijds verzamelde ik reisbrochures en knipte de plaatjes uit om mijn aardrijkskundeschrift te verfraaien. En te midden van de vele matige cijfers voor andere vakken (het boeide me gewoon niet genoeg) had ik tien en voor aardrijkskunde en genoot ik daarvan.

Eigenlijk dacht ik nooit meer aan deze jeugdhobby, maar laatst op een wandeling sprak de Heer erover: “Zie je, dat nu aan het gebeuren is, wat je als klein kind al wilde en wat Ik al voor de geboorte in je heb gelegd?”

Eerlijk gezegd had ik, sinds ik christen werd, gedacht dat mijn reislust een uiting was van het ‘vlees’, iets wat je alleen maar voor jezelf doet om er zelf van te genieten.

En dan laat de Heer je ineens zien, dat Hij bepaalde neigingen en een bepaalde avonturendrang zelf in je heeft gelegd.

Soms lukt het mij om tussen de bedrijven door er even op uit te gaan; van maandag tot vrijdag.

’s Zondags spreek ik; vrijdags leid ik de HealingRooms in ons dorp; tussendoor zijn er meestal wel Bijbelstudies of trainingsavonden, maar soms kan ik er ineens tussen uit.

Duur hoeft het niet te zijn. Ik vind meestal wel een ‘prijsvlechter’, die mij voor een bedrag tussen de €25 en €45 ergens heen vliegt en dan kruip ik gewoon in een soort van jeugdherberg of hostel. Ik heb nog nooit meegemaakt, dat iemand bezwaar maakte tegen een 58 jarige. Integendeel, soms nemen reislustige twintigers mij gewoon in vertrouwen en zien mij als een soort vader.

Ik bespreek het altijd wel met de Heer.

“Wat vindt U ervan?” vraag ik dan. Meestal valt het binnen de

speelruimte, die Hij me geeft. Soms zegt hij: "Niet doen". En dan ga ik ook niet.

De ene keer loopt mijn reisje uit op een opeenstapeling van bijzondere ontmoetingen, een andere keer valt het wat tegen. Het ene hostel biedt comfort en vriendelijke medewerkers, het andere is slechts een met stapelbedden volgepropt appartement, geleid door een paar tieners.

Laatst sliep ik op een zogenaamde mixed-dorm, waar dus jongens en meisjes door elkaar slapen. Het is niet zo dramatisch, want dat gebeurt in de hedendaagse ziekenhuizen ook. Toen ik aankwam was de bezetting op mijn kamer 4 om 4. Vier mannen uit de USA en vier meiden uit België.

Ik vind zo'n volle kamer met meiden eigenlijk maar niks, want dat betekent, dat je met al je kleren aan in je bed kruipt en dan, liggend onder dekens, probeert je bovenkleding uit te trekken. 's Morgens gaat dat in de omgekeerde volgorde. En bovendien, waar hang je dan je sokken, die na een dagje wandelen met bergschoenen nodig moeten luchten? Toch niet pal boven de neus van degene, die onder je slaapt?

De laatste nacht was het ergste. Ik was de enige man en moest de kamer delen met 7 vrouwelijke studentes. Of ik dames in ondergoed heb gezien? Nee! Ik heb alleen maar 'haar' gezien. Zelf lag ik vanwege mijn vroege vlucht om 11 uur in bed, terwijl de dames op één uitzondering na, een avondje gingen 'stappen' en pas thuiskwamen, toen ik al onder zeil was. Toen ik de volgende ochtend, na mij liggende te hebben aangekleed, om 6.00 uur voorzichtig uit mijn bovenbed kwam, zag ik dus alleen maar wat haar boven de dekens uitsteken. Liever een dorm met alleen mannen! Dan voel ik mij meer op mijn gemak.

Met die ene, die 's avonds niet uitging, had ik trouwens een boeiend gesprek. Ze was nogal verbrand door de felle zon en ik gaf haar een tube 'after-sun' om de schade nog een beetje te herstellen. Ik vroeg haar vervolgens gewoon of ze in God geloofde. Ze droeg een kruisje om haar nek!

Ze vertelde mij, dat ze wel geloofde, dat er iets was, maar dat zij het christelijk geloof de rug had toegekeerd. De reden was een

te veel aan regels. Ze had homoseksuele kennissen en vrienden en ze vond de Bijbelse veroordeling van deze vrienden onrechtvaardig.

Zo kwam het gesprek op de nood van de homoseksuele medemens en Gods liefde voor ieder mens. Ineens zei ze: "Ik schrok zelf ook, toen ik op een van mijn vriendinnen verliefd werd". Ze zat dus zelf met lesbische gevoelens. Ze had mij dat niet hoeven vertellen. Maar kennelijk voelde ze wel aan, dat ik haar niet zou veroordelen.

Eerlijk gezegd, blijf ik dit een moeilijke kwestie vinden. Niemand vraagt erom om homoseksuele gevoelens te hebben (en tegelijk een afkeer van de andere sekse). De oorzaken kunnen vele zijn. Mario Bergner (een 'volgeling' van de Amerikaanse psychologe Leanne Payne) beschrijft, hoe bij hem homoseksuele gevoelens ontstonden door een afkeer van zijn uiterst gewelddadige en driftige vader.

Maar ook in het geval van een zeer slappe vader tegenover een dominante moeder kan bij jongens de identificatie met de mannelijkheid van hun vader mislukken. Bij sommige kleine kinderen zijn in de kleutertijd al gedragingen waarneembaar, die niet passen bij hun sekse. Daar is kennelijk vanaf de geboorte al iets aan de hand.

Ik kon de jonge vrouw echt niet veroordelen en wees haar op de mogelijkheid om God te leren kennen in een liefdesrelatie van een hogere orde, waarbij Hij ons naar onze bestemming leidt.

In Zadar (Kroatië) ontmoette ik Georgy uit Georgië. Hij studeerde in Zweden. Hij vroeg me, wat ik die dag wilde gaan doen. Ik vertelde hem dat ik met de veerboot naar Dugi Otok zou varen en daar 25 km zou gaan wandelen in een natuurreservaat.

Ik had een heerlijke dag; dicht bij de Heer in aanbidding. Geen mens te zien. Kennelijk was Georgy mij gevolgd en had hij een veerboot later genomen, want ik trof hem tegen de avond op het schip, dat mij weer terug naar Zadar bracht. Ik ging dus maar tegenover hem zitten.

"Georgy, geloof je in God?" vroeg ik hem. "Natuurlijk", zei hij,

“voor ons Georgiërs is het christendom vanzelfsprekend. Het is onze identiteit. Wij hebben altijd geleefd te midden van Islamitische volken, die ons vaak onderdrukt hebben.

Onze christelijk identiteit onderscheidt ons van de buurvolken. Zonder christelijk geloof zouden wij als natie niet overleefd hebben”.

Dat was natuurlijk een prachtig uitgangspunt om met hem te praten over de relatie met God de Vader, door de Here Jezus en door de Heilige Geest. Een relatie waarin God ook tot ons spreekt.

Hij is zo hongerig, dat ik hem na even vraag, of ik voor hem mag bidden. Hij is akkoord en ik begin over hem te profeteren. Na afloop is hij diep ontroerd.

Met de veerboot naar Dugi Otok, Kroatië

“Vertel me meer over de Heilige Geest?” vraagt hij. Nu dat doe ik graag. En terwijl de zon ondergaat over de Dalmatische eilanden, hoort hij over een Vader, die vandaag spreekt en wordt hij diep door de Heilige Geest aangeraakt. De volgende dag vertrekt hij weer naar Zweden, maar God heeft iets moois aan hem gedaan.

Op een andere dag ontmoette ik op mijn wandeling twee Indiase jongedames. Ze kwamen uit de VS. Toen ik ze 's avonds op de boot weer terug zag, vroeg ik of ik bij hen mocht komen zit-

ten. De een had in St. Petersburg Russisch gestudeerd, daarna vergelijkende godsdienstwetenschappen in Chicago en heden-daagse literatuur in Cambridge.

Nu hoopt ze een universitaire leerstoel te krijgen in Nederland. Ze waren beiden Hindu. We hadden een heel lang gesprek en ik merkte, dat het hun niet verveelde. Maar dan legt de boot aan en kun je alleen maar bidden, dat de gedachten, die je hebt gedeeld een uitwerking zullen hebben, of dat ze weer iemand anders zullen ontmoeten, die afmaakt, waar ik moest stoppen.

Ja, en dan zit je ineens in Praag. Deze keer op een echte mannenkamer. Naast mij ligt een oudere man van 73. Hij komt van de Orkney-eilanden en heeft over de hele wereld gezworven. 's Morgens bij het ontbijt vraag ik of ik aan zijn tafeltje mag komen zitten. "Ja gezellig!"

Natuurlijk probeer ik even uit, waar hij geestelijk staat. Hij antwoordt: "Ik ben nu atheïst, maar vroeger was ik ooit Methodisten-predikant in Australië". Ik denk: "Dan had je maar niet naast me moeten komen liggen, want zo laat ik je niet gaan". Ik probeer er achter te komen, waarom hij het geloof de rug heeft toegekeerd. "Waarom heb je het geloof in Jezus losgelaten? Wat is er gebeurd, dat je tot dit besluit bent gekomen?"

Na enige aarzelingen vertelt hij me zijn schokkende verhaal. Vandaag zouden we daar minder van schrikken, omdat uiteindelijk het taboe over deze zaken is verbroken. Maar veertig jaar geleden was zoiets ongehoord!

Hij vertelt: "Ik was methodisten-predikant, of eigenlijk hulp-prediker in de outback van Australië. Op een dag ging ik een van mijn gemeenteleden opzoeken. Ik trof de vrouw des huizes thuis. Op het dressoir stond een foto. Het was een foto van haar dochter, die met haar moeder samen de diensten bezocht.

Het was alleen een heel oude foto. Ik vroeg haar: "Wie is dat op die foto? Het is je dochter, maar deze foto is zwart-wit en veel ouder".

Ze antwoordde mij: "Dat ben ikzelf. Dat ben ik op de leeftijd, die mijn dochter nu heeft".

“Nu dan lijkt je op haar als twee druppels water. Het is één gezicht”, reageerde ik. “Dat klopt”, antwoordde zij. “Wij lijken heel sterk op elkaar. We hebben dan ook dezelfde vader”. Ik begreep haar opmerking niet en keek haar vragend aan. “Hoezo, dezelfde vader?”

“Mijn eigen vader is ook de vader van mijn dochter”. Ik kon het nog niet begrijpen. De volgende zin bracht me nog meer in verwarring. “Nu, mijn dochter is ook mijn zus”.

Mijn verstand stond stil: “Wat?! Jouw eigen vader heeft bij jou een kind verwekt?” Ik kon er niet bij, dat iets dergelijks in mijn parochie kon gebeuren onder mensen, die zichzelf christenen noemen?

Ik sprak er met mijn intendant over. Totaal verbijsterd vertelde ik hem het verhaal. Hij boog verdrietig zijn hoofd. “Ja, deze dingen gebeuren, het is niet anders”.

Ik heb het nog een poosje geprobeerd als Methodisten prediker. Maar eigenlijk had ik er geen zin meer in.

Na even stond mijn besluit vast: “Wanneer het geloof zo weinig doet, zo weinig verandering te weeg brengt in de harten van mensen, dan houd ik het voor gezien”.

Ik ben humanist geworden en eigenlijk ook atheïst. Ik wil alleen maar daaraan meedoen, wat werkelijke positieve veranderingen in deze wereld te weeg brengt. Kijk nu eens naar Ghandi. Hij was iemand, die de toenmalige wereld veranderd heeft.

Toen de onafhankelijkheidsgedachte in India opkwam, werd daar door de Engelsen fel op gereageerd. Zij zagen hun imperium ineens storten. Tijdens een vreedzame demonstratie van ongewapende burgers liet een Engelse kapitein het vuur op de menigte openen en werden 1700 mensen, waaronder vrouwen en kinderen gericht doodgeschoten.

Onder de Hindoes ontstond een grote rancune jegens de Engelsen en velen riepen om wraak. Maar Ghandi reageerde: “Ik wil dat de Engelsen hier als vrienden weggaan”. Dankzij hem konden de Engelsen en de mensen van India uit elkaar gaan zonder

haat of vijandschap. Ik wil ook gewoon het goede doen en daar heb ik God niet voor nodig”.

Het werd een lang gesprek. Ik zei tegen hem: “Als je werkelijk een relatie met Jezus en de Vader had gehad; als je Hem had gekend, dan zou je in deze situatie met Hem hebben gepraat en Hij zou je antwoord hebben gegeven. Maar kennelijk heb jij nooit God als de Levende ontmoet”.

Hij keek mij aan. Hij begreep mij niet. Jezus ontmoeten? Gods stem horen? Ik vertelde hem over de Heilige Geest en het spreken van God. Ik vertelde hem, hoe ikzelf in een situatie van crisis Zijn troost had ontvangen.

Toen moest hij weg. Zijn trein ging. De volgende nacht bleef zijn bed onbeslapen. Had hij ergens anders overnacht? Ik weet het niet. Ik zag hem niet meer terug. Maar ik had zijn hart geraakt.

In Kutna Hora (Tsjechië) bezocht ik een oude zilvermijn. De gids sprak enkel Tsjechisch, maar er was een stencil beschikbaar in het Engels. Dat beschreef ongeveer wat onze gids zou gaan zeggen. De groep bestond geheel uit Tsjechische schoolkinderen, maar achteraan ontdekte ik één vrouw, die ook zo’n Engelstalig stencil bij zich had.

Ik liep naar haar toe en vroeg haar waar ze vandaan kwam. Ze was Koreaanse van geboorte, maar was als baby door Zweedse ouders geadopteerd.

Ik vroeg haar of ze op vakantie was en ze vertelde me, dat ze in de stad (Praag) deelnam aan een congres van psychologen, maar dat ze nu één dag vrij had om naar eigen believen te besteden.

Het congres ging over de chemie van de psychologie, of – om het gemakkelijker te maken – over de chemische processen, die samenhangen met ons zieleleven. Dit is een heel boeiende materie. Ik zei dus tegen haar, dat dit onderwerp mij buitengewoon interesseerde. Op onze HealingRooms houden we ons bezig met de effecten van ons zieleleven op ons lichaam. Wanneer wij bang zijn, worden er bepaalde hormonen afgescheiden, die ons lichaam beïnvloeden. Als je nerveus bent, kun je bijvoorbeeld

een droge mond krijgen of krimpt je maag samen.

De effecten van angst op ons leven kunnen nog veel verder gaan. Zo kunnen diepgewortelde angsten de oorzaak zijn van allerlei allergieën. Dit gaat allemaal via bepaalde chemische processen. Ik vertelde haar iets over onze bediening en over de grote wonderen, die God doet, wanneer mensen hun geestelijk leven in orde brengen.

Ik vertel haar, dat we door de kracht van Jezus mensen van verlammingen hebben zien genezen op het moment, dat ze anderen gingen vergeven. Ze luistert nauwlettend toe en ik merk geen afweer.

Al pratend volgden wij de rest van de groep in de zilvermijn. Het is een middeleeuwse mijn, die pas in 1969 is 'herontdekt'. De mijngangen zijn ontzettend smal en laag. Voor de gelegenheid zijn we allemaal uitgedost in de kledij van de middeleeuwse kompels, die bestaat uit een helder witte jas met dito capuchon, om in het duister nog enigszins zichtbaar te zijn.

Verder dragen we bovenop de capuchon toch een helm en die blijkt niet overbodig.

Voortdurend stoten wij onze hoofden. Links en rechts gutst water naar beneden. Nee, hier moet je geen last van claustrofobie hebben en mensen met obesitas kunnen deze mijn maar beter links laten liggen. Zelfs ik raak een aantal keren beklemd, omdat ik een heuptas met camera etc. om mijn middel draag.

Onwillekeurig moet ik denken aan het Bijbelgedeelte, dat ik 'toevallig' juist deze morgen opsloeg.

Job 28:1 Er zijn wel oorden, waar men het zilver te voorschijn brengt, en plaatsen, waar men het goud wast; ijzer wordt uit de grond gehaald, en steen smelt men tot koper. Men maakt een einde aan de duisternis, en tot de uiterste diepte doorvorst men het gesteente in de donkerheid en in de diepe duisternis.

Men boort een mijnschacht ver van waar mensen wonen; zonder steun voor de voet hangen zij, ver van de mensen zweven zij.

En verderop lezen we in vs.10 *in de rotsen houdt hij gangen uit, en allerlei kostbaars ziet zijn oog; de bronnen der stromen damt hij af, en hij brengt het verborgene aan het licht.*

Maar de wijsheid: Waar wordt zij gevonden, en waar toch is de verblijfplaats van het inzicht?

Vs. 23 *God kent de weg tot haar, Hij weet haar verblijfplaats.* Vs. 28 *maar tot de mens zeide Hij: Zie, de vreze des Heren, dat is wijsheid, en*

Kutna Hora, Tsjechië, klaar voor het bezoek aan een zilvermijn

van het kwade te wijken is inzicht.

Als we toch even staan te praten, vertel ik de Zweedse/ Koreaanse over dit bijbelgedeelte. Ze schijnt dit bijbelgedeelte te kennen, want ze reageert heel direct en spontaan: “Dat is waar. Hier onder de grond vonden de mensen geen wijsheid. Ze werden gedreven door begeerte en jacht naar rijkdom”.

Als we na een half uur onder de grond weer aan het daglicht komen, vraag ik haar, of ze in Jezus Christus gelooft. Ze antwoordt: “Nee, ik niet, maar mijn baas wel!”

Dat laatste komt er met te veel nadruk uit. Is ze door het feit, dat haar baas gelooft, gefrustreerd? Heeft haar baas haar ook al eens over Jezus verteld? Ik krijg zo dat vermoeden.

Dit is wat ik wel vaker merk. Je krijgt met iemand een gesprek en op een goed moment gaat het over Jezus en dan blijkt, dat je niet de enige bent, die met die persoon over Jezus heeft gesproken. God is al bezig zijn net van liefde over iemand uit te spannen om hem of haar te vangen.

Het blijkt enigszins gecompliceerd te zijn om Kutna Hora te verlaten. Nergens staat aangegeven, waar de bus die naar het station gaat, stopt. Na wat vragen sta ik uiteindelijk op de goede plek. Ik ben wat te vroeg.

Op een goed moment zie ik een paar Chinese meisjes enigszins gespannen rondkijken. Ze zijn duidelijk op zoek. Als ze vlakbij zijn, besluit ik het initiatief te nemen. "Zoeken jullie de bus naar het station?" vraag ik.

"Ja, we moeten terug naar Praag, maar we kunnen de bus niet vinden", antwoordt één van de drie in goed Engels. "Nu, hier komt over tien minuten een bus naar het station en vandaar vertrekt een directe trein naar Praag".

Na enige overleg besluiten ze zich ook maar op deze bushalte op te stellen. Ik vraag ze, waar ze vandaan komen en ze vertellen me, dat ze alledrie afkomstig zijn uit Taiwan.

Na even zitten we met z'n vieren in een treincoupé. Het gesprek gaat eerst verder met wat toeristisch gepraat over mooie plekjes, die je toch beslist bezocht moet hebben. Zo gaat het al gauw over landen en volken en de verschillen in culturen en volksaard.

Zo vertel ik iets over het grote contrast tussen de ambitieuze en hardwerkende Chinezen, die ik in Suriname ben tegengekomen en de inheemsen (Indianen), die veel minder ambitie tonen en veel minder bezig schijnen te zijn met 'een betere toekomst voor onze kinderen'.

"Wat deed u daar in Zuid-Amerika?" vraagt één van de drie studentes.

Hoe leg ik dat in een paar woorden uit? Ik besluit de volle waar-

heid te vertellen en zeg, dat ik daar was om het evangelie te verkondigen van Jezus Christus en daarover ook te onderwijzen. Vervolgens vraag ik ook maar direct, waar zij in het leven staan.

Een van de drie heeft mij de hele tijd al zitten aankijken, alsof ik iets bijzonders ben. Is dat het typische Chinese respect voor iemand die ouder is, of is het iets anders? Heeft het te maken met het feit dat Jezus in mij woont en dat sommige mensen zich daar toe aangetrokken voelen?

Dat bewuste meisje beantwoordt mijn vraag direct. "Nu ik doe eigenlijk nergens aan. Ik doe mee aan de boeddhistische ceremoniën van mijn ouders, maar dat is alleen om hun te plezieren en hun respect te tonen. Voor mijzelf weet ik het niet".

Ik vraag haar of ze het Evangelie kent. Ze zegt: "Ik vind het christendom wel ingewikkeld. Ik heb een vriendin, die christen is geworden. Die kan haast nergens anders meer over praten. Ik vind dat moeilijk, omdat ik haar eigenlijk als vriendin ben kwijt geraakt. De gemeenschappelijke basis is eigenlijk weg".

Ik leg haar uit, dat de relatie met God door het geloof in Jezus zo'n diepe impact op ons leven heeft, dat we daarover wel moeten spreken. "Waar het hart vol van is, daar stroomt de mond van over". Ik vertel, wat de relatie met de Vader en de Zoon voor mij betekent en vertel over de geweldige troost, die ik van Godswege heb ervaren na het sterven van mijn vrouw. Het meisje kijkt me aan, alsof ze mijn woorden wel op wil zuigen.

Ik voeg daaraan toe: "Om het eenvoudig te maken... De boodschap van het Evangelie is een boodschap van liefde. Het gaat er om, dat God zoveel van ieder mens houdt en er zo naar verlangt een relatie met elk van ons te hebben, dat Hij bereid was daarvoor de allerhoogste prijs te betalen; het leven van Zijn Zoon, Jezus Christus. Hij verzoent de zonde, die ons scheidt van God de Vader".

Haar buurvrouw reageert ook: "Ik heb ook vrienden die christen zijn geworden. Zij hebben tegen mij gezegd, dat ik, als ik me niet bekeer, naar de hel zal gaan!" Ik merk de boosheid en

gekwetstheid in haar stem en haar ogen.

Hoe moet ik daarop snel reageren? De trein heeft de buitenwijken van Praag al bereikt. Het is nu nog een kwestie van een enkele minuut. Ik besluit alleen nog een paar positieve dingen te zeggen over het plan, dat God met ieder mens voorheeft; een geweldig plan en een geweldige bestemming; nu in dit leven en straks in de eeuwigheid.

“En het is zo mooi om dat plan te ontdekken en op weg te gaan met de Vader”. De trein stopt; einde van de reis. Zij zullen morgen naar Wenen reizen en ik vlieg dan weer terug naar vliegveld Eindhoven, waar mijn motor staat te wachten. Morgenavond zijn er weer de HealingRooms. En zij? Nu, ik vertrouw hen toe aan dat netwerk van Gods liefde. In Taiwan wachten weer andere gelovigen, die met hen over Gods liefde zullen spreken

Hoofdstuk 7 Bewogenheid

In februari 2011 kreeg ik bezoek uit Roemenië. Lavi, Dani, Christina en Emi uit Oradea kwamen een week bij mij logeren om kennis te maken met de Nederlandse HealingRooms. Het was de bedoeling, dat zij daarna iets dergelijks in Oradea zouden opstarten.

Lavi is de voorganger van de Logos gemeente in Oradea, een gemeente die voornamelijk uit studenten en pas afgestudeerden bestaat. Dani is een van de oudsten van deze gemeente. Christina is psychologe en Emi is gemeentelid en studeerde filosofie. Met elkaar een illustre gezelschap.

Met Lavi, Dani, Cristina en Emi bij de Batavia

Wij bezochten 6 Healing Rooms en overal kregen zij de kans om in de eigenlijke bediening mee te doen. Daar ging het uiteindelijk ook om; kennismaken met de praktijk.

Tijdens een van deze dagen baden Lavi en ik samen voor een gelovige met de nodige problemen en noden. Hij had proble-

men met zijn gezondheid en zijn huwelijk stond onder grote spanning. Ik geef verder geen details, omdat dit onder de privacy valt.

Na even was wel duidelijk, dat deze broeder een geweldige muur rondom zijn gevoelsleven had geplaatst. De manier, waarop hij was opgevoed, was daar debet aan. Nadat hij iets over zijn nood had verteld, begonnen wij met bidden.

Eigenlijk hadden we nog niets gezegd. Toen er iets heel vreemds gebeurde. Het verhaal, dat de man ons had verteld was niet de aanleiding. Het was iets dat rechtstreeks van God kwam. Ik voelde plotseling een grote bewogenheid van de Vader over mij komen; zo sterk, dat ik in tranen uitbarstte en begon te huilen. Tegenover mij zat Lavi. Door mijn tranen heen zag ik, dat ook hij in tranen was uitgebarsten en ik hoorde hem snikken.

De broeder voor wie wij wilden gaan bidden keek ons verbijs-terd aan. Toen brak hij en kwamen bij hem ook de tranen in de ogen.

Het was voor de eerste keer in 16 jaar, dat hij huilde. De Heer brak zijn emotionele leven open en daarvoor had Hij onze tranen nodig.

Ik ben nog steeds aangedaan door deze gebeurtenis. In de eerste plaats raakte deze ervaring van Gods bewogenheid mij heel diep. De Vader is intens geroerd door onze nood. We lezen in de evangeliën, dat Jezus bewogen was over de mensen, tot wie Hij sprak. Het Griekse woord voor deze bewogenheid is *splanchna*, dat iets als 'ingewanden' betekent. Het betekent dat je tot diep in je innerlijk geraakt ben; zo diep, dat je buik er van samenkrimpt.

Wat mij ook aangrijpt is, dat Lavi en ik op precies hetzelfde moment deze bewogenheid ondervonden. Het was niet zo dat wij elkaar aanstaken, maar het overkwam ons beiden van Godswege op hetzelfde moment. Het kwam van Hem!

Maar er is nog iets. Eigenlijk wil ik altijd door God aangeraakt en 'bewogen' worden. Ik zou willen dat mijn gevoelsleven en

emoties synchroon zouden lopen met die van de Vader. En dan niet alleen op zo'n moment, dat we met mensen aan het bidden zijn, maar eigenlijk gedurende mijn hele leven.

Bij Jezus was dat het geval. Hij kon zelfs zeggen: *“Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien”*. Toen hij op Palmzondag rijdend op een ezel op de top van de Olijfberg bij Jeruzalem aankwam en daar voor Hem de stad zag liggen, begon hij te huilen en zuchtte: (Matt. 23:37) *“Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild”*.

Jezus zal niet zichzelf (als mens) bedoeld hebben met deze “Ik”, want Hij was pas 33 jaar oud, terwijl Hij sprak over een langdurige en zich herhalende geschiedenis (*hoe dikwijls heb Ik u willen vergaderen*). Hij sprak hier rechtstreeks vanuit het hart van de Vader.

En dan vraag ik de Vader maar: “Heer ik wil Uw hart kennen. En meer dan dat. Ik wil delen in Uw gevoel en emoties. En dat niet af en toe, maar steeds meer. Ik wil dat wanneer mensen mij ontmoeten, zij een ontmoeting hebben met U”.

Hoofdstuk 8 Inbraak

Op tweede kerstdag 2011 had mijn moeder mij uitgenodigd om samen met de familie bij haar te komen gourmetten. Rond een uur of vier verliet ik mijn huis om naar Putten te rijden, waar zij woont. We hadden een gezellige avond. De jongste zoon van mijn zus uit Australië, Ben, was, samen met zijn vrouw, Esther, ook van de partij. Na afloop hadden we nog een heel gesprek over allerlei thema's rond het leven met de Heer.

Rond 23.00 uur kwam ik weer thuis in Zeewolde aan. Ik stapte de voordeur binnen en liep vrijwel direct door, de trap op, naar boven. Daar struikelde ik over een jampot, die op de overloop rondslingerde. Die hoort hier niet te liggen, dacht ik nog. Die zat toch in een of andere tas met verfspullen?

Ik deed de deur van de slaapkamer open en zag een van de kastdeuren openstaan. Mijn kanospullen, kleding, touwen, anker, waterkaarten etc. lagen op de grond. Ik dacht nog: "Waarschijnlijk heb ik die kastdeur open laten staan en is de tas, waarin die spullen zaten naar buiten gevallen".

Toen zag ik het laatje van mijn nachtkastje openstaan...en ik realiseerde me ineens: "Hier is iemand geweest". Geschrokken rende ik naar mijn studeerkamer. Het brandkastje stond open en de gehele inhoud lag op de grond. Met één sprong was ik er.

Daar had immers het geldkistje gestaan met de cash opbrengsten van mijn boek. De opbrengst daarvan was voor de Stichting Delina, van waaruit ik een zendingswerk in Suriname ondersteun. Het geld was in die zin niet eens van mij. Bovendien zou ik dat geld over een paar dagen nodig hebben om de drukkosten van een nieuw boek te betalen. Dat alles liep nu serieus gevaar.

Ik keek verder. Zoveel dure spullen heb ik niet eens. In het kluisje lagen voorheen nog een paar gouden sieraden van Henny. Veel was het niet; een trouwring en een dure gouden halsketting, die mijn ouders haar cadeau hadden gedaan. Alles was weg!

Ik liep als een dwaas heen en weer door het huis. Mijn video-camera en een paar oudere fototoestellen, waren meegenomen. Op de trap zag ik ineens het kleine witte doosje liggen, waarin onze trouwringen hadden gezeten. Ik opende het en de ringen zaten er nog in. Kennelijk had de dief dit onderweg verloren.

Ik liep naar beneden. De deuren zaten zorgvuldig op slot. Toen zag ik het. De dief had aan de achterkant van het huis een raam geforceerd. Met een metalen voorwerp (koevoet of grote schroevendraaier) had hij het raam opengebroken en zelfs de klemmen, die er aan de binnenkant op zaten, volledig stuk getrokken. De planten die op de vensterbank stonden, lagen op de vloer van de woonkamer.

De dief had niet zorgvuldig genoeg rondgekeken. Mijn laptop stond nog gewoon in de kamer aan de oplader. Mijn blackberry telefoon lag nog gewoon op mijn bureau. Het was inmiddels middernacht. Ik kon niet zoveel doen.

Ik dacht er even over na en vroeg me af: "Ik luister toch steeds naar de stem van God. Had Hij me geen waarschuwend signaal kunnen geven? Had Hij me niet onrustig kunnen maken?" Ik laat moeilijke dingen nooit tussen mij en de Heer in komen. Ik begrijp het niet en laat het vervolgens gewoon los. Misschien dat ik het nog eens zal begrijpen. Misschien wist de Heer het ook niet? Misschien wist de dief het zelf ook nog niet, maar was het gewoon een onvoorbereide gelegenheidskraak. Ik kon op dit moment verder niets doen. Het opruimen van de rommel had weinig zin, want daarmee zou ik ook eventuele sporen van de daders vernietigen.

Ik besloot toch nog even mijn email te bekijken en zette de PC aan. Uit pure frustratie zette ik een berichtje op Facebook, waarin ik schreef, dat er bij mij was ingebroken en er van alles was gestolen.

Twee minuten later begonnen de reacties binnen te stromen. "Gordon, weet je nog dat jullie vroeger ook eens in Spanje zijn beroofd en dat dit vooraf ging aan het begin van jullie bediening in Spanje onder de zigeuners?" Ik moest lachen. Ja, dat was zo.

Een ander reageerde: "Als de duivel iets steelt, moet hij vijfvoudig vergoeden". Binnen een half uur waren er 6 heel bemoedigende reacties en mijn humeur, dat toch een beetje was ingezakt, werd totaal opgekrikt. Ik werd zelfs weer blij en zag de toekomst positief tegemoet.

De volgende dagen moest ik natuurlijk de verzekering bellen, aangifte doen bij de politie en de recherche thuis ontvangen. De verzekering stuurde een reparateur, die het raam voorlopig dichtschoefde.

Mijn moeder bood spontaan aan om een deel van het ontvreemde geld van de boekopbrengsten bij te passen en ik bracht het direct naar de bank.

Mijn normale reactie op de vermissing van geld en spullen is, dat ik mijn leven op 'krimp' instel. Dat wil zeggen, dat ik ga bezuinigen en zo min mogelijk uitgaven wil doen. Zeker 'extra uitgaven' zou ik nalaten om als het ware het verloren gegane bezit weer aan te zuiveren en de schade in te lopen.

In de dagen voor Kerst had de Heer me er op geattendeerd, dat ik mijn Roemeense vrienden verwaarloosde. Het gaat om een studentengemeente in Oradea, die voornamelijk bestaat uit jonge mensen tussen de 18 en 36 jaar. Ik was daar destijds in contact mee gekomen, via Esther Gergely-Goedhart, die met een Roemeense man, Dani Gergely, is getrouwd.

Zij nodigde mij in 2009 uit om te komen en onderwijs te geven over de Heilige Geest.

Deze groep van jonge mensen beschouwde mij als een soort vader. Sommigen zien mij als een soort vaderfiguur, als een volwassen gelovige, die zij om raad kunnen vragen en van wie zij stimulans verwachten. Voor sommigen is de relatie veel intenser. Het gaat dan om diegenen, die bijvoorbeeld uit een disfunctioneel gezin komen en werkelijk een vader nodig hebben, die hen bevestigt.

Nadat ik de afgelopen zomer een maand bij hen was geweest, was het contact wat verminderd. We zien elkaars verrichtingen wel op Facebook, maar ik ben druk en zij zijn op hun manier

ook druk. Een enkeling trof ik wel voor een chat op Facebook en dan kon ik diegene bemoedigen.

Maar de Heer maakte mij duidelijk, dat ik meer betrokken moest raken. Zo had ik de afgelopen weken al eens een paar mailtjes uitgestuurd en wat meer met hen gecommuniceerd. Daar was het echter bij gebleven.

Tijdens een van mijn wandelingen toonde de Heer mij in een gezicht een vliegtuig van Wizzair (de prijsvechter, die op Oost-Europa en ook op Roemenië vliegt). Ik maakte er uit op, dat ik vaker naar Oost-Europa zou vliegen, maar het licht ging mij nog niet helemaal op.

Twee dagen na de inbraak, op 28 december. Zat ik 's avonds laat nog even aan de PC en bekeek de verrichtingen van mijn bekenden op Facebook. Het was inmiddels 0.30 uur. Ik zag dat Andreea nog online was.

Andreea (psychologe, 25 jr.) geeft leiding aan een huis voor straatkinderen in Oradea. Het gaat over het algemeen om Zi-geunermeisjes, die na een leven van verwaarlozing in een weeshuis op hun 16e zonder enige opleiding op straat worden gezet. Daar wacht hun een leven van prostitutie, diefstal en drugsverslaving.

In Roemenië is het een uur later. Het was daar inmiddels half twee 's nachts en ik vroeg me dus af, wat ze zo laat nog online deed. Ik besluit haar maar even te groeten en even te vragen wat een Roemeense schone zo midden in de nacht drijft. Ze vertelt me, dat ze heel druk is en vannacht het programma voor de Oudejaarsavond nog moet afmaken.

"Wat gaan jullie dan doen met Oudejaarsavond?" informeer ik. "We gaan een doopdienst houden, we gaan elkaar cadeautjes geven en ons HealingRooms team gaat voor iedereen een profetisch woord opschrijven, dat ze tegelijkertijd met hun cadeautje krijgen". Het wordt dus een soort combinatie van Sinterklaas, doopdienst en 'prophetic ministry', bedenkt ik. Zo'n combinatie had ik nog niet eerder meegemaakt.

Ik informeer verder, wie er gedoopt wordt en ontdek, dat ik beide dopelingen ken. Het zijn Ruben en Luciana. De laatste was op ons zomerkamp en toen heb ik nog voor haar gebeden en over haar geprofeteerd. Dat raakte haar toen heel diep. Het blijkt dus, dat ze kort daarop een beslissing voor Jezus heeft genomen.

Ineens schrijft Andreea: "Nu ik je toch aan de lijn heb; misschien kun jij een profetisch woord voor ons als gemeente op de mail zetten. Dat zou iedereen heel leuk vinden".

Dan gebeurt er iets met me. De Heer trekt aan me. "Voel ik het goed Heer? Moet ik er heen gaan?"

Alle gevoelens van krimp, geen geld uitgeven en zuinig zijn, spelen nu op. Maar ik heb de impuls ontvangen.

Ik zeg in mijn hart: "Komt dit van U, Heer? Moet ik er heen?" Ik ervaar een glimlach uit de hemel. Hij wilde me dat al een paar weken duidelijk maken, maar ik ontving het onvoldoende. Dan stuurt de duivel nog een inbreker om mij de lust helemaal te benemen.

Maar het is me duidelijk. Ik heb op deze Nieuwjaarsdag bij hoge uitzondering geen spreekbeurt. Ik kan dus weg! Dan zeg ik tegen Andreea: "Wat dacht je van een 'life'-profetie?". Ze reageert: "Een 'life' profetie? Hoe wou je dat doen? Wilde je misschien via Skype (internet beeld-telefonie) over ons profeteren?"

Ik schrijf terug: "Ik zat te denken aan iets wat nog veel meer 'life' is. Wat dacht je ervan, als ik zelf over zou komen?" Het is even heel stil aan de andere kant. Dan verschijnt er een 'smiley' met de nodige onderkinnen. Ze is heel blij.

We bepraten even de praktische details. Ik krijg ook een lootje toegewezen en mag nu een cadeautje voor Dora (huisarts 30 jr.) kopen. Ik ga vliegen via Timisoara en Andreea zal zorgen, dat ik op oudejaarsavond om 17.15 uur van het treinstation wordt afgehaald. Verder hoeft niemand er iets van te weten. "Ik moet het wel tegen iemand zeggen, want anders ontplof ik. Mag ik het tegen Lydia zeggen?" Natuurlijk vind ik dat goed.

Die nacht boek ik de tickets bij Wizzair. Ik zal vliegen via Dortmund. De laatste keer reed ik met mijn motorfiets naar Dortmund Airport. Dat is ongeveer 2½ uur rijden. Ik kan dan gratis parkeren. Met de auto betaal je namelijk € 14,- per dag of € 52 parkeergeld voor een week. Dat geld wil ik niet uitgeven.

De volgende dag ga ik op zoek naar dunne handschoenen, die ik onder mijn motorhandschoenen kan aantrekken. De verwachte temperatuur is namelijk 3 °C en dat is voor zo'n lange rit door de nacht best koud. Het zal wel een beetje lijden worden. Maar ik wil zoveel mogelijk bezuinigen.

De 29e heb ik nog even overleg met Joost Westerink over het nieuwe boek dat uitkomt. Ik vertel hem, dat ik de volgende dag met de motor naar Dortmund zal gaan en naar Roemenië zal vliegen. Joost is zelf ook motorrijder.

Een half uur later belt hij me terug. "Je moet het niet doen, Gordon. Het is veel te koud. Wat, als het toch gaat vriezen en het begint te regenen?"

Ik vertel hem over de hoge parkeerkosten, maar hij reageert: "Je moet het gewoon niet doen. Je moet met de auto gaan en de parkeerkosten neemt ons bedrijf voor zijn rekening".

Ik ben hem dankbaar en zou hem nog veel dankbaarder worden. Wanneer ik de volgende ochtend om 3.30 uur met de auto op weg ga naar Dortmund, stortregent het twee en een half uur lang bij een temperatuur van iets boven het vriespunt. Ik moet er niet aan denken, dat ik op de motor zou zitten. Een dergelijke regen gaat overal doorheen. Schoenen of laarzen en handschoenen raken dan totaal doorweekt. Het helmvizier beslaat voortdurend en de regen lekt via je nek onder het regenpak door.

Op de terugweg ben ik hem nog dankbaarder. Bij het verlaten van de luchthaven Dortmund begint het te sneeuwen. 2½ uur rijdt ik (in de warme auto) door een vreselijke sneeuwstorm; rukwinden en af en toe spiegelglad.

De temperatuur is 1 °C. De hele weg rijdt ik door een sneeuw-pap, die door passerende auto's nog wordt opgespat. Ik weet zeker, dat ik met de motor ergens onderweg was gestopt om

een hotel te vinden, want er was geen doorkomen aan. Ik met mijn zuinigheid! Ik ben wel dankbaar, dat ik omgeven wordt door broeders en zusters, die mij bemoedigen!

Maar nu terug naar Roemenië. Het vliegtuig komt om te beginnen te laat in Dortmund aan en vertrekt dus ook een half uur te laat. Het is maar goed, dat ik ruim overstaptijd heb in Timisoara om op de trein te komen.

Wanneer het toestel echter bij Timisoara aankomt, geeft de gezagvoerder ineens een melding door: "Beste passagiers; de condities op de grond zijn zo slecht, dat we mogelijk niet kunnen landen. We hebben nog voor een half uur extra brandstof. We zullen dus hier rondjes blijven cirkelen om te zien of de toestand verbeterd, anders vliegen we door naar Cluj".

Dat laatste zou ik niet eens zo erg vinden, want Cluj-Oradea is korter dan Timisoara-Oradea. De medepassagiers zuchten en kreunen. Voor sommigen zou dat 6 uur extra (auto of trein) reistijd betekenen.

Na een minuut of twintig - het komt er nu op aan - komt de volgende mededeling: "We gaan proberen op Timisoara te landen. Ik weet alleen niet of het lukt".

De piloot is zich er kennelijk niet van bewust, dat zijn onzekerheid een diepe uitwerking heeft op de passagiers. Ik zie een hoop nerveuze gezichten. Kennelijk lukt het landen alleen, als het vliegtuig precies voor de landingsbaan uitkomt, want er schijnt dikke mist te zijn. Wanneer hij net naast de baan uitkomt, moet er een doorstart gemaakt worden.

De medereizigers zijn duidelijk gespannen. Ik denk: "Vanavond ben ik of in Oradea of in de Hemel. En dat laatste is ook goed". De landing verloopt prima. Het toestel komt precies op de landingsbaan uit en ik vind het persoonlijk met de mist wel meevallen.

Ik neem een taxi naar de stad en ben ruim op tijd voor de stop-trein naar Oradea, die met een gangetje van hooguit 70 kmh. en eindeloos veel stops, 4½ uur nodig heeft om mij naar Oradea te brengen. Als ik uit het station kom, parkeert Andreea net haar

auto. Ze ziet er goed uit en is duidelijk gelukkig me te zien. Niemand, behalve Andreea, weet er iets van. Ze heeft me daarom ook zelf opgehaald. We rijden naar het gebouw, waar straks de samenkomst zal worden gehouden.

Daar zit Lavi, de voorganger aan zijn laptop om de profetische woorden uit te typen en op mooi papier uit te printen. Als ik het kantoortje binnenwandelen, kijkt hij mij verbijsterd aan. Hij wrijft in zijn ogen en mompelt: "Ik droom, ik zie een gezicht, dit is niet waar!" Maar als hij met zijn hoofd geschud heeft en nogmaals zijn ogen opent, is het gezicht niet weg en sta ik er nog. Dan wordt het knuffelen. En dan ineens besef je, waar je bestemming is. Ja, dit land wordt ooit mijn thuis!

De volgende twee uur druppelt iedereen binnen. Iedereen reageert met dezelfde verbijstering en met hetzelfde enthousiasme. Overal spontane knuffels, waarbij ik ontdek, hoeveel deze mensen van me houden.

Ondertussen zet Andreea me aan het werk: "Gordon, we krijgen nog een aantal onverwachte gasten. Kun jij, nog voordat je die mensen heb gezien, een profetisch woord voor ze opschrijven?" Ik doe mijn best. De Heer kent die mensen en heeft zeker een woord voor ze. Wanneer je iemand nog niet hebt gezien, heb je geen aanknopingspunten in de natuurlijke wereld en ben je dus geheel op de inspiratie van de Heilige Geest aangewezen. Eigenlijk wel zo zuiver.

Mijn vrienden zijn heel flexibel. Direct worden er voor de komende avonden samenkomsten belegd, waarop ik hen mag bemoeiden om ook zelf steeds meer vanuit openbaring te gaan leven. Ze zijn al een heel eind. Eenmaal per week wordt er onder leiding van Cristina al een experimentele HealingRooms-avond georganiseerd, waarbij voornamelijk voor eigen gemeenteleden wordt gebeden onder de leiding van de Heilige Geest.

Over een paar maanden zal ik er weer zijn, dan om een grotere groep mensen uit verschillende kerken te trainen voor deze bediening. Het is zeker Gods bedoeling, dat op vrij korte termijn in Oradea HealingRooms worden geopend, waarop bidders

uit het hele lichaam van Christus (dus uit verschillende kerken) vanuit de leiding en de kracht van de Heilige Geest troost, (innerlijke)genezing, bevrijding en bemoediging aanbieden aan lijdende mensen.

Ik moest hier werkelijk even zijn. Ik denk, dat ik in het komende jaar nog af en toe 'even' naar Roemenië ga om mijn vrienden te bemoedigen en ook zelf bemoedigd te worden.

Op het moment dat ik dit schreef, wist ik nog niet, dat mijn werk in Roemenië zo explosief zou toenemen. In 2012 zou ik maar liefst 7 keer naar Roemenië gaan; in 2013 zou ik er 10 keer zijn.

2011 met Logos op een vakantieweek in het Retezat Nationaal park (Roemenië). Op deze berg sprak de Heer ineens tot mij:
"Kijk maar eens goed rond. Dit wordt je land".

Hoofdstuk 9 Visionair

Ik heb een vriendinnetje, die ze echt ziet: 'Engelen'.

In allerlei situaties ziet ze, hoe God zijn engelen opstelt om zijn kinderen bij te staan, te helpen en te bevrijden uit benarde situaties. Ik denk, dat ik wel eens een engel in het echt heb meegeemaakt, maar ik heb ze nooit in een gezicht gezien.

In mijn jarenlange onderwijs over de gaven van de Heilige Geest merkte ik al spoedig, dat sommigen van ons royaal gezegend zijn met spontane gezichten, waarin God zich openbaart. Anderen ontvangen de openbaring van God regelmatig in een droom. Weer anderen horen werkelijk een hoorbare stem van God. Diezelfde mensen hebben ook heel vaak een spontane ervaring met de gave van het spreken in tongen. Het overkomt hun gewoon.

Ik behoor niet tot die categorie. Misschien ben ik te rationeel? Misschien ontbreekt het mij aan een bepaalde gevoeligheid? Of zijn de verbindingen tussen mijn linker- en mijn rechterhersenhelft wat slecht ontwikkeld? Ik vermoed het.

Ik ontving de gave van het spreken in tongen door het geloof. Henny was de eerste die tegen mij zei: "Je hebt het; je moet het gewoon doen!" Met enige moeite accepteerde ik de waarheid, dat ik het al had ontvangen. De Heilige Geest, die in mijn hart woont, heeft die mogelijkheid. Ik moest dus mijn stemgeluid ter beschikking stellen aan de Heilige Geest.

En terwijl ik geluid begon te maken, nam de Heilige Geest mijn stemgeluiden over en vormde ze tot tongentaal. Ik vond dat in het begin best spannend en twijfelde er aan of ik die geluiden nu zelf voortbracht of dat het de Heilige Geest was, die deze klanken inspireerde. Direct begon God echter mijn voorzichtige pogingen te bevestigen, doordat er kleine wonderen gingen gebeuren, wanneer ik in tongen sprak.

Bij profetie ging dat niet anders. Ik moest het mijzelf door het geloof toe-eigenen. Ik moest er op vertrouwen, dat de Heilige

Geest meer dan genoeg te zeggen had en dat ik mij de toegang moest verschaffen tot de overvloedige gedachten die de Heilige Geest over ieder mens heeft (Ps.139).

Bij sommigen gaat dat als vanzelf. Zij hebben een heel gemakkelijke toegang tot hun intuïtieve kant, waar de Heilige Geest zijn inspiratie geeft. Bij mij was het niet gemakkelijk die intuïtieve kant 'aan' te zetten. Ik moest het me toe-eigenen, door te proclameren: "Dit is het woord van God voor jou", of : "Zo spreekt de Heer". Dan sprak ik uit, wat me gegeven werd. Al vrij snel werden deze woorden op een geweldige manier door de Heer bevestigd.

Door profetische woorden heb ik mensen zien genezen of tot bekering zien komen. God heeft door deze woorden al zoveel mensen getroost, bemoedigd en raad gegeven, dat ik de tel kwijt ben. Inmiddels zijn er vele duizenden door 'mijn' profetische woorden gezegend. Ik denk bijvoorbeeld aan de bediening in de HealingRooms in Zeewolde, waarbij ik alleen al in de afgelopen jaren minstens over 1000 mensen heb geprofeteerd.

Ooit profeteerde ik in Leskovac (Servië) over een grote groep jongelui. Het duurde 4 uur en ik denk, dat ik die avond minstens over 125 mensen een woord van God uitsprak. Ik was na afloop wel helemaal uitgeput vanwege de concentratie, maar ik bleef tot het einde toe scherp.

Maar daarmee wil ik u niet lastigvallen. De laatste paar jaar ben ik begonnen voor mijn persoonlijk leven woorden van God te ontvangen. Ik proclameerde in het geloof: "En nu zegt de Heer tot mij..." En dan kwam het gewoon. De Heer sprak. En op allerlei manieren bevestigde Hij, dat ik mijzelf niet voor de gek hield.

Ik beweerde altijd: "Ik ben niet visionair", omdat bij mij gezichten niet zo spontaan kwamen. Het gebeurde wel eens, dat, terwijl ik over iemand aan het profeteren was, ik ineens een beeld zag, dat aansloot bij het profetische woord of nog nieuwere perspectieven opende. Maar dat gebeurde dan tijdens het profeteren.

Op een avond in november van 2011 reed ik terug van een Bijbelstudie in Hoogeveen. We hadden het die avond juist gehad over het je toe-eigenen van profetische openbaring. Ineens realiseerde ik mij, dat ik mij van dezelfde excuses bediende als anderen, wanneer ik zeg: "Dat heb ik niet; ik ben niet visionair".

Eigenlijk heb ik tientallen jaren lang een leugen geproclameerd en geloofd. Want al heb ik dan nauwelijks spontane gezichten; de Heilige geest, die in mij woont, heeft meer dan genoeg openbaring in de vorm van gezichten beschikbaar. Ik heb ze me alleen nooit toegeëigend.

Ik besloot dus naar God mijn zonde te belijden; mijn zonde van het belijden van de leugen, dat ik niet-visionair ben.

Ik ben wèl visionair in die zin, dat de Heilige Geest mij dingen wil laten zien in de vorm van beelden, plaatjes of filmpjes. Het punt is, dat ik me dit nog nooit in geloof had toegeëigend.

Na mijn schuldbelijden besloot ik in de auto de proef op de som te nemen. Ik deed een geloofsuitspraak en zei: "Nu toont de Heer mij een gezicht en ik zie..."

Op dat moment doemt er een beeld voor mijn ogen op. Het is gelijk helder. Ik zie een vliegende zwaan. Hij vliegt met majestueuze vleugelslagen, maar hij vliegt alleen. Dat is heel ongebruikelijk, want zwanen vliegen altijd met z'n tweeën. Ik heb dat heel vaak gezien en het is een prachtig gezicht.

Ik weet ook wat het betekent. Het heeft te maken met mijn bediening, waarin ik nu alleen, als een single, functioneer. Dat is niet echt ideaal, maar het maakt me 'for the time being' wel heel flexibel. Ik vraag de Heer opnieuw mij iets te laten zien en spreek tot mijzelf: "Nu toont de Heer mij een gezicht, en ik zie...". En opnieuw zie ik iets, wat mij bemoedigt.

Maar ik moet er nog zekerheid over hebben. Klopt dit allemaal wel, of ben ik bezig mijn eigen verbeelding 'aan' te zetten? De volgende avond hebben we HealingRooms in Baarn. Ik werk daar mee als een coach voor de medewerkers. Mijn taak is vooral het stimuleren en bemoedigen van de teamleden, die ik op zo'n avond onder mijn hoede heb.

We zullen zo meteen gaan bidden voor een man. Voordat hij de gebedskamer binnenkomt, bidden we al voor hem en proberen iets van God te ontvangen. Ik zeg tegen mijzelf: "Nu toont de Heer mij over deze man een gezicht en ik zie.."

Op dat moment zie ik een kamer in een soort van kasteel, met hele dikke bakstenen muren. In het vertrek is een deur naar buiten, een dikke eikenhouten deur, die half openstaat. Ik weet nog niet, wat het precies betekent, maar dat komt nog wel.

Na even vraag ik Els (de director van de betreffende Healing-Rooms) of zij ook iets ontvangen heeft. "Ja", zegt ze: "Ik zie een dikke eikenhouten deur, die half open staat". Het is natuurlijk onvoorstelbaar, dat wij bij 'toeval' hetzelfde zien. Dat bestaat niet. Ik voel me zeer bemoedigd en besluit dit gebied verder te exploreren.

De volgende zondag, na afloop van de dienst op Arch, vraagt Jill mij om te bidden voor een buitenlandse vrouw die een beetje in de put zit. Ze heeft een bemoediging van de Heer nodig.

Ik denk: "Laten we maar eens kijken of de Heer iets door een gezicht te zeggen heeft". Ik spreek in mijn hart de bewuste woorden: "De Heer toont mij een gezicht.." Als uit de mist doemt ineens een Romeinse strijdswagen op. Ervoor staan 4 witte paarden en met hoge snelheid komen ze op mij af. Op de wagen, of liever gezegd, 'in het bakje', staat iemand die een pijlkoker heeft en in de linkerhand een boog.

Uitgaande van het beeld profeteer ik over de vrouw in kwestie: "Jij bent de persoon op die wagen. Je bent zwaar gewapend, je bent schrikwekkend. De demonen zijn al bang voor je, als ze je van een afstand zien aankomen. Zij zijn bang voor jou. Jij hoeft voor hen niet te vrezen".

De vrouw begint hevig te lachen. Ik vraag haar, waarom of waarover zij zo moet lachen. Heel bemoedigd zegt ze: "Precies dat beeld toonde de Heer mij, toen Hij me naar Nederland stuurde. Nu weet ik weer zeker, dat dit de plek is, waar ik moet zijn".

Weer een paar dagen later profeteer ik over een man, die ik verder niet ken. Opnieuw probeer ik een beeld te ontvangen. De

Heer toont mij een oma-fiets, een ouderwetse zwarte damesfiets, zoals die destijds door fabrieken als Gazelle werden gemaakt. Zelf had ik ooit de 'heren'-uitvoering van deze zeer degelijke maar wel zware fiets. Ik vertel de man: "De Heer toont mij een oma-fiets, maar deze keer weet ik niet wat het betekent". Hij begint te grinniken: "Ik weet wel, wat dat betekent, want ik ben veertig jaar fietsenmaker geweest".

Al met al zijn dit meer dan voldoende bevestigingen om nu te zeggen:

"Ik ben een visionair"

Vanaf dit moment zal ik steeds proberen de openbaring van de Heer ook in beelden te ontvangen. Het ontvangen van beelden heeft bepaalde voordelen. Het ontvangen van totaal nieuwe openbaring in de vorm van gedachten is lastiger dan het ontvangen van een beeld. Als je het beeld eenmaal hebt ontvangen, kan de uitleg onverwachte verrassingen met zich mee brengen.

Meestal werkt het heel goed uit. Ik denk even aan die vrouw voor wie ik een beeld krijg van een 'kraai'. Op dat moment weet ik, dat de dood dichtbij is geweest en dat de 'kaalvreter' haar leven heeft beschadigd. Direct reageert ze: "Mijn man en zoon zijn vorig jaar overleden". Je kunt een beeld heel onbevangen ontvangen, omdat het plaatje zelf nog niet direct de schokkende boodschap draagt. Dat komt pas in de uitlegfase.

Er is een ander, bij wie ik het beeld krijg van een vieze stinkende asbak. Het gaat om iets dat moet worden verwijderd uit het leven. Het gaat niet om 'roken', maar om een habit (gewoonte of een patroon) uit het oude leven. Is het een eetprobleem? In dit geval was het voor mij niet direct herkenbaar, maar dan wordt het na even aan de persoon in kwestie wel duidelijk.

Misschien mag (en hoeft) ik niet meer te weten, dan dat ene: "Doe die oude gewoonte, dat oude patroon, die oude manier van reageren, weg uit je leven. Het hoort niet meer bij je".

Soms ontvang ik idyllische beelden van zonsondergangen of plaatjes uit de natuur, die meestal deze boodschap hebben: "Jij bent een oase van rust voor anderen". of "Kom zelf in de rust van God en houdt op met rennen en met eigen inspanningen".

Ja, en wat is nu het volgende? Welke gave of werking van de Heilige Geest zou ik me nu kunnen toe-eigenen? De Heilige Geest heeft meer dan genoeg ter beschikking.

Natuurlijk wil ik ook altijd luisteren naar de concrete impulsen van de Heilige Geest. Op de meest 'ongelegen' momenten kan Hij plotseling spreken.

Maar er is ook zo iets als een eigen ruimte; ik kan en mag altijd in tongen spreken, ik kan en mag altijd over iedereen profeteren. De Heer spreekt altijd, duizenden keren, behalve die ene keer, maar daar vertel ik nog wel eens over.

Zou de Heer het ook met genezingen willen doen? Zou ik me genezing kunnen toe-eigenen in die zin, dat ik tot mijzelf zeg: "En nu heb ik kracht tot genezing".

Ik besluit het te proberen. Recentelijk werd over mij geprofeetd, dat mensen al zouden genezen, nog voor ik een woord had gezegd. De dag daarop gebeurde dat in werkelijkheid. Kan ik kracht van de Heilige Geest uit mij laten vloeien? Mag dat? Kan dat?

Steve Kasyanenko zei eens tijdens zijn onderwijs over genezing: "You must release the anointing". Je moet de zalving (de kracht van de Geest) uit je laten wegvloeien naar degene die ziek is. Voor mij was dat abracadabra, omdat ik helemaal geen zalving voelde; laat staan, dat ik die van me kon laten uitvloeien. Daar kon hij me toen ook niet verder mee helpen.

Ik ben bezig iets nieuws te ontdekken. Ik kan iets proclameren als: "Nu laat ik de zalving van de Heilige Geest, die op mij is, uitvloeien over een zieke". Zou dat echt werken?

De eerste pogingen heb ik al gedaan. Bij verschillende mensen werden pijnlijke ruggen, knieën of andere plaatsen in het lichaam buitengewoon warm tijdens de handoplegging. Pijnen verdwenen, terwijl ik eigenlijk nauwelijks iets zei, dan alleen zachtjes: "Jezus, Jezus". Van binnen sprak ik mijzelf toe: "Die kracht tot genezing is in mij. Nu laat ik het op die ander komen". We gaan het zien!

Hoofdstuk 10 Lviv

Reizen is prachtig en het wordt nog boeiender, wanneer je allerlei onverwachte ontmoetingen hebt. Ergens in 2011 zat ik op het internet te kijken naar een vakantiebestemming. Echt tijd voor vakantie neem ik meestal niet, maar soms gun ik mijzelf 4 dagen om er even tussen uit te gaan. Meestal boek ik dan een belachelijk goedkope vlucht naar een interessante bestemming.

Zo zag ik dat Wizzair een lijndienst had van Dortmund naar Lviv in het Westen van de Oekraïne. De stad Lviv is ook bekend onder de Poolse naam Lvov of onder de Duitse naam Lemberg. Voor WO II was de stad enige tijd Pools en er woonden veel Joden. Helaas werden de Joden in WO II massaal omgebracht. Maar ook de Poolse bevolking van Lviv leed verschrikkelijk onder de Duitse bezetting. Velen werden gedeporteerd en naar Duitse 'Arbeitslager' afgevoerd om slavenarbeid te verrichten in de Duitse oorlogsindustrie.

Na de oorlog voegde Stalin het gebied bij de Sovjet-Unie en hij verdreef alle Pools sprekende burgers naar Polen, waar velen terecht kwamen in Wroclaw (Breslau). Uit die stad waren op hun beurt inmiddels alle Duitssprekende burgers door de Polen verdreven. Wat een ethnische zuiveringen, wat een ont-heemden, wat een lijden!

Het centrum van Lviv staat onder monumentenzorg (Unesco Wereld Erfgoed; Unesco World Heritage). De stad ligt niet zo ver van de (Oekraïense) Carpaten. Al met al best een interessante vakantiebestemming.

Ik boekte dus een ticket voor begin mei 2012, want dan waren de prijzen belachelijk laag. Ik herinner me niet, dat ik bij dit alles een buitengewone inspiratie ervoer. Ik wilde gewoon kennis nemen van dit gebied en kijken wat er over was van de joodse historie van deze stad.

In januari 2012 reisde ik voor het eerst naar de Oekraïne. Ik ging op uitnodiging van Dmytro en Iryna Smorzh, die in Kiev de

eerste HealingRooms van het land leiden. Iryna is zelf in 2006 genezen van terminale kanker, door het proclameren van het woord van God.

In een ander verhaal zal ik daar wel iets over vertellen. We hielden dus een HealingRooms seminar voor mensen uit heel de Oekraïne. Meestal sprak ik overdag en Iryna sprak 's avonds. Natuurlijk werd van mij ook verwacht, dat ik over iedereen zou profeteren. Dmytro had keurig een lijstje gemaakt, wanneer iedereen aan de beurt was.

Tijdens een van de pauzes kwamen twee mannen naar me toe. Ze vroegen Dmytro even te vertalen. "Wij komen uit Lviv", zeiden ze. "Weet u waar dat ligt? Tien uur rijden hiervandaan. Zoudt u ook wel eens naar Lviv kunnen komen om daar een seminar te houden, zoals deze. Wij willen in onze stad ook HealingRooms openen. Daarvoor zijn wij beiden helemaal uit Lviv hierheen gekomen".

Op de avond voor mijn vertrek uit Nederland had één van mijn HealingRooms medewerkers al over mij geprofeteerd, dat er op deze reis relaties zouden worden gelegd en er iets van een netwerk zou ontstaan. Op een bepaalde manier waren zulke verzoeken dus te verwachten. Ik glimlachte naar beide mannen.

"Nu, om precies te zijn kom ik al naar Lviv, begin mei van dit jaar". De beide mannen keken mij een beetje ongelovig aan. "U komt naar Lviv?" zeiden ze verbaasd. "Ik was eigenlijk van plan om 4 dagen vakantie te houden en te gaan wandelen in de Carpaten, maar wanneer we het nuttige met het aangename kunnen combineren, sta ik daar helemaal open voor".

Dmytro is een uitstekende organisator. Hij begon direct met het maken van een reisplan, waarbij mijn bezoek aan Lviv zou worden ingepast. Zij zelf zouden begin mei van Kiev via Chernopol naar Lviv reizen en ik zou me daar bij hen voegen. Op mijn verzoek werd mijn vakantie omgevormd tot een seminar, volgens het in Kiev beproefde recept. Ik zou vanaf 10 uur tot 16.00 studies geven en daarna bediening doen en Iryna zou in de avonduren spreken.

Alles was prima in orde. Zonder dat ik er veel van merkte, werd er reclame gemaakt en werd alles geregeld voor de overnachtingen voor het team van Dmytro en voor mij, tot en met maaltijden voor de deelnemers aan het seminar. Een plaatselijke voorganger stelde zijn kerkgebouw ter beschikking.

Twee weken voor vertrek kreeg ik ineens een eigenaardig mailtje van Wizzair, de maatschappij die mij van Dortmund naar Lviv zou vliegen. "Verandering van de vluchttijden" stond erop. Ik zou maandagmiddag van Dortmund naar Lviv vliegen en een half uur later met hetzelfde vliegtuig weer terug. Dat moest een grap zijn.

Ik bekeek de Wizzair website en zag tot mijn verbazing dat er na die maandag 14 dagen lang geen vluchten van en naar Lviv gingen. Er zat weinig anders op, dan de retourvlucht voorlopig maar te cancelen.

Toevallig wist ik, dat de kleine Roemeense luchtvaartmaatschappij Carpatair een verbinding onderhield van Timisoara in Roemenië naar Lviv. Ik besloot daar eens te kijken en jawel hoor; via hen was het mogelijk om op zaterdagmorgen 7 uur van Lviv naar Timisoara te vliegen en dan een paar uur later met Wizzair naar Dortmund. Ik boekte dus een nieuwe terugreis.

Twee dagen voor vertrek - Ik zat juist in de auto - toen mijn telefoon ging. Ik nam op. Aan de lijn was Carpatair. Zij moesten mij mededelen, dat mijn terugreis van Lviv naar Timisoara niet doorging vanwege een verbouwing van het vliegveld van Lviv. In verband met het Wereldkampioenschap voetbal werden start- en landingsbaan gerenoveerd en was het hele vliegveld 10 dagen gesloten.

"Hoe kom ik dan thuis", vroeg ik enigszins verbijsterd. "We kunnen u op dezelfde tijd een andere vlucht aanbieden vanuit" Ik kon de naam niet goed verstaan. "Hoe kom ik dan in..? vroeg ik verder. "Daarbij kunnen we u niet helpen", zei de telefoniste; "Zo vroeg op de dag rijden er nog geen treinen. U zult dat dus zelf moeten regelen. Zullen we u overboeken op deze alternatieve vlucht, of wilt u liever cancelen?"

Ik had niet veel keus. Ik ‘moest’ zondag weer terug zijn in Nederland om spreekbeurten te vervullen. “Boek me maar over naar die alternatieve vlucht”, zei ik, “maar wilt u dit wel even per email bevestigen?” “Ja, dat komt voor elkaar”, antwoordde de telefoniste van Carpatair. De beloofde e-mail heb ik nooit ontvangen en zo kon er nog meer verwarring ontstaan.

Die avond keek ik op de website van Carpatair. Inderdaad er was een andere vlucht vanuit de Oekraïne, vanaf Chernivtski, ongeveer 300 km. van Lviv verwijderd. Volgens het internet was het mogelijk om de avond voor vertrek een trein te nemen van Lviv naar Chernivtski, die mij in ruim 5 uur daarheen zou brengen.

Ik mailde dus naar Dmytro. Hij wist wel iemand, bij wie ik zou kunnen slapen. Die gastheer zou mij ook de volgende ochtend heel vroeg naar het vliegveld kunnen brengen. Bovendien kocht hij vast het treinticket.

En zo kwam ik dus in mei aan op de luchthaven van Lviv. Ik werd van het vliegveld afgehaald door Dmytro en een jongeman, die Oleg heette. Bij hem zou ik die paar dagen logeren. En zo kwam ik terecht in het huis van Oleg en Tanja en hun 5 kinderen.

Geen van beiden sprak Engels, maar ook daar was aan gedacht. Ze hadden een vriendin, Nina, afkomstig uit Cherkassi, die voor de gelegenheid de lange treinreis had gemaakt om thuis als mijn vertaalster te functioneren. Voor het seminar had Dmytro een professionele vertaalster gevonden, maar bij Oleg en Tanja thuis kon Nina me behulpzaam zijn.

Oleg en Tanja waren enige en heel lieve mensen. Een van hun hobby's was het maken van chocolade in allerlei variëteiten. Ik heb wat chocolade geproefd!

Iedere avond stroomde het huis vol met jonge mensen, die kwamen om mijn verhalen te horen en profetische woorden te ontvangen. Vaak werd het heel erg laat.

Tijdens die uren was Nina meestal mijn vertaalster.

Nina was nog heel jong, 24 jaar, en ze zag me, denk ik, als een soort vader, hoewel ze ook best eigen ouders had. We konden

Lviv is beroemd vanwege zijn chokolade

direct goed met elkaar overweg. Wanneer Iryna haar lezingen hield over goddelijke genezing, waren wij ondertussen bezig met het bedienen van individuele mensen.

Op een van die dagen werd een oude vrouw binnengebracht. Het was haar beurt. Ze was minstens 80, wat gebogen, enigszins armoedig gekleed, maar met een heel lief gezicht. Toen ik haar zag, had ik direct een heel goed gevoel. Wie was zij? Waarom had zij zo'n vriendelijk gezicht?

Vanwege de lange wachtlust van mensen, die voor bediening kwamen, hielden we de gesprekken en de bediening met opzet heel kort. Maar voor haar maakte ik een uitzondering en ik liet haar haar verhaal vertellen. Ik schrok er van.

“Ik was een tiener, toen de Tweede Wereld Oorlog begon. Ons gezin werd door de Nazi's gearresteerd en we werden afgevoerd naar Duitsland. Eindeloze marsen, dan weer op karren, soms slapend in de open lucht, soms bij mensen geïnterneerd, moesten wij van Lviv naar Duitsland, dwars door Slowakije en Tsjechië. Ik herinner me, dat we voor één nacht werden geïnterneerd bij een Tsjechisch gezin. Daar lag een Bijbel op tafel.

En te midden van alle ontberingen van de reis, hebben we daar met die Tsjechische mensen, die we maar gedeeltelijk konden verstaan, gebeden en liederen gezongen.

De volgende morgen moesten we weer verder. In die tijd heb ik ook Duits geleerd, want wij waren een paar jaar in Duitsland en onze bewakers spraken alleen maar Duits.

Na drie jaar slavenarbeid in de Duitse oorlogsindustrie, was de oorlog voorbij. Wij konden terug naar de Oekraïne, naar huis.

Wat daar op ons wachtte, was echter nog veel erger. Na aankomst werden we door de geheime dienst van Stalin opgepakt. We waren baptisten en we hadden bovendien 'meegewerkt' met de Duitsers. Ik was nog maar een tiener, maar we werden veroordeeld en op transport gezet naar Siberië, waar we jaren dwangarbeid moesten verrichten vanuit strafkampen.

We bouwden spoorwegen, gewone wegen en industriecentra. Soms werkten we bij ijzige koude altijd met te weinig kleding. 's Zomers leden we door de muskieten, 's winters leden we door de kou. Om mij heen stierven de mensen als ratten.

Het ergst waren de transporten, wanneer we van het ene bouwproject naar het volgende werden getransporteerd; in onverwarmde vrachtwagens of treinwagons, zonder eten en drinken, dagenlang. Bij aankomst waren velen van ons onderweg gestorven en we werden behandeld als beesten: "Werken zul je. We zullen jullie wel leren. Jullie zijn staatsvijanden".

En toch, het vreemde is, dat ik nooit zo sterk de aanwezigheid van de Heilige Geest heb ervaren, als juist daar in Siberië, als juist in die tijden van lijden. Dan was de Heer zo dichtbij".

Ik hoorde het verhaal met stijgende verbazing. Haar gezicht vertoonde geen bitterheid, terwijl haar haar hele jeugd was afgenomen. Ik zei tegen haar: "U spreekt Duits. Dan kunnen wij elkaar rechtstreeks verstaan. Dan kan ik nu in het Duits met u bidden". En zo baden wij samen in het Duits voor elkaar.

Nina, die zich waarschijnlijk ook wat buitengesloten voelde, fluisterde in mijn oor: "Br. Gordon, dit gaat allemaal veel te

lang duren. U besteedt veel te lang aandacht aan deze vrouw. Er staat nog een hele rij mensen te wachten, die allemaal een beurt moeten hebben". Ik schonk er eventjes geen aandacht aan en nam met veel respect afscheid van haar.

Toen zei ik tegen Nina: "Nina, luister, deze vrouw heeft omwille van het Evangelie geleden. In onze tijd verlaten mensen soms de gemeente, of zelfs de Heer, als de liederen in de kerk hun niet bevallen of als de muziek te hard of te zacht is. Een kleine teleurstelling in medebroeders en -zusters doet hen de gemeente of zelfs de Heer vaarwel zeggen.

Zij heeft jaren lang geen muziekinstrument en geen Bijbel gezien. Predikers waren er niet. Zingen moest heel zachtjes, zodat niemand het kon horen. Maar zij is trouw gebleven. Haar hele jeugd, de tijd dat jonge mensen verliefd worden en gaan trouwen, kindertjes krijgen; al die jaren zat zij in een strafkamp omwille van het Evangelie.

Zij zal straks in de eeuwigheid vlakbij de troon van God zitten. Zulke mensen moet je met veel respect bejegenen. Misschien heb je ze nog eens nodig!

Ze was even stil. Ik denk, dat ze het wel begreep.

Toen ik al een paar dagen in Lviv was, besloot ik toch nog even op de website van Carpatair te kijken. Daar zag ik tot mijn verbazing, dat alle passagiers die vanuit Lviv naar Timisoara zouden vliegen, nu zouden vertrekken vanuit Ivano Frankivsk, een plaats, waar ik nog nooit van gehoord had.

Ik belde Carpatair en inderdaad stond ik op de lijst voor die vlucht. Het enige voordeel was, dat de trein naar Chernivtski langs Ivano Frankivsk zou rijden en daar ook zou stoppen.

Dmytro is voor geen enkel gat te vangen. Terwijl ik aan het lesgeven was, regelde hij een nieuwe overnachtingsplaats in Ivano Frankivsk bij mensen, die mij ook naar het vliegveld zouden kunnen brengen. Die mensen zouden weliswaar ongelovigen zijn en ook geen Engels spreken, maar ik was in ieder geval ergens onderdak en hoefde de nacht niet op een station door te brengen.

Vrijdagmiddag om 17.00 uur zetten de jongemensen, bij wie ik de afgelopen dagen had geslapen, mij in Lviv op de trein. “Je moet ons wel bellen, als je veilig in Ivano Frankitsk bent angekommen”, zei Nina, mijn vertaalster, bezorgd. “Ja, dat zal ik doen”, beloofde ik.

De trein stamde uit het Sovjettijdperk. Ik herinner me van een bezoek aan de Sovjet Unie in 1981, dat de treinen destijds in Leningrad er net zo uitzagen. De instap van de wagons is onmogelijk hoog; meerdere treden, verticaal boven elkaar. Hoe je daar met een buggy of wat grotere koffer naar binnen of naar buiten komt, is mij een raadsel. De jongelui hielpen mij met mijn koffer naar binnen.

Oleg, Tanya, ik, Nina en Kristyna; op het station van Liviv

Op het lange gangpad lag een rode loper en in de coupe, waar mijn stoel was gereserveerd, lag op de grond een Perzisch tapijtje. Het deed me denken aan mijn kindertijd. Maar dat is inmiddels 50 jaar geleden. Bij de ramen hingen donkerrode gordijntjes met kleine donkerrode bolletjes onderaan. Voor de ramen hingen geborduurde vitrages. Ik waande me in de Jordaan in Amsterdam, maar dan wel 40 jaar geleden.

Onze wagon werd ‘bestuurd’ door een rondborstige dame, van het soort, dat alle kindertjes vrees inboezemt en waartegen zich

trouwens ook geen enkele man durft te verzetten. Wat dat betreft was ik volkomen veilig. Iedereen zou zich zoet gedragen. Ik ging op mijn plek zitten. Over een paar minuten zou de trein vertrekken. Tegenover mij in de hoek zat een jongedame met een e-reader. Zij was zo in haar boek verzonken, dat ik haar de hele reis niet heb zien opkijken.

Ineens werd de vrede opgeschrikt door een markante verschijning. Een jonge knappe brunette kwam onze coupe binnen. Ze was zeer slank en had een goed figuur. Ze droeg boven haar jeans slechts een zwart hemdje en had een mooi getinte huid. Trouwens alles was mooi aan haar; mooie ogen, mooi lang zwart haar.

Helaas had zij haar hele rechterarm laten tatoeëren met allerlei wilde voorstellingen en toen ze zich even omdraaide om haar koffer in het bovenvak te plaatsen, zag ik dat de tattoo's vanaf haar schouder verder gingen op haar rug. Nu moet iedereen dat natuurlijk zelf weten.

Maar als je een leuk jurkje aan wilt trekken en je hebt (gekleurde) tattoo's, dan ben je zeer beperkt in de kleuren, die je nog kunt dragen. In veel gevallen vloekt de kleur van je tattoo met die van je jurk. Dan blijft eigenlijk alleen nog zwart over. Dat staat altijd. Sorry voor deze uitweiding, maar ik ben nu eenmaal 33 jaar lang getrouwd geweest.

Henny vond het altijd fijn als ik samen met haar kleren ging kopen, omdat ik een goed kleurgevoel heb. Ik heb dus heel vaak bij de paskamer van C&A gestaan om haar verkleedpartijen te bewonderen en mijn goed- of afkeuring uit te spreken.

Maar nu terug naar mijn buurvrouw. Naast de gebruikelijk oorbellens had zij ook een neus-piercing en toen zij na even haar mond te ver opendeed, ontwaarde ik een ellendig grote piercing door haar tong, met aan beide kanten een grote ronde kogel. Het inbrengen zal best wel veel pijn gedaan hebben. Ik vraag me af, of je met zo'n ding in je mond nog wel prettig kunt eten. Het enige voordeel is misschien, dat je wat in de mond hebt om mee bezig te zijn en dat je daarvoor geen kauwgom nodig hebt.

“Dat heb ik weer”, dacht ik; “een heel wilde jongedame, een disco-type, die pal voor me gaat zitten. Ik ben benieuwd wat voor communicatie dit gaat opleveren. Of misschien wel helemaal niet, als ze alleen maar Russisch of Oekraïens spreekt”.

Maar dat viel mee. Ze sprak me direct aan en toen ik in het Engels antwoordde, dat ik haar niet verstond, reageerde ze eigenlijk enthousiast, alsof ze blij was, dat ze nu eindelijk een andere taal kon spreken. Ze sprak redelijk Engels en Duits. Ik vroeg haar, waar ze dat geleerd had.

Toen vertelde ze mij, dat ze op vakantie was geweest in Egypte en daar een jongen uit Duitsland had ontmoet. Het was liefde op het eerste gezicht en inmiddels gingen ze al ruim twee jaar met elkaar. Ze was al een paar keer in Duitsland geweest en ze hoopte volgend jaar met hem te gaan trouwen.

Ze was heel spraakzaam en vertelde over zijn familie en dat de grootmoeder van haar vriend voor de oorlog in de Oekraïne had gewoond en net als zij ‘Lana’ heette.

Na enige tijd vroeg ik haar of ze ook in God geloofde. Nee, daar had ze niets mee. Ik probeerde haar uit te leggen, dat het kennen van God het leven heel bijzonder maakt en ik gaf een soort van getuigenis. Maar dit gedeelte van het gesprek interesseerde haar werkelijk niet. Misschien had ik moeten vragen of ze iets had met het occulte, want dat is wel vaker het geval, als mensen zo ongeïnteresseerd op het geloof reageren, maar op dat moment dacht ik er gewoon niet aan. Ik accepteerde haar “Nee”.

Ik denk, dat ik haar net iets had verteld over mijn reisplannen en daarbij mijn motorfiets noemde, want ineens begon ze te vertellen over haar verloofde: “Hij heeft ook een motorfiets, een Harley-Davidson. Maar ik heb al tegen hem gezegd, dat hij die moet wegdoen. Ik wil niet dat hij verongelukt en ik alleen overblijf. En dus is het afgelopen met motorrijden.

Vrijdags-avonds na werktijd mag hij één biertje drinken en dan niets meer en in het weekend moet hij thuisblijven. Want het weekend is voor het gezin. En ik wil minstens vier kinderen.” Ik was verbaasd. Ze zag er met al haar tattoo’s uit als een heel

wild uitgaanstype, maar van binnen was zij (vergeef me de uitdrukking) gewoon een burger-trutje. Hoe kun je je in het uiterlijk van iemand vergissen! 20 jaar geleden waren tattoo's misschien nog het teken voor een rebelse levensstijl, maar vandaag heeft het die betekenis verloren. Jongemensen laten tattoo's zetten, omdat 'iedereen het doet' of omdat ze het mooi vinden, zonder er verder enige betekenis aan te hechten.

Misschien wilde Lana gewoon haar Engels en Duits een beetje oefenen, want ik moest nog een paar verhalen over de sport-school en de zonnebank over me heen laten gaan. In mijn verhaal was ze verder niet zo geïnteresseerd.

Toen we in Ivano Frankitsk uitstapten, zei ik nog tegen haar: "Één ding, vergeet nooit dat God van je houdt en dat Hij een bedoeling met jouw leven heeft". Toen kleurde ze ineens heel rood. Raakte het haar toch?

Ivano Frankivsk

Met enige halsbrekende toeren kwamen wij zonder valpartij met onze koffers uit de trein. Lana verdween in de mensenmenigte en ik keek wat om me heen. Zouden de onbekende mensen, die mij kwamen afhalen, mij herkennen?

Ik had voor de zekerheid mijn Australische hoed (made in Indonesia) opgezet, want dat zou Dmytro wel aan zijn kennissen hebben doorgegeven. En inderdaad. Ineens klonk een vragende stem: "Gordon? Gordon?"

Ik draaide me om. Daar stonden twee mannen. Zo te zien vader en zoon. Ze stelden zich aan mij voor, maar helaas heb ik hun namen niet meer onthouden. De zoon zag er uit als een heel gevoelige jongeman. Hij had zijn haar in een staartje achter zijn hoofd gebonden. Hij sprak vrij behoorlijk Engels.

Zijn vader zag er meer burgerlijk uit, maar zijn gezicht had een hardheid, die ik moeilijk kan omschrijven. Hij sprak alleen Oekraïens. Zij groetten mij en namen gelijk mijn koffer over. Gedrieën liepen we van het station naar hun auto. Het was een zeer mooie, nieuwe, dure Toyota van een mij onbekend type. Ze

reden mij eerst naar het stadscentrum, want de vader wilde mij de stad laten zien.

De stad Ivano Frankivsk, zag er netjes uit. De meeste gebouwen zagen er vrij nieuw uit. Sommigen hadden een Oostenrijkse stijl uit laat 1800. Terwijl we door de winkelstraat liepen, begonnen vader en zoon ruzie te maken. Het bleek te gaan over, wat ze me wel en niet wilden laten zien. Want daarin verschilden vader en zoon duidelijk van mening. Ik voelde me bij dit alles erg opgelaten, maar ik had geen keus. Ik moest alles gewoon over me heen laten komen.

Op een goed moment zei de zoon tegen mij: "Mijn vader is erg nerveus, want dit is de eerste keer, dat er een buitenlander in ons huis komt". Het werd een enigszins chaotische rondleiding door het stadscentrum, van voor naar achteren, van links naar rechts, waarbij vader en zoon voortdurend van mening verschilden over de juiste richting en net niet handtastelijk werden.

Zo kwamen we langs een aantal gietijzeren monumenten, die gemaakt waren tijdens het jaarlijkse Internationale festival van ijzersmeden. Vol trots wezen ze me op een plaque van de vereniging van smederijen "Oude IJssel" uit Nederland. Verder wandelden we langs de 'oudste publieke sauna' van Oekraïne, langs de verschillende kerken, de Grieks Katholieke en de Armeense en natuurlijk langs de synagoge, die inmiddels de bestemming had van winkelcentrum. Ervoor stond het monument van oorlogsslachtoffers.

Ik vroeg een beetje door naar het lot van de Joden. Ik schrok een beetje van hun opmerkingen: "Nee, de Joden van Ivano Frankivsk, waren nauwelijks vervolgd. De meeste van hen hadden in de oorlog een goed heenkomen kunnen vinden. Bloedbaden, zoals in Lviv of Kiev had hier nooit plaatsgevonden. In wezen hadden ze niet meer geleden dan de Oekraïners zelf, die in de tweede wereld oorlog tussen wal en schip waren terecht gekomen".

Ik schrok behoorlijk van hun desinteresse in het lot van de Joden. Ik begrijp nu, dat dit helemaal in de Oekraïne niet leeft. Wel wisten ze mij het een en ander te vertellen van de complexe

geschiedenis van de West-Oekraïne. Na vele jaren van Oostenrijks-Hongaarse overheersing (door de meeste Oekraïeners beschouwd als een gelukkige vredevolle tijd) werd het gebied door Polen bezet. Dit betekende een achteruitgang, want de Oekraïeners werden tweederangs burgers in hun eigen land.

Toen dan ook de troepen van Hitler in 1939 Polen en daarna de Sovjet Unie binnen vielen, werden zij gesteund door het Vrije Oekraïense leger, een corps van vrijwilligers, die onder het juk van Polen uit wilden.

Helaas was de vreugde van korte duur. De Duitsers hadden geen interesse in de vrijheid van de Oekraïeners. Het land werd geplunderd. Ontelbare Oekraïeners kwamen om.

Al in 1942/43 werden de Duitser door Stalin verslagen en langzaam naar het Westen teruggedreven. Het Vrije Oekraïense leger ging ondergronds en probeerde een onafhankelijk Oekraïne te vestigen, maar het maakte tegen de Sovjettroepen geen kans. Stalin was genadeloos. Vele Oekraïeners eindigden hun leven in Siberië. Het voorheen Poolse gebied rond Lviv werd bij de Sovjetunie gevoegd.

Vandaag is de Oekraïne een diep verdeeld land. In het Westen maken de Oekraïens-sprekenden de meerderheid uit. Zij willen graag aansluiting bij West-Europa. In het Oosten van de Oekraïne spreken de meeste mensen Russisch en daar zoekt met meer toenadering met Rusland.

Op dit moment zijn beide bevolkingsgroepen ongeveer even groot en zijn de verkiezingen heel spannend. Zal de Oekraïne in de toekomst vrede kennen?

Een apart monument voor de omgekomen joden is er in Ivano-Frankitsk niet. Het monument voor de gevallen van WO II naast de synagoge, noemt zelfs de joden niet bij name. Zij worden gewoon gerekend tot de 'gevallen'.

Het grootste restaurant in het centrum van de stad draagt de naam 'Gartenberger'. Van oorsprong was het een joods etablissement, weten vader en zoon me te vertellen. Ik vraag maar niet, wat er met de familie Gartenberger gebeurd is.

Inmiddels is het donker geworden en brengen vader en zoon mij naar huis. Te oordelen naar hun auto moesten het welvarende mensen zijn. Hun 'huis' op de begane grond van een flatgebouw stelde echter niet veel voor. Het was een heel eenvoudige driekamerflat. Het was er wel schoon, maar hier en daar is het zeil op de grond met plakband gerepareerd.

Het 'huis' heeft overal een groot plakplastic-gehalte. Overal, in het toilet, op de vensterbanken in de woonkamer, zie ik een goedkope afwerking met plakplastic. De gezelligheid is typisch Russisch met Perzische kleedjes op de grond en overal tierelantijntjes van porselein.

De vrouw des huises is de vriendelijkheid zelve. Zij is nauwelijks over de veertig en is heel verlegen met die buitenlander is huis. Ze heeft 'borsjt' gemaakt, een typische Russische soep met veel varkensvlees en rood gekleurd met rode bieten,

Verder heeft ze een grote hoeveelheid 'vruchtensap' gekookt. Deze drank wordt gemaakt van gedroogde appels en pruimen, die in de winter worden opgekookt. Het kookvocht smaakt een beetje naar appelsap. Vaak is er ook een rookgeur aan de drank, omdat de appels in de herfst in de schoorsteen boven een houtkachel werden gedroogd.

Of ik een glas wijn lust? Nu, ik wel. Er wordt een nogal rijk versierde, kunstig vormgegeven fles te voorschijn gehaald. Niet het soort, dat je zo in een zelfbediening kunt kopen, maar de soort die eerder uit een geschenkenwinkel komt. Ik voel me een beetje opgelaten, dat ze zo'n bijzondere fles voor me openen. Maar het is ook voor de familie een bijzondere gelegenheid. Zo vaak heb je nu eenmaal geen Nederlander aan tafel.

Terwijl we aan tafel zitten wordt ik aan twee kanten bestookt. De vader wil mij zijn complete verzameling vakantiekiekjes laten zien. Alle kloosters en kastelen van de Oekraïne en de druipsteengrotten en paleizen van de Krim passeren de revue. Zeker is de Oekraïne een mooi land. De Karpaten in het Westen en het schiereiland, de Krim, in het Zuid-Oosten zijn zeker de hoogtenpunten.

Ondertussen beweegt zich het gesprek met de Engelssprekende zoon op een heel ander niveau. Hij vraagt me wat ik in de Oekraïne gedaan heb. Ik vertel hem, dat ik seminars heb gegeven over genezing naar geest, ziel en lichaam en meehelp aan het opstarten van HealingRooms. Ik moet natuurlijk uitleggen, wat ik daarmee bedoel.

Hij noemt zichzelf “anti-globalist” en heeft niets met de kerk. De kerk is in zijn ogen een soort van roversbende, die uitsluitend op zelfverrijking uit is.

Als ik hem vertel, dat wij alles gratis doen, is hij zeer verbaasd. Als ik verder vertel, dat de meeste Evangelische groepen in Nederland geen eigen gebouwen hebben en zelfs vaak geen betaalde voorgangers, neemt zijn verbazing toe. Als ik hem vervolgens vertel, dat de Heer mij vroeg om mijn volledige erfenis weg te geven en dat ik dat gedaan heb, vallen zijn ogen haast uit zijn kassen; zowel vanwege het feit, dat ik Gods stem hoor als vanwege het feit, dat ik op Gods aanwijzing mijn aardse zekerheden heb opgegeven om uit geloof te gaan leven. Voor hem is dit onbegrijpelijk.

Hij vraagt vervolgens wat voor activiteiten wij dan ondernemen. Ik vertel hem over de kinderdorpen en het ondersteunen van weduwen en wezen en natuurlijk over de verkondiging van het Koninkrijk van God.

Hij is één en al verbazing. Al zijn vooroordelen jegens het christendom storten in. Ondertussen moet ik steeds weer vakantiekiekjes bekijken, want de vader trekt ook aan mij. Het lukt me dus niet met de zoon echt door te breken en bijvoorbeeld met hem te gaan bidden of over hem te profeteren. Ik ga er maar van uit, dat de Heer wel anderen op zijn weg zal brengen.

Inmiddels is het al half een. Om 3.30 uur moet ik al weer opstaan om met de vader naar het vliegveld te gaan. Het wordt dus een kort nachtje. Ik slaap op een uittrekbank in de woonkamer.

De volgende morgen om 4.30 uur rijd ik met de vader naar het lokale vliegveld. Ik ben wel blij, dat hij bij me is, want ik kan me niet verstaanbaar maken. In de kleine vertrekhal staan twee vluchten aangegeven; de dagelijkse vlucht naar Kiev en een charter naar de vakantiebestemming Antalya in Turkije.

Er staat niets aangekondigd over een vlucht naar Timisoara in Roemenië. Ik probeer wat inlichtingen te krijgen, maar niemand schijnt iets te weten. We wachten dus maar af. De vader stopt mij een lunchpakket toe, dat op een heel liefdevolle manier door de vrouw des huizes is klaar gemaakt. Het gaat om een soort van notenbrood, belegd met kaas en gebraden kipfilet. Voor de rest van de dag heb ik genoeg. De vader blijft bij me, totdat er enige duidelijkheid is over de vlucht naar Timisoara.

Ineens om 5.30 uur wordt er ergens in de hal een tafel neergezet en verschijnt er een man met een laptop en een tas vol papieren. Hij roept iets van "Timisoara". Ik sluit aan in de rij. Als ik aan de beurt ben, blijkt dat de boarding-passen al zijn voorgedrukt en zo kunnen worden uitgedeeld. Zo kan het dus ook. Daarna neem ik afscheid van de vader. Ik bedank hem en geef hem een stevige hug. Ik merk, dat hij daar niet goed mee om kan gaan en zich met zijn figuur geen raad weet. "Ook hij heeft innerlijke genezing nodig", denk ik.

Daarna worden we gedirigeerd naar een ander bureau, waar we een uur in de rij mogen staan. Ik heb nog steeds geen idee waarvoor, maar iedereen schikt zich. Pas om 6.30 uur komt de rij in beweging en gaan we via de x-ray naar de boardinghal. Dan gaat alles heel snel. Na even wandelen we naar de Saab (Zweeds toestel) van Carpatair en vertrekken we met stralende zon in de richting van Roemenië. De grens is misschien maar 100 km.

Haarscherp zie ik beneden me de beboste bergruggen van de Oekraïense- en Roemeense Carpaten, een bergland zonder zichtbare menselijke bewoning, een gebied waar nog beren leven. Ik kijk naar beneden en voel heel diep: "I love this country and I will be back".

Hoofdstuk 11 Nina

Ik zou de stad Lviv in 2013 opnieuw bezoeken.

Opnieuw had Nina vakantie opgenomen en was naar Lviv gekomen, waar ze weer, net als ik, logeerde bij Oleg en Tanja.

Je leert elkaar op die manier goed kennen. Tijdens dat seminar was zij de hoofdvertaalster. Dus werkten we de hele dag samen. 's Morgens waren we samen bezig voor mensen te bidden en 's avonds vertaalde ze mijn lezingen .

Daarna vertaalde ze mij tot diep in de nacht bij Oleg en Tanja thuis, wanneer allemaal jonge mensen ons kwamen opzoeken. Het was best wel intensief voor haar en af en toe was ze, net als ik, de uitputting nabij.

Nina is beslist een knappe verschijning, maar voor een gelovig meisje is het heel moeilijk in de Oekraïne een man te vinden. De reden is, dat er in de gemeenten een groot overschot aan vrouwen is. Mannen voelen zich weinig tot het Evangelie aangetrokken. Het is niet 'machó' om christen te zijn. En als je als man dan toch zielepijn hebt, dan ga je niet voor bemoediging

naar de Heer, maar je neemt je toevlucht tot de alcohol, net als je biologische vader, net als een groot deel van de mannelijke bevolking van de vroegere Sovjet Unie.

Als gelovige jongedame moet je er rekening mee houden, dat je nooit een passende echtgenoot zult vinden. Sommige gelovige meisjes verlagen hun 'standaard' door dan toch maar met een ongelovige jongeman te trouwen, in de hoop, dat die toch wel een keer gelovig zal worden; een wens die slechts zelden in vervulling gaat.

Nina heeft een klein schoonheidsfoutje. Als kind had ze ooit een oogontsteking, waardoor een deel van het netvlies van haar rechteroog beschadigd raakte. Sindsdien staat haar rechter oog niet meer in lijn met haar linker oog. Ze kijkt dus scheel. Het aparte is, dat soms haar ogen bijna gelijk staan en even later kijkt haar rechteroog weer teveel naar buiten (naar rechts).

Voor een jong meisje is dat toch vrij traumatisch, vooral wanneer je een keer meemaakt, dat een knappe jongeman daarop afknappt of dat bij een sollicitatie een toekomstige werkgever niet weet, hoe hij je aan moet kijken.

Ze had haar bezorgdheid al eens met me gedeeld. "Zal ik ooit wel een man vinden, die de Heer dient? Ik wil graag een gezin, maar zal er wel iemand op mij vallen?"

Ik vertel haar dan, dat ze er mooi en aantrekkelijk uitziet, en dat haar ene oog geen beletsel zal zijn voor die unieke man, die God voor haar heeft. Maar natuurlijk maakt zoiets haar onzeker. Vriendinnen om je heen vinden iemand en jij wordt een muurbloempje.

We hadden een dag van bediening.

Alyson was ook naar Lviv gekomen en zo konden we twee teams vormen en met twee keer zoveel mensen bidden. Ik werkte samen met Nina. De een na de ander kwam binnen voor gebed of een profetisch woord.

Gedurende deze dag van bediening kwamen een aantal vrouwen langs bij mij en Nina. De eerste was een slanke brunette met mooie ogen. Ik begon over haar te profeteren en ze barstte

in tranen uit. Het vertroostende woord had heel diep haar hart geraakt. Ze had diepe pijn.

Ze vertelde ons, hoe twee dagen tevoren de rechtszaak tussen haar en haar man was afgesloten met een echtscheiding. De reden was alcoholisme en huiselijk geweld. Nu stond ze er alleen voor met haar dochtertje.

Een half uurtje later verscheen de volgende vrouw in onze gebedskamer. Zij maakte deel uit van het worshipteam van de gemeente. Ze was me direct opgevallen. Na het profetische woord vertelde ze ons onder tranen, dat ze drie maanden eerder gescheiden was.

Later op die dag kwam een derde jongedame aan de beurt. "Aanstaande donderdag vindt de rechtszitting plaats, waarop onze scheiding wordt uitgesproken. Mijn man is ieder weekend dronken en slaat me. Ik kan het niet meer uithouden".

Maar we waren nog niet klaar. Een vierde kwam voor bediening. Ze had een schattig dochtertje bij zich. "Kunt u voor mijn man bidden? Ik hou zoveel van hem en hij kan het niet helpen. Hij zit aan de drugs en daardoor brengt hij geen geld binnen in het gezin. Alles wat hij eventueel verdient, gaat op aan drugs. Ik moet proberen alleen het geld bij elkaar te brengen voor de huur en ons eten, want van hem komt geen enkele bijdrage. En dan heb ik ook nog schulden, want hij werd laatst gearresteerd wegens drugshandel en ik moest de borgsom betalen om hem uit de gevangenis te houden.

Ik keek Nina aan. Dit huwelijk gaat niet standhouden. Door haar verliefdheid is ze nog in staat om hem door een roze bril te bekijken, maar daaraan komt onvermijdelijk een einde. Niemand houdt dat op de langere termijn vol.

Ten slotte kwam er nog een iets oudere vrouw; een jaar of 45. Ze was bijzonder charmant en knap. Ze kwam voor genezing van haar oog. Aan een oog had ze grijze staar. Het was duidelijk te zien. Ik had er wel geloof voor, omdat ik de laatste tijd wel vaker ogen heb zien genezen. Maar onze bediening had geen

direct resultaat. De pupil bleef grijs en ze kon met dat ene oog niets zien.

Uiteindelijk vroeg ik haar: "Kunt u geen operatie krijgen?" "Ja-wel", zei ze, "maar dat kost veel geld". Ik kon natuurlijk niet in haar portemonnee kijken. Ze zag er heel beschaafd en zeer verzorgd uit; bepaald niet armoedig.

"Wat zegt uw man hiervan? Ik bedoel over een staar-operatie?" vroeg ik. "Mijn man heeft gezegd: Ik ga geen enkele cent aan je oog besteden. Je oogprobleem is je eigen schuld, dan had je maar niet zoveel boeken moeten lezen!"

Ik was verbijsterd over zoveel botheid, zoveel domheid en zoveel liefdeloosheid. 'Staar' wordt helemaal niet veroorzaakt door het lezen van boeken. Dat kan iedere arts of verpleegster u uitleggen. Maar ik kan niet begrijpen, dat je als echtgenoot zo bot bent naar je eigen vrouw.

Ik ga er van uit, dat je als echtgenoot het levensgeluk van je partner op het oog hebt en dat je heel ver zult gaan om het geluk en de gezondheid van je partner te bevorderen. En dan nog wel zo'n charmante, lieve en zachtmoedige vrouw, zoals die nu voor ons zat.

Tegen alle protocol in om geen verontwaardiging te tonen, kon ik me toch niet helemaal inhouden. Zeker toen ze de kamer had verlaten, moest ik even naar Nina afreageren: "Snap jij dat nou? Zo'n charmante vrouw? Die man is haar helemaal niet waard. Hij heeft geen idee, wat voor kostbare vrouw hij heeft. Hij behandelt haar als vuilnis! En dan is hij zo dom!"

Nina knikte.

Aan het eind van onze bedieningstijd keken wij elkaar aan. "Nina, het was een zware dag. Hoe voelt dat nu? Hoe sta je nu in je wanhopige gevoel, of je wel een man zult krijgen?"

Ze keek me aan en zei: "Ik heb vandaag een harde les geleerd. Ik lever mijn verlangen in bij God. En ik ga rustig afwachten of- en wanneer hij iemand voor mij heeft. Want wanneer dit een te grote rol in mijn leven zou blijven spelen, eindig ik net zoals deze zusters, die wij vandaag hebben bediend".

Hoofdstuk 12 Alyson

Dit verhaal gaat over iemand, die ik goed ken en met wie ik graag samenwerk. Haar naam is Alyson Giblett. Ik heb haar gevraagd of ik haar levensgeschiedenis of althans een deel ervan, mee mocht nemen in een boek en het was OK.

Op het moment van schrijven woont Alyson in Kiev in een klein appartementje, dat ze met een andere vrouw deelt. Al sinds 1993 woont en werkt ze in de voormalige Sovjetunie. Ze is betrokken bij een programma, dat voorkomt dat (ex)drugsverslaafden terugvallen in hun oude verslaving.

Alyson Giblett (midden) met Lliudmyla en Veniamin

Het staat bekend onder de naam Genesisproces. Het gaat daarbij vooral om het herstel van de door God bedoelde identiteit, die gebaseerd is op de liefde van God. Deze identiteit heeft geen behoefte meer aan de oude troostmechanismen, zoals drugs of alcohol. Dit Genesisproces maakt gebruik van kleine therapiegroepen, waarbij men elkaar aanmoedigt om de liefde van God te ontvangen en niet terug te keren tot de pseudo troost van verslavingen.

Alyson geeft door de hele voormalige Sovjet-Unie cursussen, die voornamelijk worden bijgewoond door de begeleiders van drug-rehabilitatie-centra.

Zo is ze de ene week in Georgië en de andere weer in Moldavië. Haar woonplaats is de laatste 7 jaar Kiev, maar ze heeft op verschillende plekken gewoond, o.a. in het Oeralgebergte op de grens met Siberië.

Hoe kom je als alleenstaande jonge vrouw hier terecht?

Alyson groeide op in een zendingsgezin. Ze werd geboren in Engeland, maar al heel jong vertrokken haar ouders naar het buitenland. Gedurende haar kinderjaren woonde het gezin in Thailand en gedurende haar tienertijd verbleven ze in Papoea-Nieuw-Guinea.

“Dat waren de leukste jaren van mijn leven. Ik ging er van mijn elfde tot mijn negentiende naar school, had er vriendinnen en we waren gelukkig. Het was een tijd vol warmte, waarin we als gezin bij elkaar waren en waaraan ik voornamelijk prettige herinneringen heb”, vertelt ze.

Maar aan alle moois komt een keer een eind. Alyson rondde de highschool af, toen ze 19 jaar oud was en ook haar 18 jaar oude broer voltooide zijn vooropleiding. In Papoea-Nieuw-Guinea was geen geschikte vervolgopleiding. Dat betekende, dat de beide oudste kinderen in het buitenland, in dit geval Australië, zouden moeten gaan studeren.

Het hele gezin reisde af naar Australië, waar vader Giblett een auto huurde en zijn beide oudste kinderen bracht naar de twee verschillende opleidingsinstituten, waar zij zouden gaan studeren. Voor Alyson was het allemaal nogal gecompliceerd, omdat de school, waarop de keuze was gevallen, toch niet geschikt bleek te zijn. Zodoende moesten haar ouders haar weer ophalen en naar een ander opleidingsinstituut brengen.

Het afscheid nemen is altijd moeilijk, zeker als je weet, dat je elkaar langere tijd niet meer zult zien, omdat eenvoudig het geld ontbreekt om voor de vakanties even van Australië naar Nieuw Guinea te reizen.

Maar er is nu eenmaal geen keus. Nadat eerst haar broer was afgezet, was het nu Alyson's beurt om met enige tranen afscheid te nemen van haar ouders en haar 13 jaar oude zusje. Zij zou met de ouders mee terugkeren naar Papoea Nieuw Guinea. De auto reed weg, terwijl het jongste zusje vanaf de achterbank zwaaide, zolang ze nog in het zicht was. Haar ouders zouden voor terugkeer nog langs gaan bij Australische vrienden, die ongeveer 1000 km. verderop woonden.

En toen gebeurde het. Het jongste zusje lag op de achterbank te slapen, toen de auto verongelukte. De auto sloeg meerdere keren over de kop. Beide ouders waren op slag dood. Het meisje op de achterbank overleefde zwaargewond het ongeluk.

Toen de politie op de plaats des onheils arriveerde, konden zij wel de personalia van de slachtoffers achterhalen, maar ze hadden geen idee, waarheen de ouders op weg waren en ook wisten ze niet, dat er nog twee andere kinderen ergens op universiteiten in Australië verbleven.

Het gezin waar Alyson's ouders op bezoek zouden gaan, wachtte te vergeefs op hun aankomst. Ze maakten zich niet direct ongerust, want bij zulke grote afstanden, valt de reistijd vaak moeilijk te schatten. Pas toen zij de volgende avond op de nieuwsberichten hoorden, dat er een ernstig ongeluk was gebeurd, waarbij een Engels echtpaar om het leven was gekomen, raakten ze bezorgd.

Ze informeerden naar de identiteit van het Britse echtpaar en ontdekten tot hun verbijstering, dat het inderdaad de familie Giblett betrof. Omdat het 13 jarig dochtertje in een ziekenhuis in coma lag, besloten ze direct af te reizen naar de plaats des onheils en het ziekenhuis.

Daar kwamen ze pas een dag later aan. Inmiddels waren er sinds het ongeluk twee dagen verlopen en Alyson en haar broer wisten nog van niets.

Inmiddels had Alyson kennismemaakt met een paar van haar klasgenoten, waarvan sommigen ook een Evangelische kerk bezochten. Met één van hen sloot ze direct vriendschap.

Toen werd ze ineens bij de decaan van de school geroepen, die met een bezorgd gezicht de verschrikkelijke mededeling moest doorgeven: "Er is een ongeluk gebeurd. Je ouders zijn beiden overleden en je zusje ligt in coma in een ziekenhuis".

Een wereld stort in. Je hart staat stil. Alles komt ineens op je af. Je ouders beiden dood! Je zusje zwaargewond. Je gezin is weg. Je kent niemand in dit land. Je naaste verwanten wonen in Engeland en dat is heel ver weg. Wat nu? Weet mijn broer het al? Hoe gaan we als gezin overleven?

Haar nieuwe vriendin reageerde spontaan: "Ik blijf vannacht bij je slapen. dan ben je tenminste niet alleen".

Ze was een engel. Alyson praatte tegen haar aan en stelde de vragen, die niemand kon beantwoorden: "Waarom? Hoe nu verder?" En terwijl Alyson praatte, viel haar klasgenoot ongemerkt in slaap. Alyson praatte gewoon door en zonder het te merken, praatte ze tegen zichzelf. "Misschien was hun leven gewoon klaar en hun taak volbracht?"

Het gaat er nu even niet om, of hier theologisch de juiste antwoorden werden gegeven, maar in het gesprek met haar slapende klasgenoot, of liever het gesprek met zichzelf, vond Alyson vrede en kreeg alles een plekje. Door haar eigen woorden sprak God tot haar.

Uiteindelijk viel ze zelf ook in slaap en werd de volgende morgen, wel met veel verdriet, maar zonder paniek, in de vrede van God wakker.

De tijd erna was ronduit chaotisch: de begrafenis, het overkomen van een oom uit Engeland en de beslissing om toch maar in Australië te blijven en de opleiding af te maken, de problemen om een verblijfsvergunning en een beurs te krijgen.

Het duurde maanden voordat het jongere zusje enigszins was hersteld en kon gaan revalideren. Ondertussen moest Alison de rol van moeder overnemen, zowel voor haar zusje als voor haar broer. Iemand moest het gezin bij elkaar houden. De tijd erna zou heel ingewikkeld worden.

De ouders hadden kort tevoren, voor het geval dat... een paar

vrienden in Engeland gevraagd om voor de kinderen te zorgen, als er iets zou gebeuren. Het bewuste echtpaar was eigenlijk op die taak niet voorbereid, maar zij besloten hun belofte waar te maken en het jongere zusje naar Engeland te halen.

Daar was ze ongelukkig en zag uit naar de dag, dat ze weer met haar oudere broer en zus verenigd kon worden. Uiteindelijk keerden ook Alyson en haar broer terug naar Engeland.

Het jongere zusje hoopte, dat ze met z'n drieën misschien een soort van gezin zouden kunnen vormen, maar dat was vanwege de te volgen opleidingen niet mogelijk. Door de teleurstelling ontstond een verwijdering. Nadat ze 18 was geworden, emigreerde het jongere zusje enigszins verbitterd naar Australië en woont daar nog altijd.

Dit is natuurlijk een verschrikkelijk verhaal. Maar tegelijkertijd heeft deze geschiedenis iets van een opstanding uit de doden. Ik ken zo veel mensen, die om kleine redenen, een afwijzing, een teleurstelling in medegelovigen, de gemeente en zelfs de Heer de rug toe keren.

En wanneer het gaat om het zien of meemaken van zinloos of ondraaglijk lijden, dan klinkt al snel het verwijt naar God: "Waarom laat U dit toe? had U dit niet kunnen voorkomen?" Al snel is er een excuus om God de rug toe te keren of althans als actief gelovige af te haken. Overal kom ik zulke mensen tegen en ze worden ook nog verontschuldigd: "Ja, ze hebben zoveel meegemaakt, ze zijn zo teleurgesteld in het leven, dat ze God zijn kwijtgeraakt".

En dan kijk ik naar Alyson. Negen jaar na het ongeluk zou ze zelf als zendelinge haar land verlaten en vertrekken naar de voormalige Sovjet-Unie. Zij wandelt, ondanks alles, in haar bestemming.

Heeft ze het gemakkelijk? Nee, beslist niet. In haar leven zouden er nog meer moeilijke situaties volgen. Maar zij ontdekte het hart van God en ontdekte, dat God voor haar een roeping, een bestemming, had.

Ergens mag zij treden in het voetspoor van haar kostbare ouders. Je zou het niet zeggen, maar zij is de draagster van de zegen, die duizenden generaties omspant, die geldt voor de kinderen van hen die God liefhebben.

En niet alleen is zij de draagster van die zegen, maar zij leeft vanuit die zegen en wandelt over de aarde, terwijl zij overal iets moois achterlaat. Gaat het altijd makkelijk? Zeker niet!

Als vrouwelijke zendelinge heb je het in Oost-Europa niet gemakkelijk. Je moet tegen allerlei vooroordelen opboksen. Onder de Oost-Europese gelovigen heerst nog sterk de gedachte, dat iedere vorm van prediking en onderwijs een mannenzaak is. Een vrouw hoort niemand te onderwijzen, hooguit haar kinderen, hooguit de zondagsschool.

En te midden van dat alles is er geen bitterheid, maar standvastigheid en toewijding.

En dan stel je natuurlijk de vraag, of zij dan zo'n sterke persoonlijkheid is, een dominante dame. Nee, helemaal niet. Ze is heel gewoon, soms zelfs heel kwetsbaar.

Waarom is zij dan, wat zij is? Dat is Gods liefde en genade!

Er is echter een 'maar'. Je moet je openstellen voor die genade en liefde. Je moet er in gaan staan.

Ik weet waarover ik praat. God heeft aan mij een dergelijke genade en liefde bewezen, maar ook ik moest er in gaan staan. Ook ik moest geen verwijten aan Gods adres maken.

Maar mijn roep om hulp, zonder verwijt, werd door Hem op een verbazingwekkende manier verhoord. Daardoor ben ik nu sterker dan ooit.

Datzelfde zie ik bij Alyson. Sterker dan ooit! Voortdurend groeiend in zalving en kracht, voortdurend op ontdekkingsreis, naar wat God nog voor haar heeft. En dat is nog heel veel.

Hoofdstuk 13 Serhiy

Tijdens een van mijn reizen naar de Oekraïne leerde ik Serhiy en zijn vrouw Liudmyla kennen. We ontmoetten elkaar kort in het gangpad van een samenkomst, waar Dmytro, Iryna en ik een seminar gaven.

Ik weet nog niet, waarom het gebeurde. We konden nauwelijks met elkaar communiceren, omdat beiden geen Engels spraken. Zomaar, zonder duidelijke reden, nodigde ik hen beiden uit naar Nederland te komen om kennis te maken met onze HealingRooms. Ik gaf hun een visitekaartje en liep weer verder. Tijdens het hele seminar had ik verder niemand uitgenodigd om te komen!

Serhiy en Liudmyla op de Alkmaarse Kaasmarkt

Een paar weken later kreeg ik een e-mail uit de Oekraïne, opgesteld door de broer van Liudmyla, om op de uitnodiging terug te komen.

Het had nog heel wat voeten in de aarde om visa te krijgen, voor Serhiy, Liudmyla en haar broer Veniamin (Benjamin), die zou vertalen. Het was maar gelukkig, dat ik een kleine stichting

leid (Stichting Delina), die voor de uitnodiging garant stond. Ik kon goedkope tickets vinden en moest ook een verzekering afsluiten voor het geval een van hen medische zorg nodig zou hebben.

Enige tijd later kon ik hen drieën ophalen van het vliegveld van Dortmund. Tegelijkertijd kwam ook Alyson Giblett uit Kiev, om kennis te maken met de HealingRooms.

In het totaal bezochten we 8 HealingRooms in Nederland, waar zij konden deelnemen aan de bediening, zodat ze echt ervaring zouden krijgen in de manier, waarop wij de bediening doen. Het waren prettige gasten. Ze waren dankbaar met alles en zeer behulpzaam. Gedurende de 13 dagen, dat ze bij me waren, heb ik niet een keer hoeven afwassen. Op de enige ochtend, dat we konden uitslapen, werd ik wakker van geluiden in de tuin.

Ze waren begonnen mijn hele tuin op te ruimen (die was door het vele reizen behoorlijk verwaarloosd). Liudmyla en Alyson vroegen om mijn autosleutels en maakten het interieur schoon. Dat was na een paar jaar 'niet zuigen' wel erg hard nodig.

Op de momenten, dat we tijd hadden en lekker lang aan tafel zaten, kwamen de verhalen. Serhiy is een tengerere man met een gevoelig gezicht. Toen ik een keer over hem profeteerde, ging het woord vooral over zijn bediening onder gekwetste mensen.

Serhiy stamt uit een geslacht van predikers (dat geldt trouwens ook voor Liudmyla en haar broer Veniamin).

Deze roeping lag ook op het leven van Serhiy. Al jong gaf hij zijn leven aan Jezus. Dat had in die tijd nog verstrekkende gevolgen.

Voor 1989 werden de gelovigen in de Sovjetunie gewoon vervolgd en hun kinderen op school belachelijk gemaakt door de leraren. Hij weet, wat het is om als jong gelovige gediscrimineerd te worden.

In de gemeente, waar zijn vader voorganger was, begon Serhiy al jong mee te werken als een soort van evangelist. Natuurlijk kon dat niet in het openbaar, maar uitsluitend in de privé sfeer.

Rond zijn 20e levensjaar werd Serhiy ziek. Hij kreeg zulke zware problemen met zijn longen, dat hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen. De artsen pompten ruim 3 liter vocht uit zijn longen. Daarbij verloor Serhiy het bewustzijn. Hij werd opgenomen op intensive care.

Langzaam werd Hij wakker en zag vaag witte gestalten om zijn bed.

“Ben ik al in de hemel?” dacht hij. Maar terwijl de witte gestalten om zijn bed duidelijker zichtbaar werden, voelde hij een diepe pijn in zijn longen. “Dit kan de hemel niet zijn. Daar is immers geen pijn meer”. De witte gestalten om zijn bed bleken artsen en verpleegsters te zijn, die de arme patiënt kwamen bezichtigen.

Langzaam werd alles helder. Slangen, infusen en een tube naar zijn luchtpijp; overal deed het pijn. De hoofdarts, die zag dat de patiënt bezig was terug te keren tot bewustzijn, tikte voorzichtig tegen zijn wang. “Kunt u mij horen?” vroeg hij. Serhiy knikte zwakjes en keek de dokter aan.

“Ik heb een verdrietige mededeling voor u. U hebt geen tuberculose”. Serhiy’s ogen werden vraagtekens. ‘Geen tuberculose’ is toch positief. Dat betekent, dat je die gevaarlijke ziekte niet hebt. Waarom zou dat verdrietig zijn?

“Als u tuberculose had, konden we u met de huidige stand van wetenschap genezen. Maar u hebt longkanker en daartegen

hebben we geen medicijnen. We kunnen niets voor u doen". Op dat moment kon het Serhiy niet zoveel schelen. Hij voelde zich doodziek. Tegelijkertijd bedacht hij: "Mijn leven is in de hand van God. Niet de doctors, maar Hij heeft het laatste woord".

In de erop volgende dagen, raakte Serhiy regelmatig het bewustzijn kwijt. Toch stabiliseerde de toestand zich enigszins en kon de tube met zuurstof uit zijn keel worden verwijderd. Voortdurend werden er op intensive care nieuwe mensen binnengebracht. Meestal bleven ze niet lang. Meestal werden ze pas gebracht, wanneer ze op sterven lagen.

Kort na het verwijderen van de tube, kreeg Serhiy een nieuwe buurman. De man had ook kanker. Hij was sterk vermagerd. Serhiy was in staat te spreken. Hij vroeg zijn buurman, waarom hij op intensive care lag. "Ik heb darmkanker", zei de man. Zijn gezicht verried, dat hij pijn had.

"Ik heb longkanker", zei Serhiy. "Als ik sterf, is het niet zo erg. Ik ga naar de hemel, naar God". De man zuchtte. "Als ik sterf... Ik denk dat ik naar de hel ga", reageerde de man vermoeid.

"Maar dat hoeft niet", antwoordde Serhiy. "Je kunt je leven aan Jezus geven. Wanneer je dat doet, zal Hij je opwachten en binneng brengen in de hemel".

"Ik denk niet, dat Jezus mij nog wil hebben. Mijn moeder was gelovig en ze heeft me erover verteld. Maar ik trok me er niets van aan. Ik heb een wild leven geleid. Ik heb te veel gezondigd. Voor mij valt er niets te verwachten, dan afgewezen te worden. Nu is het gewoon te laat!"

Dat sloeg Serhiy niet uit het veld. Hoe beroerd hij zichzelf ook voelde, hij vertelde het verhaal van de moordenaar aan het kruis, die zijn leven ook grondig had verprutst. Op het laatste moment, toen hij al aan het kruis hing om te sterven, werd hij door Jezus gered.

Daar was niet veel voor nodig. Hij hoefde alleen maar te belijden, dat hij gezondigd had en te zeggen: "Heer gedenk mijner

als U in uw koninkrijk komt". En de Heer antwoordde hem: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn".

De woorden kwamen op het goede moment.

Even later kon Serhiy met zijn kamergenoot bidden en hij aanvaardde Jezus als zijn verlosser.

Veel tijd om verder te praten was er niet. Serhiy voelde dat hij wegzakte in een diepe bewusteloosheid. Misschien was het spreken wel te inspannend geweest.

Een paar uur later kwam hij weer langzaam bij. Er was een verpleegster bezig met het bed naast hem. "Waar is mijn buurman?" bracht hij er met enige moeite uit. Geschokt keek de verpleegster op en draaide zich naar hem toe.

"Die is een uur geleden gestorven. Hij lag dood in het bed, maar met een grote glimlach op zijn gezicht, alsof hij heel gelukkig was". Serhiy kon even niets zeggen. Dood... jawel, maar: "Heden zult gij met mij in het paradijs zijn".

Dood, maar gered; op het laatste moment.

In het totaal verbleef Serhiy anderhalf jaar in het ziekenhuis. Zijn toestand was dramatisch. Iedere keer moest hij weer naar de intensive care worden gereden, omdat hij stervende was. Regelmatig verloor hij het bewustzijn, maar iedere keer kwam hij weer bij. Het was niet duidelijk, wat er nu met hem aan de hand was. De medicijnen sloegen niet aan, maar het definitieve sterven kwam ook niet.

En iedere keer waren er die bijzondere ontmoetingen op de intensive care. Steeds weer lagen er stervende mensen naast hem en meestal was er dat laatste gesprek. Bijna niemand weigerde op die plek, zo pal voor de poort van de eeuwigheid, het gebed, dat Serhiy hun aanbood. De meesten aanvaardden Jezus pal voor hun sterven. In de anderhalf jaar, dat Serhiy in het ziekenhuis en op de intensive care lag, leidde hij 50 mensen tot Jezus. In de eeuwigheid zal hij ze allemaal terug zien.

Ergens irriteerde hem dat ook. Het is geweldig om mensen te redden voor de eeuwigheid, maar het heeft iets tragisch, wan-

neer niemand van deze mensen overleeft om over die redding te vertellen.

“Heer, ik heb daar moeite mee. U bent toch ook gestorven voor de zieken van de mensen? In Uw striemen is toch genezing? Heer ik wil dit niet langer. Ik wil dat ze blijven leven!”

Kort daarna ging het weer mis. Tijdens een vlaag van benauwdheid verloor Serhiy weer het bewustzijn en weer werd zijn bed naar intensive care gereden. Toen hij weer bijkwam en de tube uit zijn mond werd verwijderd, lag er weer iemand naast hem; iemand die op sterven lag.

Weer ontstond dat eigenaardige gesprek, dat Serhiy al zo vaak gevoerd had. En ook deze man gaf zijn leven aan Jezus, vlak voor de poorten van de eeuwigheid. Deze keer voegde Serhiy een paar woorden aan zijn gebed toe: “Heer Jezus, U bent voor deze man gestorven, niet alleen om hem voor de eeuwigheid te redden, maar ook voor zijn huidige gezondheid. Doe hem herleven!”

Ineens werd het donker voor zijn ogen. Hij zakte weg in een toestand van bewusteloosheid. Enige uren later kwam Serhiy langzaam weer bij. Hij voelde zich ziek. Onwillekeurig keek hij naar het bed links van hem. Het was leeg. Hij had niet de moed om het de zuster, die even later kwam, te vragen wat er met zijn buurman gebeurd was. Twee dagen later was in zijn eigen toestand zoveel verbetering gekomen, dat hij weer naar de zaal gereden kon worden.

De zuster duwde het bed door de gang. Plotseling werd de weg versperd door een man met een koffer. “Hallo Serhiy, ik ben het! Ik ben beter! Ik ben helemaal genezen! Ik ben net ontslagen uit het ziekenhuis. Mijn kanker is weg; helemaal verdwenen!”

Serhiy moest even goed kijken. Het was zijn buurman, degene die naast hem had gelegen op intensive care; degene, die er niet meer was, toen hij was bijgekomen! Het was de man voor wie hij had gebeden. De man stond nu gezond voor hem. Hij was genezen!

Het was trouwens de laatste keer dat Serhiy zelf op de intensive care had gelegen. Zijn toestand verbeterde zienderogen. Een

paar weken later riep de longarts hem bij zich. “U bent beter”, zei hij. Serhiy antwoordde: “Ik weet het, ik voel het. Jezus heeft mij genezen”.

De longarts schudde zijn hoofd. “Ik geloof niet in God of Jezus. Ik weet heus wel, dat je niet genezen bent door onze chemo-therapie. Voor longkanker is er nog geen medicijn. Maar de wetenschap kan nog niet alles verklaren. We weten nog niet precies, hoe het mogelijk is, dat soms het menselijke afweersysteem in staat is kanker te overwinnen.

Voor mij staat vast: er is geen God en Hij heeft je niet genezen. Op een of andere manier heeft jouw eigen afweersysteem de kanker overwonnen. In die zin ben je een wonder”.

Het had geen zin om een woordenstrijd aan te gaan. Een mens gelooft, wat hij wil geloven. Geloven is een kwestie van de wil, niet een kwestie van wel of niet kunnen geloven.

Na het ziekenhuis keerde Serhiy terug naar zijn taak als evangelist. Inmiddels was de tijd van perestrojka aangebroken. Er was meer openheid voor het Evangelie gekomen.

Tot voor kort leidde Serhiy een gemeente in Sokal, 50 km. ten Noorden van Lviv (Lvov, Lemberg) in het uiterste Noordwesten van de Oekraïne, dichtbij de Poolse grens. Onlangs is hij begonnen met een bediening onder de zwervers en daklozen van Lviv (800.000 inwoners).

Binnenkort hopen hij en zijn team een HealingRoom te openen in de stad Lviv. De focus ligt dichtbij zijn eigen hart. Het redde van kwetsbare mensen en het genezen van zieken door de kracht van Jezus.

Een aantal jaren na zijn genezing trouwde Serhiy met Liudmyla. Zij en haar familie zijn Joods en tegelijk al in de vijfde generatie christelijke voorgangers van Evangelische gemeenten. Ze hebben drie prachtige kinderen.

Hoofdstuk 14 Düsseldorf

In de zomer van 2012 zou ik op uitnodiging van Dmytro en Iryna Smorzh opnieuw een reis naar de Oekraïne maken. Deze keer reisde Els de Rouwe, director van de HealingRooms in Baarn, met me mee. Op onze eindbestemming op 'de Krim' zou ook Alyson zich bij ons voegen. We reisden via Düsseldorf en Moskou en omdat we apart hadden geboekt, konden Els en ik niet naast elkaar zitten.

Ik stap in Düsseldorf in het vliegtuig, dat me naar Moskou zal brengen. Ik heb een zitplaats in het midden van een rijtje van drie en daarom wacht ik maar even, totdat de persoon, die aan het raampje komt zitten, is gearriveerd.

Daar is ze al. Het is een kleine Chinese met een vriendelijk gezicht. Ik vraag: "Do you have the window-seat?". Ze knikt. "Where are you from?" vraag ik haar. "From Taiwan", zegt ze. Ik help haar even bij het verstouwen van haar handbagage in de 'overhead compartments', de bovenvakken. Daar kan zij met haar korte lengte niet bij.

En terwijl ze zich omdraait om mij te passeren, zie ik een klein gouden kruisje op haar borst. Een gelovige! "Bent u een christen", vraag ik haar. "Ik ben half Boeddhist en half Christen", zegt ze.

Het is wel apart. We zitten nog niet eens en we zijn al in een diep gesprek gewikkeld. Zo snel is dat nog nooit gebeurd.

Ze gaat zitten en ik laat me in de stoel naast haar zakken. Vroeger zou een opmerking als "half Boeddhist en half Christen" in mij de hele dogmatiek, de apologetiek en de godsdienstfenomenologie hebben wakker gemaakt.

Het is onmogelijk om tegelijkertijd Boeddhist en Christen te zijn. Ik zou direct in een discussie zijn gesprongen om aan te tonen, dat beide godsdiensten elkaar niet verdragen. Het is óf het een, óf het ander. Je moet kiezen!

Maar ik ben inmiddels veranderd. Ik ben van mensen gaan houden. Ik oordeel niet meer zo snel. En trouwens, discussies zijn meestal zinloos.

Ik kijk naar haar. Wat beweegt haar?

Wanneer we eenmaal rustig zitten stel ik haar de vraag: "Wat trekt u zo aan in het Boeddhisme?" Ze proeft kennelijk, dat ik geen veroordelende houding heb. Ze zegt: "Ik vind dat er zoveel wijsheden in het Boeddhisme zitten".

"Daar hebt u gelijk in", antwoord ik. Zij weet niet, dat ik vergelijkende godsdienstwetenschappen heb gestudeerd en dus heel veel van het Boeddhisme af weet.

Dé belangrijkste stelling van de Boeddhistische wijsheid is, dat de begeerte, de begeerte naar bezittingen en comfort, de geld-zucht, en de ambitie om iets of iemand te zijn, de oorsprong is van veel lijden.

Het Boeddhisme streeft daarom naar onthechting. Een echte Boeddhist zal de dingen van deze wereld niet tot zijn eerste prioriteit maken, maar hij streeft naar geestelijke waarden, zoals vriendelijkheid en mededogen. Natuurlijk valt er over het Boeddhisme veel meer te zeggen. Het is en blijft een dwaalleer, waarbij de mens probeert zichzelf te verlossen, terwijl hij dat helemaal niet kan.

Ik reageer dus op haar antwoord met: "Daar hebt u gelijk in. Het Boeddhisme heeft veel wijsheden. Maar het bijzondere is, dat u diezelfde wijsheden ook kunt vinden in de Bijbel. Daar lezen we van de apostel Paulus de uitspraak (1 Cor.7:29). *Dit bedoel ik broeders, de tijd is kort. Ten slotte laten zij, die een vrouw hebben, zijn als zonder vrouw; die wenen als weenden zij niet; die blij zijn, als waren zij niet blij; die kopen als zouden ze er niets van behouden; die van de wereld gebruik maken, als zouden zij haar niet ten einde toe gebruiken. Want het uiterlijk van deze wereld is bezig te verdwijnen.*

De Bijbel heeft dus ook de boodschap, dat je je niet te veel moet hechten aan de dingen van deze wereld, omdat dat alles van voorbijgaande aard is". Ze kijkt me vol verbazing aan. Haar

kennis van de Bijbel is kennelijk heel gering en ze wist niet dat dergelijke dingen er in stonden.

Omdat ik niet gelijk doordram en negatieve kanten van Boeddhisme opnoem, opent ze haar hart.

Ze begint iets over haar zelf te vertellen. Ze is zakenvrouw. Ze heeft een hoge management-positie bij een Taiwanees elektronica concern in Oost-Europa.

Daar heeft ze een huis, annex kantoorpand met personeel. Voor zichzelf heeft ze een huishoudster, een kokkin en een privé-chauffeur. Behalve haar huis in Oost-Europa heeft ze ook een flat in West-Europa, waar ze terecht kan, als ze in het Westen moet zijn. Kortom haar leven is helemaal geslaagd.

“Heeft u kinderen?” vraag ik. Ze kijkt me aan en schudt met haar hoofd. “Nee, ik ben nooit getrouwd geweest”, zegt ze met enige spijt in haar stem. Ik wil haar eigenlijk vragen, of ze de ware nooit is tegengekomen, maar ze is me voor.

Toen ik 22 was, heeft iemand mij ten huwelijk gevraagd. Maar ik wilde niet. Niet vanwege hem, maar vanwege mijn ambities. Ik wilde per se zakenvrouw worden en onafhankelijk zijn. Dus daar heb ik me op gericht. Ik heb bereikt, wat ik wilde bereiken, maar nu ben ik 38 en het is waarschijnlijk te laat om nog iemand te vinden en nog kinderen te krijgen. Want nu ervaar ik dat als een groot gemis in mijn leven.

“U hebt uw hele leven opgeofferd voor dat ideaal om onafhankelijk te zijn. U hebt zich ingezet voor een groot concern. Maar een dergelijk bedrijf is niet trouw aan u. Bedrijven hebben geen geweten, maar slechts aandeelhouders.

Als zij beslissen, dat uw afdeling gesloten wordt en u overtoellig bent, wordt er geen rekening gehouden met uw jarenlange trouwe inzet”, zeg ik.

“Ik weet dat”, zegt ze. “Eigenlijk heb ik alles in mijn leven verkeerd gedaan. In Taiwan is het heel belangrijk, hoe je omziet naar je ouders. Ik heb mijn ouders in de steek gelaten. Ik zie ze hooguit drie keer per jaar, als ik voor een training op het hoofdkantoor in Taipei moet zijn.

Twee jaar terug is mijn broer overleden. Dat was een enorme slag voor mijn ouders. Maar ik kon niet komen om hen te troosten. Mijn bedrijf eiste op dat moment alle aandacht op. Ik heb ze gewoon in de steek gelaten”.

Ze ging verder: “En nu heb ik dan zogenaamd alles bereikt, wat ik wilde bereiken, maar ten koste van welke prijs? Ten koste van mijn ouders en ten koste van mijzelf, want zoals het er nu uitziet, zal ik geen kinderen meer krijgen. Straks blijf ik ook zelf alleen over, zoals ik mijn ouders alleen heb gelaten”.

Ik zag de spijt in haar gezicht en ik was verbaasd over zoveel openheid. Daar zit je dan als twee mensen afkomstig uit twee verschillende werelden en zij vertelt mij de diepste dingen van haar hart en toont haar spijt over de foute beslissingen die ze genomen heeft.

Ik vertel haar over God, die intens van haar houdt en over de Here Jezus, die ons heeft vergeven en ons nieuwe kansen wil geven.

Wat zou God tegen haar willen zeggen? Ik besluit het er op aan te laten komen en zeg tegen haar: “God zegt iets tegen mij over jou”. Ze kijkt me niet begrijpend aan. Ik herhaal het: “Jezus spreekt tot mij over jou. Ik wil het je graag vertellen”.

Ik vraag of ik even haar hand mag vasthouden, zonder aarzelen reikt ze mij haar kleine hand toe. En ik begin met de woorden: “Dit is het woord van God voor jou. Hij zegt: mijn kind....”

Het woord is eigenlijk heel liefdevol. Niet beschuldigend. Ze klaagt zichzelf meer dan genoeg aan. Als ik mijn ogen open doe, zie ik een paar kleine tranen. Ze weet zich niet goed houding te geven. Ze trilt een beetje. “Dank u wel”, fluistert ze.

Na even zegt ze: “Ik moet u iets laten zien”. Ze pakt haar handtas en haalt er een boek uit. Het is in Chinees schrift. Ik heb dus geen idee, waar het over gaat. Dan zie ik ineens de naam van de schrijver. Die staat in kleine Latijnse letters onderaan op het cover.

‘Joel Osteen’, lees ik. Ik heb hem vaak genoeg op God TV gezien, wanneer hij stond te prediken in zijn megakerk in Houston. De man heeft altijd een heel positieve boodschap.

“Mijn moeder heeft mij dit boek gegeven”, zegt ze, terwijl ze het vasthoudt alsof het voor haar buitengewoon kostbaar is. “Ik heb nog maar een hoofdstuk gelezen, maar ik wordt er zo blij van!”

Van binnen moet ik lachen en ben tegelijkertijd ontroerd. Haar moeder is dus een gelovige vrouw, die voor haar dochter bidt. Daarom zit ik nu naast haar om haar weer een duwtje de goede richting op te geven.

Het beetje Boeddhisme in haar leven kan nooit op tegen de Geest van God, die door het boek van Joel Osteen tot haar verder zal spreken. Ik weet, dat ze het eind van het boek niet haalt. Ik bedoel: Ik weet, dat ze, voordat ze het boek heeft uitgelezen, een kind van God zal zijn geworden. Ze is er bijna klaar voor.

Hoofdstuk 15 Krasnoperekopsk

Onze reis bracht ons eerst naar de stad Krasnoperekopsk op 'de Krim', een schiereiland in de Zwarte Zee. De Krim is van oudsher het vakantieverblijf geweest van rijke Russen. De Tsaren bouwden er hun paleizen en de Sovjet Elite hield er zomer-vakantie.

Het toeval wil, dat mijn ene Roemeense 'dochter', Kate (voluit 'Ekaterina') in Jalta, de belangrijkste badplaats van de Krim is geboren. Maar dat terzijde.

Wij hielden dus een seminar in Krasnoperekopsk. Ik kan mij voorstellen, dat je over een dergelijke naam struikelt, wanneer je het probeert uit te spreken. Daarvoor moet je een Russische of Oekraïense mond hebben.

Els de Rouwe, director van de HealingRooms Baarn (later ook Harderwijk) was ook meegekomen en ter plaatse voegde ook Alyson zich bij onze groep. Zo konden we meerdere bedieningsteams vormen.

Krasnoperekopsk; Alyson, Iryna, ik, Anna Verenc en Els de Rouwe
Het recept was hetzelfde als voorheen. Iryna en ik deden afwisselend de studies en wanneer Iryna aan de beurt was, hielp ik

met de bediening van mensen. Dan vertaalde Alyson mij, terwijl Els werd bijgestaan door Anna Verenc, een Oekraïense medewerkster van Ellet ministries.

Er gebeurden toch wel buitengewoon veel wonderen. Tijdens de bediening van Els genas een vrouw, die na een ongeluk haar stem was kwijtgeraakt. Ineens kon ze weer prachtig zingen.

Verschillende mensen genazen spontaan na een lezing over vergeving, waarin ik mijn toehoorders aanmoedigde om even stil te zijn en te luisteren naar de Heilige Geest. "Is er iemand, die je nog moet vergeven? Misschien je ouders, misschien een ex-echtgenoot, iemand die je pijn heeft gedaan, een familielid of iemand uit de gemeente?"

We namen er 5 minuten voor. Hier en daar hoorde ik zachtjes snikken. God was aan het werk. De volgende dag kwamen verschillende seminarbezoekers getuigen, dat God hen spontaan had genezen, nadat zij iemand hadden vergeven.

Dan waren er de wonderen van geloof. Tijdens de bediening van Iryna werden verschillende mensen genezen, nadat ze in het geloof waren gaan staan, dat Jezus onze ziekten aan het kruis al heeft gedragen.

Zelf wil ik er twee getuigenissen aan toevoegen, eigenlijk omdat het helemaal Gods werk was en niet het mijne.

Een oudere vrouw kwam bij mij en Alyson. Ze vertelde dat ze tijdens het werk op het land een doorn in haar oog had gekregen.

De doorn was tot diep in de oogbol doorgedrongen en een heftige ontsteking was het gevolg geweest. Sindsdien was de oogvloeistof vertroebeld en kon ze met dat oog nog maar heel weinig zien. Ik legde mijn hand op haar oog en stuurde de kracht van de Geest naar haar toe. De Heer maakte me duidelijk, dat ik mijn hand daar enige tijd moest houden.

Na een minuut of wat ervoer ik, dat ik de proef op de som mocht nemen. Ik bereidde me er al op voor, dat er geen verbetering was opgetreden. Ik was niet helemaal zeker van mijn zaak. Mijn

geloof was te klein! Maar onze zuster begon te dansen. Haar oog was weer helemaal helder. Ze sprong van blijdschap in het rond: "Ik kan alles weer zien;; mijn oog is weer helemaal helder. Dank U Jezus!" Het lag niet aan mijn geloof, maar aan het hare en de Heer verhoorde haar.

's Avonds bij een van de zoutmeren van Krasnoperekopsk

Ik had haar al zien lopen tijdens de pauze; een oud vrouwtje. Ze was opvallend klein. Ze liep op roze plastic Crock's. Ik keek naar haar eigenaardig schuifelende manier van lopen. Wat was er met haar voeten aan de hand? Het leek wel alsof ze helemaal geen voeten had? Het leek wel of de stompjes van haar benen in die roze klompjes stonden? Maar ze liep.

Ik besteedde er niet zoveel aandacht aan, want de pauze duurde maar kort.

Toen stond ze opeens voor mij en Alyson in de bedieningsruimte. Het was haar beurt. Ik keek naar haar benen. "Wat is er met u gebeurd?" vroeg ik.

"Ik ben onder een trein gekomen en die heeft mijn voeten er af gereden". Ik huiverde bij de gedachte en durfde het mij niet eens voor te stellen. Het kwam ook niet in mij op om haar naar de

omstandigheden van het ongeluk te vragen. Was het iemands schuld? Was het een ongeluk? Was het een poging tot...?

Ik vroeg het niet. Ik denk, dat ik het ook niet goed durfde. "Wat kunnen we voor u doen?" vroeg ik, alsof dat niet vanzelfsprekend was.

Ze zei: "Ik heb vreselijke hoofdpijnen op dit moment. Kunt u daarvoor bidden?" Ik legde mijn handen op haar hoofd en liet de zalving van de Geest naar haar toestromen. En ik hield mijn handen daar, totdat de Heer me duidelijk maakte: "Het is genoeg!" Ik haalde mijn handen weg en keek haar aan. "En..?" vroeg ik.

"Het is helemaal weg! Helemaal weg!" juichte ze.

Maar nu? Daar staat iemand voor je met een overduidelijk probleem. Iemand zonder voeten. Wat ga je nu doen? Kon ik haar wegsturen en die voeten negeren? Ik vond van niet.

"Dan gaan we nu voor uw benen bidden" zei ik. Maar hoe? Natuurlijk is het wel eens gebeurd in bijzondere genezingsbedieningen, dat ontbrekende ledematen zijn aangegroeid. Ik hoorde een dergelijk verhaal van Joan Hunter uit de USA.

Zelf heb ik wel eens buitengewone wonderen meegemaakt, zoals kapotte hartkleppen, die ineens weer 'heel' waren na de bediening.

Ik wist niet precies wat ik moest doen. Dus pakte ik haar onderbenen vast en stuurde de kracht van Jezus erheen. Misschien een minuut of 8 lag ik geknield voor haar. Toen was het genoeg. Dat wist ik.

Ik keek naar haar benen. Geen voeten! Toch had ik de kracht van God ervaren. Ik keek omhoog. Het kleine vrouwtje stond voor me. De ogen vol tranen. "Wat is er gebeurd?" vroeg ik haar.

"Al die tijd, dat u mijn benen vasthield, zag ik Jezus pal voor mij staan. Het was zo geweldig!"

Toen sprongen de tranen ook in mijn ogen.

Hoofdstuk 16 Zij zullen gezichten zien

In een ander hoofdstuk leg ik uit, hoe bij mij het ontvangen van gezichten is begonnen. Inmiddels ben ik twee jaar verder en 'gezichten' maken nu een belangrijk deel uit van de manier, waarop ik openbaring van God ontvang.

Soms is het zelfs 'handiger' om openbaring door middel van een gezicht te ontvangen. Ik geef daarvan een voorbeeld: Een vrouw komt voor een profetisch woord. Ik vraag de Heer om mij iets te tonen en het eerste wat bij me opkomt is een plaatje, waarin ik deze vrouw omringd zie door zwarte kindertjes, die vol verwachting naar haar kijken.

De uitleg heb ik op dat moment nog niet, maar die komt even later. Soms stel ik de Heer een paar vragen naar aanleiding van dit plaatje. Zo kan ik vragen: "Betekent dit dat ze naar Afrika gaat en daar iets zal doen met kinderen?"

Stel, dat ik daarover een bevestigend gevoel krijg (de Heilige Geest bevestigt dit in mijn hart), dan kan ik een volgende vraag stellen: "Gaat ze daar eenmalig op bezoek of gaat ze daar voor langere tijd heen?" Ik kan nog meer vragen stellen: "Gaat ze daar werken in een kindertehuis of zelf een kindertehuis openen?" Of: "Wordt ze misschien een soort van verpleegster?" De Heilige Geest zal die vragen bevestigend of ontkennend beantwoorden en zo ontvang ik allerlei informatie voor het profetische woord, dat zal volgen.

Soms begrijp ik het gezicht in eerste instantie helemaal niet. Dan begin ik gewoon te profeteren en tijdens het profetische woord wordt de betekenis van het gezicht ineens duidelijk.

Soms ook bevalt het beeld, dat ik zie, me helemaal niet.

Laatst waren we in Oost-Europa bezig te bidden voor de teamleden van een nieuw te starten HealingRoom. Terwijl ik een zuster de handen opleg en om een gezicht vraag, toont de Heilige Geest mij een afgrond.

Ik heb een hekel aan afgronden. Het betekent nooit iets goeds.

Ik zie liever mooie, harmonische dingen. Maar ik heb het niet voor het kiezen. Ik zie dus die afgrond en vertel wat ik zie: "De Heer toont mij een afgrond".

De andere teamleden staan erbij en luisteren naar wat ik te zeggen heb. Ik weet echt niet, wat dit in het leven van de bedoelde zuster betekenen zal en begin dus maar te profeteren.

Het ging ongeveer zo: "Mijn dochter, er zijn mensen op jouw weg, die jou in een bepaalde richting willen duwen. Ze willen dat je bepaalde dingen voor hen doet. Maar wanneer je naar hen luistert en inwilligt, dan zul jij schade lijden. Ze hebben namelijk niet jouw belang op het oog, maar hun eigenbelang. Luister niet naar ze! Ze brengen je op een heilloze weg".

Terwijl ik zo sta te profeteren, toont de Heer mij opnieuw een plaatje. Ik zie een winkel met damesondergoed. Dit verontrust mij nog meer dan de afgrond, die ik net heb gezien.

Bedenk wel, ik ben in Oost-Europa, waar de mensen wat preutser zijn, dan in West-Europa. Op veel dingen, waarover wij rustig kunnen praten, rust in Oost-Europa een taboe.

Razendsnel gaan mijn gedachten nu heen en weer. Ik vraag mij af: "Wat zullen deze mensen van mij denken, wanneer ik begin te profeteren over een winkel met damesondergoed?" Misschien denken ze wel: "Waar is deze prediker mee bezig? Waar liggen zijn interesses? Bij damesondergoed? Kijkt hij stiekem naar damesondergoed? Heeft hij wel een rein hart? Heeft deze prediker uit het Westen een probleem met seksualiteit?"

Van binnen roep ik: "Heer doe mij dit niet aan! Kunt u me niet wat anders tonen?" Maar natuurlijk heeft de Heer allang aan deze dingen gedacht. Hij weet heus wel wat Hij doet.

Ik heb niet veel keus. Maar het zit me toch niet lekker. Ik zeg dus: "Ik zie een winkel met dameskleding". Dat is wat veiliger, maar het is niet de waarheid. Het is een beetje laf. Dit mag ik niet doen.

Ik corrigeer mijzelf dus: "Nu, eigenlijk zie ik een winkel met damesondergoed". Het hoge woord is er nu uit. Mijn vertaalster maakt het nog een beetje erger. Ik hoor haar zeggen: "Lingerie

intima". Lieve help! De omstanders beginnen te lachen. Ik weet niet waarom, maar heb zo een voorgevoel.

Dan begin ik te profeteren. Ik zeg tegen mijn zuster: "Dit is het woord van de Heer: Mijn dochter je zult werken als verkooptster in een lingeriewinkel. De klanten van deze winkel komen niet alleen om ondergoed te kopen, maar ze komen ook voor jou. Ze zien jou als een soort van moeder.

Er zijn zelfs klanten, die helemaal niet komen om iets te kopen. Ze komen uitsluitend om in jouw aanwezigheid te zijn en met je te praten. Ze ervaren de zalving, die op jou rust en ze onder vinden de vrede, die om jou heen is. Ze zullen je in vertrouwen nemen als een moeder en dikwijls zul je met ze bidden". Het profetische woord is nu klaar. Ik open mijn ogen. Iedereen kijkt me stralend aan.

De toekomstige leider zegt: "Gordon, jij weet niets over deze zuster. Zij heeft 6 jaar gewerkt in een lingerieshop, maar onlangs kon ze een betere baan krijgen en die heeft ze aangenomen. Sinds een paar maanden werkt ze nu bij haar nieuwe werkgever.

Gisteren heeft de eigenaar van de lingerieshop haar gebeld en gezegd: "Kom alsjeblieft terug! Wij kunnen niet zonder jou. Zonder jou draait onze winkel niet. Kom alsjeblieft terug!" Voor iedereen was nu duidelijk, wat de bedoeling van de Heer met het leven van onze zuster was.

Als u nu denkt, dat ik met dit verhaal wil opscheppen, hebt u het mis. Ik wil alleen maar uitleggen, dat wanneer je investeert in het ontwikkelen van de gaven van de Heilige Geest, je al binnen twee jaar kunt komen tot dergelijke gedetailleerde openbaringen, waarmee je mensen kunt helpen en zegenen.

Ga ook op weg in het 'ontdekken' van de gaven van de Geest in je eigen leven.

Hoofdstuk 17 Vertaler

Tijdens een van mijn reizen in Roemenië werd ik uitgenodigd om te spreken in een Hongaarse Baptisten gemeente. In de regio van Oradea is een Hongaarse minderheid, die vasthoudt aan het gebruik van de eigen taal.

In sommige streken van Roemenië, zoals rond Timisoara, vormen zij zelfs de meerderheid.

Aan het eind van de Eerste Wereldoorlog kwamen deze gebieden bij Roemenië, tot ongenoegen van Hongarije. Maar de Hongaren hadden toen niets te vertellen. Zij behoorden tot de verliezers van de Eerste Wereldoorlog. Er werd over hen beslist.

Dani's vader en moeder komen uit deze Hongaarse bevolkingsgroep. Daardoor bleef Dani's vader, ook na het overlijden van zijn vrouw en na zijn huwelijk met Eva, contact met de Hongaren houden.

Op een vrijdagavond was ik uitgenodigd te spreken tot een groep gelovigen op een gebedsdienst. Het was geen grote groep; misschien 40 mensen. Wij kwamen wat te laat en daarom was ik direct met mijn verhaal aan de beurt. Een van de aanwezigen zou mij vanuit het Engels vertalen.

Mijn verhaal begon met een citaat uit het Evangelie naar Johannes, hoofdstuk 1, vers 16-18 dat besluit met de woorden: *“Niemand heeft ooit God gezien. De eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen”*. Mijn vertaler had geen Bijbel bij zich en scheen ook niet te begrijpen, wie ik met “John” bedoelde.

Wanhopig keek hij om zich heen of er misschien een ‘John’ in de zaal was, maar niemand meldde zich. Ik begreep het hele probleem niet, want het Hongaars is een volstrekt onmogelijke taal; alleen toegankelijk voor mensen met de buitengewone gave om tijdens het spreken ook nog iets met hun tong te doen, waardoor alles nog weer anders klinkt.

Na enige heen en weer gepraat, vroeg hij of ik misschien het 'Gospel according to John' bedoelde. Dat bedoelde ik. Dit gaf enige duidelijkheid, want nu hoefde hij niet langer naar een andere 'John' te zoeken.

Maar hij had nog steeds geen Bijbel. Iemand anders reikte hem een geopende Bijbel aan en wees hem op de bedoelde passage, die hij keurig voorlas. Ik hoorde later, dat mijn vertaler een 'ongelovige' was.

Misschien bedoelde men wel, dat hij nog niet was gedoopt, omdat hij nog hoorde bij de Oosters Orthodoxe kerk. Daar leest men privé weinig in de Bijbel en kent men dus ook de namen van de Bijbelboeken niet. Mijn boodschap aan deze nieuwe groep mensen ging vooral over het vader- en moederhart van God en Zijn verlangen om met ons te communiceren.

Na even wilde ik Numeri 12:6 aanhalen (*Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de Here, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik met hem*). Ik wist toen nog steeds niet dat hij 'ongelovig' was. Hij vertaalde keurig mijn "Numbers twelve" in "twaalf getallen" (in het Hongaars natuurlijk) en werkelijk niemand begreep, waar hij het over had.

Ik merkte dat er iets mis ging en vermoedde, dat de Hongaren misschien het boek Numeri aanduiden met "het vierde boek van Mozes" (zoals de Duitsers dat doen: "Das Vierte Buch Mose"). Dus begon ik over "the fourth book of Moses". Zijn verwarring werd alleen maar groter, want hij begreep helemaal niet, hoe ik vanuit mijn 'twaalf getallen' of tenminste het 'getal 12' bij het vierde boek van Mozes uitkwam. Na enige heen en weer gepraat begreep een van de aanwezigen, wat ik bedoelde.

Ik was juist aan het uitleggen, dat het gezond verstand onge-schikt is om openbaring te ontvangen en dat we daarvoor intuïtieve gaven nodig hebben, zoals de droom, een gezicht of een plotselinge ingeving. Mijn vertaler was het vermoedelijk daarmee geheel eens, want de rationaliteit in mijn verhaal was voor hem ver te zoeken.

Toen ik vervolgens begon over Kollossenzen 3 (*Indien gij dan met*

Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God), kreeg hij het opnieuw benauwd, want hij meende, dat ik het over iets 'kolossaals' had.

Dit keer kwamen we er iets sneller uit, omdat ik me verbeterde en zei: "Ik bedoel de brief van de apostel Paulus aan de gemeente van de Kollossenzen". Zijn gezicht klaarde op, want kennelijk had hij daarover wel eens iets gehoord.

Toen ik mijn betoog ten einde had gebracht over het verlangen van God naar echte communicatie met ons en over de Heilige Geest als de Helper in die communicatie, deed ik een uitnodiging.

Ik wist, dat ik mij in een niet-charismatische Baptistengemeente bevond. Ik wilde dus niet onomwonden zeggen, dat ik bereid was over iedereen te profeteren. Mijn uitnodiging klonk dan ook ongeveer zo: "Ik wil graag voor elk van jullie persoonlijk bidden en wanneer de Heer mij iets speciaals voor u geeft, zal ik dat doorgeven".

De vertaler, die sowieso de uitputting nabij was, maakte er dit van: "Ik nodig u uit om allemaal persoonlijk te bidden, wat de Heer jullie ingeeft". De groep staarde mij wat onbeholpen aan.

Ik dacht nog: "Waarschijnlijk schrikken ze een beetje van deze uitnodiging en vinden ze het griezelig om voor zich te laten bidden". Maar ik had het mis. De beste mensen hadden al een complete bidstond achter de rug en wisten eigenlijk niet goed, waarvoor zij elk persoonlijk nu nog moesten gaan bidden.

Één van de oudsten wist echter raad. Hij zei: "Laten we allemaal persoonlijk bidden voor de hurricane, die op dit moment over de USA raast; dat er niet te veel slachtoffers vallen en schade wordt aangericht". Vervolgens begon hij met een krachtig gebed tegen deze orkaan.

Daarna volgde zijn buurman, die met andere woorden de orkaan onder de aandacht van de Heer bracht. Daarna was een

klein meisje aan de beurt, die met veel bewogenheid bad voor de kinderen, die onder de gevolgen van de orkaan zouden leiden.

Daarna volgde haar moeder, zichtbaar ontdaan door het oprechte gebed van haar nog jonge dochtertje. Het duurde ruim drie kwartier, voordat de orkaan de hele kring rond was.

Tegen die tijd verlangde iedereen naar huis en de mannen haastten zich naar hun auto's om te ontsnappen aan deze vreemde prediker, die hen na afloop van hun eigen bidstond, na een preek over twaalf getallen, die samen de vier boeken van Mozes kolossaal vulden, nog strafte met 45 minuten bidden voor een hurricane in de USA.

Het was uiteindelijk Eva, de huidige vrouw van Dani's vader, die de boel nog enigszins redde. Ze greep een stoel, smeed die in het midden van de kring, sprong er op en gebaarde, dat ik direct voor haar moest gaan bidden en profeteren. Cristina, die van huis uit behoorlijk Hongaars spreekt, snelde toe en begon direct te vertalen.

Ik profeteerde over Eva (hoewel ik de afgelopen week al twee keer over haar had geprofeteerd). Toen ik klaar was, straalde ze. De vrouwen van de bidstond, die nog niet waren vertrokken, keken verbijsterd. "Zulke mooie woorden!" Nu dat wilden ze ook wel.

De één na de ander sprong op de stoel en zonder uitzondering werden ze zo aangeraakt door de liefdevolle woorden van de Heer, dat ze geen van allen 'droog' bleven. Midden in de rij werd ook David het spastische zoontje van Zr. Bertalan op de stoel gezet. Hij had de laatste dagen veel pijn in zijn schouder gehad. Ik omarmde hem en hij liet zijn hoofdje op mijn schouder zakken.

Dani zei later, dat terwijl zijn hoofdje op mijn schouder rustte, er een diepe zichtbare vrede op hem neerdaalde. Ik bad alleen maar: "Jezus, Jezus" en ik had het idee, dat er kracht vanuit mijn lijf in het zijne vloeyde. Toen ik na even klaar was, vroeg ik

hoe het nu met hem ging. De pijn was in ieder geval veel minder geworden.

Toen ik voor alle zusters had gebeden, werd er spontaan besloten, dat ik opnieuw zou moeten komen. Één van de zusters had een grote woonkamer waar makkelijk 30 mensen in konden. Dan kon ik me helemaal wijden aan het doorgeven van profetische woorden. Nu nog bidden voor een goede vertaler.

Hoofdstuk 18 Een koude nacht

Wanneer je voor de Heer op reis ben, dan kom je in allerlei ongebruikelijke omstandigheden. Sommige 'ervaren' zendelingen zijn veel beter op het onverwachte voorbereid dan anderen.

Ik denk dat ik met mijn kampeermentaliteit een heel eind op de goede weg ben. Naar de tropen ga ik nooit zonder klamboe, omdat ik weet dat ik voor de plaatselijke 'mosquitos' een smakelijk hapje vorm. De 'locals' (inwoners) hebben hun bloed al jaren met knoflook vergiftigd (ook muggen houden niet van die geur), maar ik ben nog schoon en daardoor extra appetijtelijk.

Ik weet van een kennis, die op zijn reizen altijd een douchekop meeneemt. Te vaak gebeurde het hem, zowel in hotel als bij mensen thuis, dat de douchekop zo was verkalkt, dat het water alle kanten, behalve de goede, opspoot. Nu zover ben ik nog niet.

Wanneer de douchekop in een dergelijke staat van ontbinding verkeert, dan krijg je hem toch meestal zonder gereedschap niet los. En het lijkt me gewoon geen goed idee, om in je badjas of ondergoed de woonkamer van het gastgezin binnen te stappen en te vragen: "Hebt u ook een M17 steeksleutel? Ik krijg uw douchekop niet los".

Bovendien kan dit probleem zich ook bij het vertrek voordoen en dan kun je je eigen douchekop niet meer verwijderen en meenemen. Wie weet, wordt dat juist wel op prijs gesteld.

Ooit logeerde ik op de Balkan in een soort van studentenflat. De overige bewoners hadden voor mij een kamer vrijgemaakt en ik kon dus rustig slapen terwijl de anderen tot laat in de nacht zaten te 'bomen'. Op een goed moment moest ik naar het toilet. Och ik bespaar u de beschrijving van deze typische mannen-huishouding, met loszittende kranen en gebrekkige hygiëne. Toen ik na het leveren van mijn 'prestatie' aan het gore touwtje trok om de spoeling te bedienen, werkte deze wel, maar vervolgens bleef de spoeling doorlopen.

Ik vind het niet erg aangenaam om als klokkenluider te fungeren en een probleem aan de orde te stellen.

Wie weet werkte alles nog, voordat ik naar het toilet ging en had ik zelf onbedoeld iets uit balans gebracht. Dus toch maar eerlijk opbiechten: "Jongens, het toilet blijft doorlopen. Ik weet niet of ik iets verkeerd heb gedaan, maar nu loopt het in ieder geval door".

"Het toilet loopt al jaren door", was de nuchtere reactie: "Je moet even bovenop de toiletpot gaan staan. Dan kun je met je hand in de stortbak en duw je gewoon de vlotter naar beneden. Dan stopt het water wel". Enigszins opgelucht, dat ik niet de veroorzaker was van het onheil, ging ik dus terug. Ik ging bovenop het enigszins wankel toilet staan, stak mijn hand in de stortbak, voelde wat in het rond en duwde de vlotter naar beneden.

Toen hield het water op met doorstromen en liep de stortbak weer netjes vol. Och eigenlijk wel handig zo'n toilet met verplicht handen wassen na afloop. Er komt natuurlijk een dag, dat de wankel toiletpot zelf omvalt. Ik hoop dat ik daarbij niet aanwezig ben.

In een bepaalde plaats op de Balkan konden de lokale gelovigen ons niet zelf onderbrengen. Zij hadden ons al gevraagd of wij bezwaar hadden tegen 4 overnachtingen in een hotel. Zij zouden dan voor ons een speciale prijs bedingen. Nu, rijk zijn wij ook niet, maar wat moet, dat moet. Tot onze verbazing kwamen wij in een uitstekend hotel terecht met een uitstekende ontbijtservice.

Toch wel eens heerlijk om je eigen privacy te hebben, met gratis gebruik van de Wifi (draadloos internet) van het cafe aan de overkant, waar je rustig na afloop van de avonddienst nog even je dagboek kunt bijwerken of met je vrienden op facebook kunt communiceren. Na vier dagen had ik toch wel de vrees, dat deze luxe ons wel wat zou gaan kosten.

Oh, voor het geval dat u denkt, dat deze dingen voor ons worden betaald, dan heb u het helemaal mis. Wij betalen alles zelf en halen het ook niet uit een of andere stichting.

Het gaat gewoon om ons eigen verdiende geld. Ter plekke ontvangen we voor onze bediening geen andere inkomsten, dan de glimlach van de plaatselijke gelovigen.

Ik was dus toch een beetje beducht voor het bedrag, wat we zouden moeten afrekenen.

“Dat is dan € 60,-”, zei de receptioniste na enig rekenwerk. Razendsnel sloeg mijn rekenkundig brein aan het werk. € 60,0 per nacht en dan 4 dagen.... dat komt op €240,-. Dat viel dik tegen.

“Nee, ze bedoelt in het totaal € 60,-”, zegt Margreet, die het Servisch uitstekend beheerst en ook een beetje Macedonisch spreekt. Ik verifieer het nog even. “Ja”, bevestigt de receptioniste: “De voorganger van de Evangelische gemeente heeft een speciaal tarief bedongen.

U betaalt € 15 per nacht inclusief ontbijt. Normaliter is het meer dan twee keer zo duur”. Hoe het voor die prijs kon, snap ik niet, maar wij hadden het er prima naar onze zin.

Groot was het contrast met een van onze volgende bestemmingen. Het was al donker toen we de zigeunerwijk binnenreden. Overal kwam rook uit de huizen van gammele stinkende houtkacheltjes met veel te lage schoorstenen. De straten waren wel verhard maar bedekt met modder. Overal waren diepe gaten en autowrakken versperden soms bijna de doorgang.

Onze gastheren/vrouwen waren de allerliefste mensen, maar omdat naar lokaal gebruik de getrouwde zoon ook bij zijn ouders inwoont, was er niet veel ruimte. Margreet zou bij hen logeren.

Wij (Erik van Doorn en ik) kregen een ‘eigen huis’. De eigenaresse verbleef in het buitenland. De huizen in deze zigeunerwijk zijn soms heel mooi. Zij zijn het eigendom van zigeuners, die in het buitenland wonen en bijvoorbeeld als muzikant een goede boterham verdienen.

Zij laten voor hun oude dag iets moois bouwen in hun geboorteland. Het duurt soms een eeuwigheid, voordat hun bouwsels klaar zijn. Dit ‘alles in aanbouw’ maakt een heel chaotisch en rommelige indruk. Ons huis was echter klaar.

Door een wirwar van kleine straatjes bracht onze gastheer ons bij het huis. Het stond in een nauw straatje, waarin weinig zonlicht doordrong. Maar nu was het nacht. De voorkant was geheel getralied en onze gastheer had de nodige moeite alles van het slot te krijgen.

Het was half november. De nachttemperaturen lagen rond het vriespunt. Toen we het huis binnenkwamen, was het dan ook ijskoud. Het had maanden leeg gestaan. Het was duidelijk dat er geen architect aan de wieg van dit huis stond, maar dat het door een paar amateurs in elkaar was geknutseld. Beneden was een smalle woonkamer en een soort badkamer.

Het licht in de badkamer deed het niet, dus klom onze gastheer op een stoel om de lamp uit de plafonnière in de woonkamer te schroeven. Daarna verving hij hiermee de lamp in de badkamer. Gelukkig maar, dat ik uit voorzorg altijd een zaklamp bij me heb (mijn kampeermentaliteit), zodat ik hem kon bijlichten.

Op de eerst etage was dan de slaapkamer, waar wij zouden verblijven. Vanuit de woonkamer leidde een steile betonnen trap naar boven. De eerste paar treden gingen nog wel, maar toen waren de bouwers er kennelijk achter gekomen, dat de trap niet stijl genoeg was en ze op deze manier de bovenetage niet zouden bereiken.

Halverwege werd de trap dus steiler en dat gebeurde aan het eind nog een keer, zodat daar de hoogte van de treden ongeveer twee of drie keer zo groot was. Dan waren de treden ook nog hellend naar voren. Natuurlijk was er geen leuning. Op de betonnen trap lagen vilten matjes (nee, niet met anti-sliplaag). Na iedere op- of afgang, lagen ze scheef of gleden helemaal weg. Levensgevaarlijk. Ik besloot dan ook na iedere afdaling de vilten matjes weer recht te leggen om te voorkomen, dat de volgende persoon naar beneden zou storten. Wij zeulden onze bagage naar boven. Ach ik moet niet overdrijven; zoveel was het niet.

Op de slaapkamer stond een tweepersoonsbed, keurig gedekt met één deken. Het was er steenkoud! Onze gastheren versier-

den ergens een katalysatorkacheltje met gasfles en na enig geknutsel met de gasslang en de wiebelende drukverdeler brandde het ding ook nog. Ik kreeg een persoonlijke snelcursus, over hoe ik deze kachel weer aan- en uit kon krijgen. Ondertussen vulde een eigenaardige gaslucht de kamer.

Het huis stond duidelijk al erg lang leeg. Alles was door en door koud. Direct voor het katalysatorkacheltje was het wel uit te houden. Daar kleeadden wij (Erik en ik) ons snel uit en trokken onze pyjama's aan.

Ik heb het niet zo met tweepersoonsbedden, maar er is soms geen keuze. Het stinkende kacheltje kon natuurlijk niet aanblijven. Het nam alle zuurstof weg! En het ontsnappende gas kon ieder moment exploderen. Dus die deden we uit.

Het bed was steenkoud. Je hoopt natuurlijk, dat het na even wat warmer zal worden en kruipt iets dichtert tegen elkaar aan. Maar als mannen onder elkaar kun je een bepaalde grens niet overschrijden....! Dames, hoe is dat bij jullie?

Het lukte me niet om warm te worden. Ook Erik had er last van. Wanneer je erg moe bent, dan ontbreekt ook de inspiratie om in een vreemd huis de kasten te gaan openmaken en te kijken of er misschien iets van je gading is.

In de loop van de nacht werd het steeds kouder. Het deed me een beetje denken aan de winters van mijn kindertijd, toen er in onze slaapkamer altijd de 'bloemen op de ramen' stonden. Maar toen hadden we tenminste voldoende dekens!

Tegen de ochtend zag ik, dat Erik zijn jas boven op de deken had gelegd, maar het ontbrak mij aan de kracht en de moed om nog een keer uit mijn bed te gaan en mijn jas te pakken. Ik was al twee keer wezen plassen van de kou en had de gevaarlijke trap al een paar keer overleefd.

Verkramppt werden we wakker. Mijn rug voelde niet helemaal goed.

Het lukte om de kachel aan te krijgen en zonder ons te wassen trokken we snel onze kleren aan om klaar te staan, wanneer

men ons kwam ophalen voor het ontbijt.

De volgende nacht, na een heerlijke samenkomst met veel zigeuners, waren we beter voorbereid. In een kast vonden we nog een dekentje en een vloerkleed, dat we ook over ons bed legden. Een deel van mijn kleren hield ik over mijn pyjama aan. Natuurlijk ging het gaskacheltje weer uit.

Islamitische zigeunerwijk; op straat verhandelt men levende schapen voor het aanstaande offerfeest

Met enige moeite werden we een klein beetje warm. Maar in de loop van de nacht sloeg de kou weer heftig toe. We pakten onze jassen en trokken die ook over ons heen. Toen was het bijna uit te houden. De volgende dag werd ik snotverkouden wakker met een bonkend hoofd. Mijn kampeeruitrusting moet worden uitgebreid. In het vervolg neem ik een slaapmuts mee.

Hoofdstuk 19 Budapest

Snel rende ik de trap op van het gereedstaande Wizzair toestel. Wie het eerst komt, die het eerst maalt. Meestal lukt het, als je de achteringang neemt. De meeste mensen stappen voorin, maar als je achter instapt, vind je vaak nog een plekje bij het raam. En het lukte. Ik zat bij het raampje.

Esther schoof naast mij op de middelste stoel van het rijtje van drie. Deze keer reisde ze met mij mee, omdat haar moeder, Monique Goedhart ernstig ziek was. Het zou een afscheidsbezoek worden. Kort daarna overleed Monique.

We hadden dus ons plekje en zaten gezellig te praten, toen de laatste passagiers het toestel binnen kwamen.

“Hè, u spreekt Nederlands! Gelukkig, dan kan ik ook weer eens Nederlands spreken. Mag ik bij u komen zitten?” De uitspraak verried een Vlaams accent. Een jongedame schoof naast Esther op de lege stoel. “Ja, ik kom oorspronkelijk uit België”, verklaarde ze; “maar ik zit al jaren in Oost-Europa. Ik ben blij weer eens even Nederlands te kunnen spreken”.

Wij vonden het prima. De jongedame vertelde iets over haar verblijf in Oost-Europa en haar toekomstplannen. Inmiddels waren we opgestegen.

Na deze eerste kennismaking en het nodige heen en weer gepraat, besloot ik, dat het tijd werd om de ‘Heer’ ter sprake te brengen. Uiteindelijk zat ze niet ‘toevallig’ naast ons.

“Je komt uit België; dan ben je waarschijnlijk katholiek, hé?” zei ik. Ze knikte. “Ga je dan in Oost-Europa ook naar de katholieke kerk?” voegde ik er aan toe.

Zo simpel kun je een gesprek beginnen over het geloof in de Here Jezus. Het was gelijk raak.

“Nee, ik ben al twee jaar niet meer in een kerk geweest, want ik versta er toch niets van. Als ik echt in de problemen zit, dan doe ik wel een schietgebedje en dan komt het meestal wel goed”. Daarmee lag het gesprek open.

Ik zei: "Een schietgebedje? Wat denk je, dat God daarvan vindt? Hij is geen Sinterklaas. Hij is bovenal geïnteresseerd in een relatie met mensen, niet in incidentele schietgebedjes. Hij zal je wel helpen, maar Hem bevredigt dat niet. Hij wil een relatie met jou".

Natuurlijk vond ze nu, dat ze zich een beetje moest rechtvaardigen. Ze antwoordde: "Ja, maar ik ben heel spiritueel. Ik heb het derde oog, net als mijn moeder. Ik voorzie, wat er met mensen gaat gebeuren. Ik zie boven hun hoofden de rampen en de ongelukken, die hun gaan overkomen. Soms zie ik zelfs, wanneer ze dood zullen gaan".

Ze ging verder: "Mijn moeder heeft tegen mij gezegd, dat ik me er niet te veel mee moest bezighouden, want door alle rampen, die ik dan zie, zou ik depressief kunnen raken en dat is natuurlijk niet de bedoeling. Het is zwaar hoor; het hebben van een derde oog".

Nadat ze een beetje heeft opgeschept over haar occulte kwaliteiten, is het ons duidelijk, dat we eigenlijk naast een heks of helderziende 'in wording' zitten.

Nu is het onze beurt weer om iets te zeggen: "Weet je, God is altijd heel positief. Hij spreekt over het leven, over de toekomst. Hij wil niet dat mensen voor hun tijd gaan".

Ik besluit nu hoog spel te spelen. Ik weet, dat de Heer altijd profetisch door me spreekt, wanneer ik in geloof mijn mond opendoe. Dus zeg ik nu : "Op dit moment spreekt Hij tot mij over jou!"

Het wordt even heel stil. Ze kijkt me vol verbazing aan. "Werkelijk?". "Ja" zeg ik, "mag ik even je hand vasthouden?" Ze reikt me, voor Esther langs, haar hand toe en ik pak hem vast. Dan begin ik over haar te profeteren. Ik zie een pad, dat versperd wordt door grote rotsblokken, die haar verhinderen om verder te komen. Er volgen nog wat details over haar persoonlijk leven, die ik niet kan weten.

Wanneer ik mijn ogen opendoe, kijkt ze me verbijsterd aan. "Hoe weet jij dat?" vraagt ze. "Het is de Here Jezus, die tot jou heeft gesproken", zeg ik nog.

Dan word ik ineens heftig aangevallen. Een dodelijke vermoeidheid maakt zich van me meester. Ik was wel vermoeid, door de te korte nachtrust, maar dit is iets anders. Dit zijn machten van toverij, die razend op mij zijn.

Ik heb zelfs moeite om bij bewustzijn te blijven. Slechts door binnensmonds in tongen te bidden en de machten van duisternis in de naam van Jezus te bestrijden, blijf ik bij bewustzijn. Het kost me zeker 5 minuten, voordat ik hersteld ben en de aanval van demonen heb afgeslagen.

Ergens is het wel logisch. De demonen van helderziendheid, die in deze jonge vrouw wonen, ruiken het gevaar. Daarom zetten ze de aanval op mij in.

Ondertussen vraagt Esther zich af, waarom ik het gesprek niet voortzet. Ze weet niets van de strijd, waarin ik op dat moment zit. En omdat ik even niets meer zeg, zet zij het gesprek voort en begint haar buurvrouw verder het Evangelie uit te leggen. De demonen hebben ondertussen hun handen vol aan mij.

Ook zij besluit vanuit de kracht van de Heilige Geest te handelen en begint over de Belgische te profeteren. Opnieuw is de jongedame helemaal paf. Ze is diep onder de indruk en vraagt aan Esther of ze met haar mag corresponderen.

We voelen beiden, dat ze op dit moment nog niet klaar is om haar leven geheel aan Jezus over te geven. Dus pushen we haar niet tot een overhaast 'zondaarsgebed'.

Als we na even landen, neemt ze vol respect afscheid van ons. "Ja, ik laat van me horen", zegt ze nog.

Maar ook al zou dat niet gebeuren.....?

Ik stel me even voor, dat ik in haar plaats zou zijn. Je stapt als jonge heks in een vliegtuig en 'toevallig' kom je naast twee profeten van de Heer terecht, die beiden over jou profeteren. Dat ga je toch nooit meer vergeten?

Hoofdstuk 20 Manchester

De conferentie rond het 10 jarig bestaan van de HealingRooms in Engeland was ten einde. Francis Kirby brengt mij met de auto naar het station in Halifax, waar ik de voorbestelde treinkaartjes uit de automaat haal en wacht op de aankomst van de 23.54 trein in de richting van Manchester airport.

Het kan niet anders. Ik zal de nacht op het vliegveld moeten doorbrengen, want morgenochtend vertrekt mijn vlucht om 05.55 naar Schiphol. Daar zal Erik mij opwachten en rechtstreeks naar de samenkomst in Zeewolde brengen. Ik moet spreken.

De conferentie heeft mij behoorlijk opgeladen. Joan Hunter, de spreekster heeft ons echt geprikkeld om iedere zieke, die we tegenkomen in een supermarkt of een vliegtuig, te zien als een uitdaging van God. Onze ontmoetingen zijn niet toevallig maar vaak door God georganiseerd. Meestal zijn we ons dat helemaal niet bewust en zijn er ook niet op voorbereid om zieken de handen op te leggen.

Maar nu was het anders. Ergens heb ik mij voorgenomen om het geleerde ook direct in praktijk om te zetten. Stel dat er in het vliegtuig iemand naast me komt zitten met pijn. Deze keer zal ik de uitdaging aangaan en die persoon vragen of ik voor hem of haar mag bidden.

Met deze gedachten reis ik per trein van Halifax naar Manchester. Rond 02.00 in de nacht ben ik op de juiste terminal en ontdek, dat ik in een automaat een boardingpass kan afdrukken en zelfs een plekje bij het raam kan reserveren. Dat is mooi. Dan volgen een paar saaie uren, waarin ik nog iets eet en drink en wat werk aan mijn dagboek. Ik zie dat het KLM vliegtuig op Manchester heeft overnacht en al klaar staat. Dan komt de tijd voor het boarden.

Terwijl ik in de slurf sta, hoor ik iemand klagen over pijn. Zal die persoon naast me komen zitten? Zal dat mijn uitdaging zijn? Nee, hij zit met zijn vrouw een eindje verderop in het vliegtuig. Zo lang zijn mijn armen niet. Inmiddels heb ik mijn plekje

bij het raam gevonden en kijk tevreden naar buiten, langzaam wordt het licht.

Daar komen twee oude mensen. De vrouw heeft nog maar drie tanden in haar mond en kijkt sacherijnig; haar man volgt met twee gehoorapparaten. Ze stoppen bij mijn rij en zij zegt tegen mij in slecht Engels: "Ik wil bij het raam zitten, daar houd ik van".

"Ik heb een gereserveerde plaats", antwoord ik. "Kijkt u maar even op uw boarding pass, welk plaatsnummer u hebt". Ze kijkt nog wat sacherijniger en moppert wat tegen haar man. Dan gaan ze naast me zitten. De vrouw direct naast mij en de man aan het gangpad.

Ik informeer vriendelijk: "Waar komt u vandaan?" "Uit de UK", antwoordt ze in zulk slecht Engels, dat het niet waar kan zijn. UK is hooguit de laatste verblijfplaats. Ze fluistert wat tegen haar man en ik versta de woorden "inima mea", Roemeens voor "mijn hart".

Bingo, denk ik. Het zijn Roemenen en zij heeft last van haar hart. Ik raak opgewonden. Nu gaan we het beleven. Ze roept iets naar een voorbij lopende stewardess en vraagt om een glas water. Het toestel staat nog steeds aan de grond. Het glaasje water wordt gebracht en zij opent haar tas. Een witte pil, een blauwe pil, een oranje pil, nog een witte pil. Een voor een verdwijnen ze in haar mond en worden met water weggespoeld. Nu wordt het pas echt interessant.

Wanneer de pillen zijn verdwenen, spreek ik haar aan: "U bent Roemeens, hè?" Ze kijkt een beetje geschrokken, een beetje betrapt. "Jawel, maar ik wilde niet, dat u zou denken, dat we zigeuners zijn. De meeste Roemenen, die naar Engeland komen, zijn zigeuners. En die hebben een slechte naam". Ik reageer daar niet op.

Na even vraag ik wat voor gezondheids problemen ze heeft. "Hoge bloeddruk, hartproblemen, spijsverteringsproblemen en nog veel meer". Ik ben de rest een beetje vergeten.

Inmiddels zijn we vertrokken en ik vraag haar in verband met

haar gezondheid: “Mag ik voor u bidden?” Ze kijkt me aan met verbazing. “Bent u een priester?” “Zoiets”, antwoord ik.

“Mag ik dan even uw hand vasthouden en wilt u uw hand op uw hart leggen?” Ze is verbaasd, want ze had verwacht, dat ik dan wel na thuiskomst voor haar zou bidden. Ze had er niet op gerekend, dat ik er direct mee zou beginnen.

Maar ze gehoorzaamd En ik leg mijn handen op de hare. Een op haar schoot en de ander op haar hart. Haar man, die met twee gehoorapparaten naast haar zit, schijnt van alles weinig mee te krijgen.

Ik begin dus haar te bedienen op de manier, die mij op dit moment het beste bevalt. In geloof en met hulp van mijn voorstellingsvermogen stuur ik nu de kracht van de Heilige Geest, die in mij woont, naar haar toe. Meestal ervaar ik dan ook zelf, dat er iets gebeurt en meestal ervaart de ander dat ook. Sommige mensen ervaren een heel speciale warmte. Anderen ervaren, dat de vrede van God op hen neerdaalt. Weer anderen krijgen vreemde prikkelingen in hun zenuwstelsel en sommigen ervaren helemaal niets.

Wat zij ervaart, hoor ik niet, maar zij reageert plotseling. Het is, alsof de Heilige Geest haar geweten aanraakt: “Ik heb een vreselijk moeilijk leven gehad. Ik heb heel veel geleden en ik kan niet vergeven en niet vergeten”.

Hoe komt ze erbij om daarover te beginnen. Zou de Geest haar duidelijk maken, dat hier haar diepste probleem zit?

Ik begrijp direct, dat dit geen gewone genezing zal worden. Hier zit dus een dosis bitterheid en die moet eerst weg.

“Het is heel belangrijk om te vergeven”, zeg ik.

“Ik kan niet vergeven en ik kan niet vergeten”, reageert ze. Ik antwoord: “Ja, dat is soms ook heel moeilijk; zeker als je veel pijn hebt en gekwetst bent. Maar de Bijbel vertelt ons, dat wij moeten vergeven. Over vergeten wordt niets gezegd, maar wel over vergeven. U kent toch wel het ‘Onze Vader’?” Ze knikt.

“Daar staat het volgende: *maar als gij een ieder uw naaste niet van harte vergeeft, zal ook de Hemels Vader u niet vergeven*”. Ik leg haar

vervolgens uit, dat onvergevingsgezindheid en bitterheid de wortels zijn van allerlei ziekten en dat we ons door onvergevingsgezindheid buiten de zegen van God plaatsen.

“Ik ben helemaal niet zo’n goede christen”, reageert ze. “Ook al bent u geen volmaakte christen, toch zou u voor uw eigen bestwil moeten vergeven”, antwoord ik.

Natuurlijk had ik geen idee, wat ze bedoelde met ‘niet zo’n goede christen’.

Om wat empathie te tonen en haar toch tot vergeving te bewegen - en daarmee de weg te openen tot genezing- stel ik haar een vraag.

Gezien haar leeftijd moest ze toch onder Ceaucescu, de communistische Roemeense dictator, geleefd hebben. Ik vroeg dus maar: “Hebt u onder de communisten geleden?”

Ze reageert geschrokken en gestoken: “Communisten! U bent toch geen communist?” Er was grote felheid in haar stem. Kennelijk was de vraag raak. Ik probeer haar gerust te stellen: “Nee hoor, ik heb niets met communisme en heb er ook niets mee te maken gehad”.

Ze keek me met achterdocht aan. Ik had haar niet overtuigd. “Mag ik dan uw hand even zien?” vroeg ze met een bepaalde felheid. Ik dacht nog: “Waarom zou ze mijn hand willen zien?” Maar tegelijk bedacht ik, dat ze misschien wilde weten of mijn handen ‘werkershanden’ of ‘bureauhanden’ waren.

Misschien zou ze daaruit kunnen afleiden, of ik mogelijk een communist was. Niets vermoedend gaf ik haar mijn hand, die ze omdraaide, zodat ze mijn handpalm kon zien.

Ze had er geen seconde voor nodig. “Ik zie het al”, zei ze, “u zult een heel lang leven hebben”.

Ik was een moment verbijsterd. Ik zat naast een waarzegster. Dat bedoelde ze dus, toen ze zei, dat ze geen goed christen was.

Om haar voorspelling kon ik wel lachen. Er zijn in mijn leven meerdere profeten geweest, die mij hebben gezegd, dat ik heel oud zou worden. Ook zelf heb ik het idee, dat ik best wel ge-

zond oud zou kunnen worden, omdat ik door de hulp van de Heer zonder veel stress leef. Voor die informatie heb ik dus geen waarzegster nodig. In mijn hart verbrak ik de woorden die ze over me had uitgesproken. De eer voor een gezond en lang leven gaat niet naar satan.

In de Bijbel gebeurt ook zo iets. In Handelingen 16 worden Paulus en Silas achtervolgd door een meisje met een waarzeggende geest, die hun achterna roept: *"De mensen verkondigen u de weg van de waarheid"*. Ze deed dit zelfs een paar dagen lang, totdat Paulus zo geïrriteerd raakte, dat hij de waarzeggende geest uitdreef.

Maar die gedachten kwamen op dit moment niet bij me op. Ik was eigenlijk te verbouwereerd, dat mijn enthousiaste genezingspoging min of meer was stukgelopen. Het kwam zelfs niet in me op om haar ernstig te waarschuwen om zich van haar waarzeggerij te bekeren.

Pas veel later kwamen deze gedachten

Waarschijnlijk was ik gewoon te moe om alert te zijn.

Bovendien is een vliegtuig niet de meest geëigende plaats om demonen uit te drijven.

Ik zie het al voor me, dat die demonen tegen me zeggen: "Wij durven er niet uit, we hebben last van hoogtevrees".

Dit laatste is natuurlijk niet serieus bedoeld. Voor demonen is er geen genade. Inmiddels was het toestel al aan het landen.

Ik heb me echter voorgenomen, dat wanneer er opnieuw iemand in een vliegtuig naast me zit met fysieke problemen, ik die situatie opnieuw als een uitdaging zal beschouwen. Waarschijnlijk lukt het dan beter.

Hoofdstuk 21 Bestemming

Het is heel boeiend om allerlei landen en plaatsen te bezoeken, culturen te leren kennen en heel dicht bij mensen te komen. Als prediker logeer ik vaak bij mensen thuis.

Ik deel dan in hun overvloed of ook in hun armoede. Ik hoor hun verhalen, zie hun familiekiekjes. Ze vertellen mij hun blijdschap, hun dromen, maar ook hun problemen. Ik hoor, hoe ze leven, wat ze als normaal beschouwen en wat niet.

Tijdens de vele uren van gebedsbediening krijg ik een inzicht in de dingen, die achter de schermen gebeuren; dingen waar een taboe op rust. Vaak zijn wij de eersten, aan wie iets wordt verteld. Natuurlijk ga ik daar niets over vertellen. Hooguit kan ik zeggen, dat ik allerlei vooropgezette gedachten had over de landen van Oost-Europa.

Deze landen hebben jaren gezocht onder het juk van het communisme. In die tijd was pornografie verboden. Ik had daarom het idee, dat het daar met seksuele zonden wel zou meevallen en dat de mensen nogal preuts zouden zijn. Nu dat laatste is waar.

Er rusten grote taboe's op het spreken over het seksuele leven. Vaak zijn wij de eersten, die dit aan de orde stellen, omdat juist door seksuele zonden allerlei vloek over de mensen komt. Maar wat ik achter de schermen aantrof, was erger, dan ik ooit in Nederland ben tegengekomen.

Het schijnt, dat de menselijke zondige natuur geen pornografie nodig heeft om te komen tot de meest ernstige perversiteiten zoals seksueel misbruik in kindertehuizen en allerlei ernstige vormen van incest in de familie.

De zigeuners vormen in dit alles een verhaal apart; zeker wanneer ze een islamitische achtergrond hebben. Hun cultuur is er op gericht om hun dochters zo jong mogelijk (als maagd) uit te huwelijken. Ik ontmoette een jong echtpaar, die al 8 jaren 'ge-

trouwd' waren. Zij was 13 en hij 17, toen de wederzijdse ouders besloten, dat zij maar moesten gaan samenwonen.

Zoals gebruikelijk bij vele Balkan volkeren trekt het jonge stel dan bij de ouders van de jongeman in. In dit geval ging het heel goed en hadden de ouders echt een goede keus gemaakt voor hun kinderen.

Soms gaat het totaal mis en verlaat het meisje het schoonouderlijk huis al na een paar maanden. Vaak is ze dan al zwanger. Natuurlijk is ze niet in staat om zelf alleen voor het kind te zorgen. Dat komt dan soms bij haar ouders terecht. Soms kunnen of willen die deze taak niet op zich nemen en staat ze er alleen voor. Welke man wil haar nu nog hebben.

Welke man zal voor haar en haar kind (dat niet het zijne is) gaan zorgen? En zij is nog maar 16 jaar oud. Soms komt het kind terecht in een opvanghuis, soms probeert de jonge moeder zelf een inkomen bij elkaar te scharrelen en valt dan gemakkelijk in de handen van verkeerde mensen, die haar tot prostitutie aanzetten. Bij een deel van de human-trafficking in Europa handelt het om zulk soort gevallen.

Ik herinner me, dat ik eens sprak in een gemeente van Roma (Zigeuners) en na afloop voor de mensen bad en over hen profeteerde. Velen van hen waren ziek; diabetes, hartkwalen, overgewicht en gewrichtspijnen. De levensverwachting van de Roma is niet erg hoog. Deels heeft dat te maken met de lage sociale status, verkeerde voedselkeuzes, gebrekkige hygiëne etc.

Ik ben er nog steeds niet achter, wat de hoofdoorzaak is van de moeilijke situatie, waarin de meeste Roma verkeren. Zijn het generationele vloeken (bijvoorbeeld wegens hekserij of waarzeggerij) of gaat het ook om het feit, dat 'men' hen niet wil en dat de burgermaatschappij hen niet met liefde en respect bejegt?

Natuurlijk vormen de Roma, door het vasthouden aan hun eigen tradities en cultuur, een eigen subcultuur. En dan ontstaat er gemakkelijk polarisatie.

Maar goed, ik was dus voor mensen aan het bidden, toen een jong meisje aan de beurt was. Ze was blond en had een vrij

blanke huid. Ik zou haar nooit als een Roma meisje hebben ingeschaald. Ze was misschien een jaar of 15.

Toen ik vroeg, wat ik voor haar kon doen, vroeg ze of ik wilde bidden, dat ze een kind zou krijgen. Ik was geschokt. In ons land wordt een tienerzwangerschap als ongewenst beschouwd; ja, als een drama. En nu moet ik daarvoor bidden?

Nog voor ik iets kon zeggen of erop kon reageren, zag ik het instemmend geknik van de omstanders en hoorde hen "da"(ja) roepen. Misschien was ze inmiddels een paar maanden 'getrouwd' en nog steeds niet zwanger. Er bleef voor mij weinig anders over dan haar in die richting te zegenen.

Maar in mijn hart dacht ik: "Zij heeft waarschijnlijk nooit een behoorlijke schoolopleiding afgerond. Als ze nu al kinderen krijgt, zal haar hele leven gaan draaien om haar kinderen, haar kleinkinderen, achterkleinkinderen en (ik heb dat echt meegeemaakt bij de Roma) achter-achterkleinkinderen!"

Nu is daar niets mis mee, waarom zou de bestemming van je leven niet liggen in het zorgen voor de volgende generatie?

Maar zou de Heer in zijn oorspronkelijke bestemming met dit meisje misschien heel andere dingen met haar hebben voorgehad? Is Gods plan voor ons persoonlijk leven niet groter dan alleen het hebben van kinderen?

In dat geval is de Roma-cultuur, waarin van een meisje wordt verwacht, dat ze met haar 15e 'trouwt' en kinderen krijgt, een beperking voor het bereiken van Gods bestemming.

Ook de West-Europese cultuur heeft grote beperkingen in zich ten aanzien van het bereiken van Gods bestemming. Ons probleem is vooral controle. Wij proberen controle over al onze omstandigheden te hebben. Daardoor durven we de inspiratie van de Heilige Geest niet te volgen.

We hebben zelfs een prachtig woord, waarmee we onze controlezucht toedekken. "Verantwoordelijkheidsbesef" noemen we deze overdreven neiging tot controle. Stel je eens voor, dat de Heilige Geest tegen je zou zeggen om je bezit weg te geven en Jezus te volgen in een leven van geloof.

Dan zouden velen van ons afhaken, omdat we niet durven zonder een bepaalde financiële zekerheid en het heel moeilijk vinden om te vertrouwen, dat God voor ons zal zorgen.

Ik ben er dus zeker van, dat ook de westerse cultuur en -opvoeding soms een grote barrière vormen voor het simpelweg gehoorzamen van Zijn stem en het simpelweg geloven en doen, wanneer Hij spreekt.

Mogelijk is dat een van de redenen, waarom er bij ons minder wonderen gebeuren als in sommige 'derde wereld landen'.

Het is dan ook prachtig om te zien, dat mensen onder de inspiratie van Gods Geest dwars door de beperkingen van de eigen cultuur heen breken en iets gaan doen, wat niet kan of niet mag.

Ik denk aan Sara. Zij is een Roma-meisje. Toen ik haar voor het eerst ontmoette was ze 16. Ze zat op de middelbare school. Ik profeteerde over haar, dat zij een positie zou bekleden in de politiek van haar land. Ongehoord voor een zigeunermeisje! Sara is een echt meisje (vrouw). Net als haar leeftijdsgenoten tutfelt ze het liefst met de baby's en de kleuters van de gemeente.

Daarin verschilt ze niet van de anderen. Maar Sara heeft visie en gelukkig staan haar ouders pal achter haar. Op dit moment studeert zij aan een universiteit pedagogie.

Toen we voor het eerst bij haar ouders logeerden, sliepen Erik en ik op haar kamer. Zij zelf sliep in de woonkamer op de bank. Bij ons vertrek wilde ik haar iets geven; gewoon uit dankbaarheid, dat ze haar kamer had afgestaan. Maar ze weigerde resoluut. Ze wilde niets hebben. "Dit is wat ik voor God kan doen; mijn kamer afstaan", antwoordde ze. En dat wilde ze zich niet laten ontnemen.

Onlangs sprak ik op een seminar in een Roma-gemeente in Leskovacs in Servië. Het seminar ging over bevrijding en innerlijke genezing. Het was me al opgevallen, dat ik tijdens de vrij pittige studies een groep tienermeisjes zag (sommigen waren misschien net 20).

Dat is ongebruikelijk, want meisjes van die leeftijd zijn meestal met heel andere dingen bezig en zitten permanent te SMS-en. Maar deze dus niet. Ze waren helemaal gefocust op de onderwerpen, zoals de bedieningen van genezing, bevrijding en innerlijke genezing.

Op een bepaalde avond vroeg de voorganger mij voor de totale jeugdgroep te bidden en over hen te profeteren.

Wanneer ik over mensen profeteer, is de mate van 'zalving' per persoon verschillend. Ik bedoel dit; bij sommigen ontvang ik direct een heel duidelijke openbaring met heel veel details. Het is alsof de hemel open is en ik van alles mag zien. Vaak gaan die woorden over de toekomst.

Maar het kan ook gebeuren, dat ik tijdens het profeteren minder ontvang. De openbaring komt maar moeizaam binnen. Soms weet ik ook, waarom dat gebeurt. Wanneer iemand een heel negatieve levensinstelling heeft, dan is de openbaring soms beperkt tot een waarschuwing om niet negatief te blijven denken en proclameren.

Leskovac 2012; profeteren over een grote jeugdgroep

Op de bewuste avond profeteerde ik over 48 jongelui, waarbij het vooral opviel, hoe positief de profetische woorden waren over een groep jonge meisjes, deels dezelfde meisjes, die ik tijdens het seminar had gezien. De Heer riep ze om een positie te krijgen in de moderne media, of om leiding te geven aan een vrouwenbeweging of om huwelijks counseling te gaan doen, of zelfs de wereld over te reizen in dienst van het evangelie.

Ik was verbaasd, omdat dit tot voor kort volstrekt onvoorstelbaar was voor deze Roma meisjes. Het betekent een breuk met de familiecultuur van jong getrouwd te zijn en vóór je 16e al moeder te zijn.

Er van uitgaande, dat mijn lezers allemaal persoonlijk de Heer hebben aangenomen, zijn het de volgende beslissingen, die heel sterk bepalen, of wij in het oorspronkelijke plan van God komen of daarin beperkt worden.

Het gaat dan om het aangaan van relaties of een huwelijk, zonder daarbij de leiding van God te ontvangen.

Het gaat om het kiezen van een opleiding en het streven naar een carrière, zonder daarbij de leiding van God te ontvangen.

Het gaat om het aangaan van grote schulden, bijvoorbeeld een grote hypotheek, die grote verplichtingen met zich meebrengt, zonder dat we daarvoor leiding van God hebben ontvangen.

En natuurlijk maakt ook het toelaten van zonden in ons leven, dat we onze geloofwaardigheid verliezen.

Dit zijn zaken die we zelf in de hand hebben.

Natuurlijk zijn er ook dingen, die we zelf minder in de hand hebben, zoals de beperkingen van de cultuur, waarin wij opgroeien. Tot voor kort was er voor vrouwen weinig ruimte in de gemeente. In eerste instantie mochten zij alleen het kinderwerk leiden. Iets later werd ook wel toegestaan, dat zij de worship leidden; zij het dan, dat altijd een 'oudste van dienst' de eindverantwoordelijkheid had.

Iets groter was de vrijheid van die zusters, die ongehuwd bleven. Zij mochten op het zendingsveld wel evangelisatiewerk doen en zelfs de pasbekeerden dopen. Maar als zij in hun eigen land op verlof kwamen, mochten zij hooguit een getuigenis of verslag geven van wat zij in het buitenland hadden gedaan.

Het mocht niet te veel op een preek lijken, want dat kwam de vrouw niet toe. Natuurlijk mocht de vrouw haar man in zijn bediening terzijde staan, maar zij moest de schijn vermijden, dat zij haar man stuurde.

Langzaam geeft onze cultuur meer ruimte aan de vrouw. Dat betekent, dat zij kan doorgroeien in haar bestemming, ongehinderd door allerlei vooroordelen. Daarbij weet ik best, dat deze vooroordelen waren gebaseerd op de Bijbelse uitspraken van de apostel Paulus.

Ik begeef me hier natuurlijk op gevaarlijk terrein, maar ook Paulus was een kind van zijn eigen cultuur. Wat in zijn dagen fatsoenlijk was, zou in onze tijd aanstotelijk of zelfs weerzinwekkend zijn (denk maar aan de slavernij). De Heer Jezus Zelf was in Zijn benadering van vrouwen veel 'gemakkelijker', dan zijn leerlingen.

Na zijn opstanding verscheen hij dan ook als eerste aan Maria van Magdala en niet aan een van de 'Twaalven', die later de officiële getuigen zouden zijn van Zijn opstanding uit de doden.

Een ander aspect heeft direct met onszelf te maken. Ik geloof vast, dat God bij onze verwekking in de moederschoot al een soort plan heeft aangaande onze bestemming en de manier, waarop wij Hem zouden kunnen dienen.

God heeft dit plan, omdat Hij weet, wat voor soort persoonlijke eigenschappen wij hebben en waar onze kwaliteiten zullen liggen. Op een voor ieder mens unieke manier, wil hij ons in Zijn koninkrijk inzetten.

Onze hersenen zijn op dat moment nog niet ontwikkeld. Wij hebben dus geen enkel besef van de roeping, die er op ons leven ligt.

Soms 'weet' onze moeder of vader het, omdat zij door hun relatie met God daarover openbaring hebben ontvangen. Als zij goed luisteren, zullen ze vervolgens ook met Gods roeping meewerken en ons maximaal voorbereiden op de taak, die wij in het leven zullen hebben.

De meeste ouders zijn daar echter totaal niet mee bezig. Hooguit zullen zij ons stimuleren onze natuurlijke bekwaamheden te ontwikkelen en eraan bijdragen, dat wij ons in de maatschappij een plaats kunnen veroveren.

Gelukkig zijn er ook heel profetische ouders.

Maar nu even terug naar onszelf. Behalve God, is zeker de duivel op de hoogte van onze bestemming. Hij heeft al 7000 jaar mensenkennis opgebouwd en was aan het begin al succesvol in zijn eerste poging om Adam en Eva uit hun bestemming te verwijderen.

Hij kent onze ouders, hij weet wat voor genen wij hebben en welke kwaliteiten inherent in ons aanwezig zijn. Het ontbreekt hem niet aan occulte openbaring. Hij weet meer dan wij. En daarop baseert hij zijn strategie. Zijn strategie bestaat uit het toedienen van angsten, leugens en het veroorzaken van rampspoed.

Ik weet het uit mijn eigen leven. Als kind zat ik vol met angsten en ik heb eigenlijk mijn hele leven met angsten geworsteld. Sommige angsten heb ik radicaal overwonnen, met andere ben ik nog niet helemaal klaar.

De oorzaak van die angsten? Ik weet het niet. Sommige van die angsten zouden kunnen voortkomen uit het feit, dat mijn moeder, toen ze van mij in verwachting was, behoorlijk ziek was. Ze moest voortdurend overgeven; negen maanden lang.

Ik kan me goed voorstellen, dat een ongeborn kind de krampen van de moeder (tijdens het voortdurend overgeven) als beangstigend kan ervaren.

Hoe dan ook; angsten zijn voor iemand, die als predikant in een publieke christelijke bediening moet staan, bijzonder beperkend. Je kunt je onvoldoende richten op de mensen en op de Heer, omdat je met je eigen angsten worstelt. Verder beperken dergelijke angsten je om contacten te leggen met mensen.

Kortom angsten verhinderen je om volledig tot je bestemming te komen.

Dus óf je bindt de strijd aan met je angsten, óf je komt nooit op je bestemming. En dat laatste is voor veel mensen de consequentie. Velen van ons blijven liever in onze comfort-zone, dan uitgedaagd te worden om onze angsten te overwinnen.

Voor mij ging iedere vooruitgang in de gaven en werkingen van de Heilige Geest gepaard met strijd en een overwinning over

bepaalde angsten. En dat zal voor u niet anders zijn.

Bij mij ging het vooral over verlegenheid en vrees voor de beoordeling door mensen. Voor een groot deel van mijn leven was ik een 'men-pleaser'; iemand die koste wat het kost ruzies vermeed door het iedereen naar de zin te willen maken. Misschien beschouwden anderen mij als flexibel of gemakkelijk in de omgang. Maar de reden achter dat alles was de angst voor conflict.

De duivel kan ook angsten in ons leven brengen, door middel van wat mensen ons aandoen of door middel van traumatische gebeurtenissen. Mensen die opgroeien in situaties van verbaal of seksueel misbruik of van huiselijk geweld hebben in hun latere leven vaak heel wat angsten en onzekerheden te overwinnen.

Angsten beïnvloeden ons functioneren in de samenleving, in het huwelijk, maar zeker ook ons functioneren in het koninkrijk van God. Er is dus werk aan de winkel om angsten te overwinnen.

Een ander wapen van de boze is het inbrengen van leugens. Het gaat dan om voorstellingen ten aanzien van onszelf (of ten aanzien van anderen), die niet overeenkomen met hoe God over ons (of over die ander) denkt.

Zo zijn er ouders, die tegen hun kind zeggen: "Jij deugt nergens voor. Jij kunt geen verantwoordelijkheid dragen. Jij zult nooit een vaste baan hebben". Vervolgens zal dat kind in het latere leven snel afhaken, wanneer het eens wat moeilijker gaat. "Zie je wel, mijn ouders zeiden het al. Ik kan dit niet". De moed om volharding te tonen is door de uitspraken van de ouders ondermijnd. De leugen heeft gewonnen.

Zo kunt u bijvoorbeeld over uzelf denken: "Ik zal nooit leiding kunnen geven". Het is maar de vraag of God dat ook vindt. Misschien heeft Hij best mogelijkheden tot leiderschap in u gelegd, maar hebben mensen in uw omgeving u vertelt, dat u daarvoor ongeschikt bent. Misschien was de cultuur in uw familie wel zo, dat men rebelleerde tegen iedere vorm van leiderschap.

Ik herinner me, dat de rector van onze school (Gymnasium) ons eens bij zich riep en ons voorhield, dat wij geroepen waren om leidinggevende posities te bekleden in ons land. Ik geloofde er niets van. Mijn voorstelling over 'leidinggeven' had vooral te maken met manipulatie en het onderdrukken van anderen.

Hoe ik daarbij kwam, weet ik niet. Maar het had tot gevolg, dat ik nooit een positie van leiderschap over anderen heb gezocht en me er ook nooit op heb voorbereid. Toch zal het zover wel komen.

Ten slotte gebruikt de duivel rampspoed om ons van onze bestemming weg te houden. Handicaps, beperkingen, teleurstellingen, verbittering; alles gebruikt hij om ons te ontmoedigen. En óf we gaan de strijd aan met onze tegenslagen, óf wij geven ons gewonnen en kiezen voor een passieve afwachtende houding.

God zal ons uitdagen, om onze handicaps en beperkingen te overwinnen en samen met Hem de mogelijkheden te onderzoeken om verder te komen. Maar we kunnen ook toegeven aan een soort van zelfmedelijden, waarbij we steeds van de ander verwachten, dat die ons zal helpen.

En natuurlijk 'ervaren' we dan, dat die ander onvoldoende in ons geïnteresseerd is en ons niet ziet zitten. Nog meer zelfmedelijden is het gevolg. We kunnen, zonder dat we ons dat direct bewust zijn, gaan leven in een leugen: "Ik krijg nooit een kans; mij zal het nooit lukken; niemand ziet mij zitten; God laat mij ook in de steek; wie voor een dubbeltje geboren is, wordt nooit een kwartje".

Hoofdstuk 22 Het is er al

In de zoektocht naar de gaven van de Heilige Geest ben ik me er steeds meer van bewust, dat deze gaven op een of andere manier al in ons aanwezig zijn.

Ik bedoel, dat de aanwezigheid van de Geest ook de kracht tot genezing inhoudt.

Er zijn een paar Bijbelteksten, die mij altijd hebben gefraspeerd. Het gaat om Bijbelteksten waarin de zekerheid van die aanwezige kracht wordt uitgesproken. In de eerste plaats denk ik aan Hand.3: 6 *Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeer: Wandel! En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig, en hij sprong op en stond en liep heen en weer en hij ging met hen de tempel binnen, lopende en springende en God lovende.*

Het gaat mij om de uitspraak van Petrus, waarbij hij precies vertelt, wat hij niet heeft, nl. geld, en wat hij wel heeft, nl. kracht tot genezing. En dan vraag ik mij af: "Hoe wist hij dat tweede zo zeker?" Nog even los van de kwestie, dat soms het hebben van geld afbreuk kan doen aan Gods kracht door ons heen, vind ik de zekerheid van Petrus frapperend.

Verder denk ik aan twee teksten in de brief van Paulus aan de Efeziërs. Ten eerste Ef. 1: 19 waar Paulus bidt, dat de gelovigen zullen weten: *hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstende eeuw.*

Paulus spreekt hier over een kracht die in ons aanwezig is. Die kracht is zo groot, dat daardoor doden tot leven kunnen worden gewekt.

De tweede tekst van deze strekking vinden we in Ef.3:20 *Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig*

veel meer te doen dan wij bidden of beseffen, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen.

Hier wordt gesproken over de geweldige kracht van God, een kracht die groter is dan wij ons kunnen voorstellen. Maar zegt Paulus erbij: "Deze kracht is overeenkomstig de kracht, die in ons werkt". Met andere woorden: We hebben geen idee van de grootte van de kracht van de Heilige Geest, die al in ons aanwezig is.

Nu is het mooi om dit in theorie te weten en het voor kennisgeving aan te nemen. Maar dat was natuurlijk niet de bedoeling van God de Vader, toen Hij ons de Geest en de bijbehorende kracht gaf. Deze kracht is er om het koninkrijk van God op aarde te proclameren en te demonstreren.

Maar hoe komen we bij die kracht? Het lijkt wel een beetje op de situatie, die ons kan overkomen, als we in een ander werelddeel ons scheerapparaat of onze haardroger willen gebruiken. In plaats van de gebruikelijke wandcontactdoos met de twee ronde gaatjes treffen we ineens iets anders aan; bijvoorbeeld drie platte gleufjes in een stervorm.

Op geen enkele manier past onze stekker daarin. We moeten eerst een adapter kopen, anders kunnen we geen gebruik maken van de elektriciteit. Zelfs het feit, dat we theoretisch weten, dat zich achter de contactdoos elektrische stroom bevindt, helpt ons niet. We moeten ons op een of andere manier toegang verschaffen.

Tot nog toe heb ik in mijn eigen leven de werkingen van de Heilige Geest 'aan' kunnen zetten door stappen van geloof.

Recentelijk nog ontdekte ik, dat het mogelijk was om gezichten te ontvangen door een proclamatie van mijn geloof: "En nu toont de Heer mij een gezicht en ik zie...." Inmiddels heb ik dit vele malen gedaan en het is voor mijzelf en voor anderen heel vruchtbaar en genezend gebleken.

Maar het ontdekkingsproces gaat door. Ik wil niet alleen vertroostende en bemoedigende woorden van de Geest ontvangen, maar ook doorbraken in de levensomstandigheden en fysieke gezondheid van mensen zien.

Mijn vraag is dan ook: "Is het mogelijk om op dezelfde manier als bij profetische woorden, door een stap van geloof, die kracht van de Geest, die in ons woont, door te geven aan een ander?" Ik besloot het te proberen. De resultaten waren bemoedigend maar ik ben nog niet tevreden.

Ik stel mij dus voor, dat deze 'overweldigende kracht' in mij woont en dat het Gods wil is, dat ik deze kracht zal toepassen. Op een of andere manier moet het mogelijk zijn deze kracht van God naar buiten te werken. Een beetje zoals je een tube tandpasta kunt leegknijpen.

En sinds ik mij deze voorstelling maak en tijdens de bediening van mensen als het ware de kracht van God naar buiten knijp, zie ik een veelvoud van genezingen gebeuren; een veelvoud vergeleken met wat er voorheen gebeurde.

Het duurt vaak wat langer, dan ik had verwacht. Terwijl ik als het ware sta te knijpen, praat ik met de Here. Zo vraag ik bijvoorbeeld: "Gaat dit lang duren?" Heel vaak antwoordt Hij mij heel duidelijk en zegt: "Nee, het is al genoeg".

Maar soms zegt Hij ook: "Dit gaat lang duren". In dat geval ga ik gewoon door met de bediening, totdat de Heer me het signaal geeft, dat het genoeg is. Ook vraag ik of ik misschien iets over het hoofd zie; bijvoorbeeld dat er eerst een demonisch bolwerk moet worden opgeruimd.

Soms duurt het echt lang. Zo bediende ik samen met Eli, een van mijn Roemeense HealingRooms medewerksters, een man met zware artrose. Het duurde zeker een kwartier. Maar toen ware alle pijnen verdwenen en kon hij zijn benen weer gebruiken als een jonge gezonde kerel.

Het meeste resultaat zie ik bij pijnen. Vooral rugpijnen verdwijnen vaak door de aangedane plaats in de rug met de vlakke

binnenkant van de hand aan te raken. Meestal ervaart de zieke al na één of twee minuten een diepe warmte en verdwijnt de pijn in een minuut of wat. Dat wil niet zeggen, dat er nu een definitieve genezing is, maar het begin is er!

Maar ook astmatische benauwdheid of buikpijnen heb ik op die manier zien verdwijnen. Laatst was er een oudere oma met slechte ogen. Zelf had ik in dit geval enige twijfels over de genezing. Het spreekwoord "Ouderdom komt met gebreken", blijkt toch van invloed te zijn op ons geloof.

Toen ik echter de handen op haar ogen legde, ervoer ik zelf de aanwezigheid van de kracht van God. En als ik dat ervaar, dan weet ik dat de Heilige Geest aan het werk is. Hoewel er na drie minuten nog niets was verbeterd, besloot ik toch maar door te gaan. En toen ik na 5 minuten opnieuw mijn handen van haar gezicht weghaalde, keek ze me stralend aan. "Ik kan alles weer helder zien!" riep ze uit, "Alles is helemaal scherp en goed!"

Gelukkig maar, dat God ons niet doet naar ons kleingeloof.

Omdat ik probeer tijdens de bediening met God te praten, ervaar ik soms ook, dat de bediening niet zal werken. Vaak zijn daarvoor redenen. Soms is een demonische werking de oorzaak van iemands ziekte. Soms is onvergevingsgezindheid de reden, waarom God het wonder niet kan doen.

Ik wil nu niet een hele verhandeling houden over al mijn ontdekkingen op dit terrein. Dit is ook niet de plaats om uit te leggen, wat ik verder nog uit boeken of de praktijk van anderen heb geleerd. Dat zou te ver voeren.

Maar ergens moeten we een begin maken.

Onlangs was ik in Roemenië een groep mensen aan het trainen voor de HealingRooms bediening. Ik vertelde hun, hetzelfde wat ik u zojuist vertelde; het uitpersen van de kracht van de Heilige Geest, die al in ons woont.

Op een gegeven moment, stelde ik de vraag, wie er op dat moment pijn had. In het totaal gingen 12 handen omhoog. Ik vroeg hun naar voren te komen en zich in een rij op te stellen.

“Nu heb ik 12 painkillers nodig”, zei ik. Iedereen begon wat te lachen en er meldden zich 8 mensen. Zelf wees ik in de zaal nog 4 mensen aan, waarvan ik vermoedde, dat ze wat verlegen waren of een te kort hadden aan zelfvertrouwen.

Ik liet hun naar voren komen en zich opstellen tegenover de rij van de mensen die pijn hadden. “Leg je hand nu op de pijnlijke plek van degene, die tegenover je staat, mits het betamelijk is natuurlijk. Anders vraag je die persoon zelf de handen op die plek te leggen en leg je jouw handen er bovenop”. Ze deden het.

“En nu, persen maar! Stel je maar voor dat je een kind ter wereld moet brengen, of stel je maar voor, dat je jezelf leegknijpt!” Na een minuut of tien, waren tien van de twaalf gedupeerden pijnvrij. Het werkt dus niet alleen bij mij, maar bij iedereen, die vervuld is met de Heilige Geest.

De bediening van genezing hangt heel samen met de intimiteit met de Vader en met de Zoon. Ik ben ervan overtuigd, dat een genezingsbediening zich alleen verder kan ontwikkelen, door toenemende openbaring, dat wil zeggen, door het zoeken van gemeenschap met God. En dat niet alleen tijdens de eigenlijke bediening, maar als een onderdeel van een levensstijl.

Ik was van plan een boek te schrijven over de bedieningen van genezing. De titel luidt: *“Ik moet het de Vader zien doen”*. Het is voor de helft klaar. Maar die tweede helft ... daarvoor moet ik eerst zelf nog groeien.

Hoofdstuk 23 Vergeving

“Ik kan hem niet vergeven! Ik wil hem niet vergeven! Niet, na wat hij mij en mijn kinderen heeft aangedaan”.

“Je zult hem moeten vergeven, anders ga je zelf te gronde”. Ik wist niets van haar. Ze vertelde iets over huiselijk geweld en alcoholisme. Dat komt veel voor in Oost-Europa. Vergeven is beslist niet gemakkelijk, wanneer je gevoel schreeuwt om gerechtigheid.

Vergeven is vaak eerst een keuze van je wil, niet van je gevoel. Het gevoel werkelijk vergeven te hebben, komt vaak veel later. Vergeven is onmenselijk. Het is iets Goddelijks. De basis van onze keuze om te vergeven is, dat Jezus vergaf, terwijl Hij totaal onrechtvaardig behandeld werd. Hij werd gegeseld en aan een kruis gespijkerd, terwijl Hij alleen maar goed had gedaan.

Hij had zieken genezen, gebrokenen van hart hersteld, gebonden bevrijd en zelfs doden opgewekt. Hij had hongerigen gespijzigd en voor armen gezorgd. Niemand had tevergeefs bij Hem aangeklopt. Er staat zelfs: “Allen die bij hem kwamen, werden genezen”.

Maar omdat hij de religieuze leiders van zijn dagen irriteerde, moest Hij verdwijnen: “Weg met Hem, kruisigt Hem!” En toen Hij daar hing, niet zoals op alle schilderijen met een kuise lendendoek, maar geheel naakt en uitgeteeld en onder het bloed, stonden ze erbij om Hem nog even te bespotten.

En hoewel Hij met één woord de bliksem naar beneden had kunnen laten komen om de spotters te vernietigen, deed Hij het niet, maar Hij vergaf het hun. Zij vroegen niet om vergeving. Ze toonden geen berouw. Maar Hij vergaf hun. Vergeving in plaats van gerechtigheid. Zoiets kan alleen uit het hart van de Vader voortkomen.

En nu vraagt Hij van ons gelovigen, die zelf vergeving voor onze eigen zonden ontvangen hebben, om de anderen, die te-

gen ons gezondigd hebben, te vergeven. In het 'Onze Vader' staat het zo: *"Vergeef ons onze zonden, zoals ook wij vergeven, wie tegen ons gezondigd hebben"*. Oef! Er is geen uitweg, geen andere keus dan te vergeven.

Een half uur waren we bezig om het haar duidelijk te maken, dat vergeving niet alleen een opdracht van God is, maar dat het ook voor onze eigen bestwil is.

Op een goed moment ontvang ik van de Heer zekerheid om haar een harde waarheid te vertellen (voor mij is dat heel ongebruikelijk): "Als jij je ex niet vergeeft, garandeer ik je dat je binnen no time allerlei auto-immuunziekten krijgt".

Raak!

"Hoe weet u, dat ik die al heb?" reageert ze verbijsterd. "Ik slik allerlei medicijnen om het leven draaglijk te houden".

Los van de geestelijke noodzaak, leg ik haar ook uit, hoe het medisch in elkaar zit. In een toestand van boosheid, maakt ons hormoonstelsel allerlei stresshormonen aan. Als we te lang daaraan worden blootgesteld, keert het zich tegen ons en worden we ziek.

Daarom mag boosheid nooit te lang duren. Anders beschadigen deze stress-hormonen onze bloedvaten en ons immuunsysteem. Vervolgens kunnen we gevoelig worden voor allergische reacties, reumatische aandoeningen en zelfs voor bepaalde vormen van kanker. Het duurt meestal langere tijd, voordat dergelijke ziekten zich openbaren, maar het begint bij een toestand van boosheid of teleurstelling.

Trouwens we mogen de zaak niet omdraaien. Allergische reacties, reumatische aandoeningen en kanker zijn lang niet altijd terug te voeren op bitterheid of boosheid.

De Bijbel raadt ons trouwens wel aan niet te gaan slapen na een uitbarsting van boosheid, maar voor de nacht valt, de zaak uit te praten of anders te vergeven.

Natuurlijk zitten er aan deze kwestie allerlei haken en ogen. Moet je die man, die je ieder weekend weer slaat, ieder weekend weer vergeven? Of moet je gewoon bij hem weggaan? Waarschijnlijk moet je bij hem weggaan, als hij niet serieus meewerkt aan een therapie. Maar je zult Hem toch ook moeten vergeven; al was het maar, omdat je zelf ook vergeving nodig hebt.

De bediening schiet niet erg op. Ik speel hoog spel, maar ik weet, dat ik van Godswege geen andere keuze heb. "Ik zie nog wel meer problemen en dingen, waarbij we je zouden kunnen helpen. Maar ik ga niet verder voor je bidden, tenzij jij vergeeft. Jij zelf hebt de sleutel voor het grootste probleem", zeg ik.

"En het gaat hier niet om je pijn of je gevoel. Waarschijnlijk zul je nog vele malen moeten zeggen: "Ik vergeef hem", voordat je gevoel begint te begrijpen, wat je met je verstand al weet". Eindelijk is het zover. Ze zegt: "Vader in de Hemel, ik wil hem vergeven".

"Ik vergeef hem", verbeter ik haar. "Vader, ik vergeef hem", herhaalt ze.

Dat geeft mij ruimte om voor haar te bidden. Nog steeds weet ik niets over haar, maar ik spreek leven uit over haar fysieke toestand. Ineens zegt de Heer tegen me, dat ik de kwalen, waaraan ze lijdt, één voor één moet opnoemen.

En ik weet niet eens wat ze mankeert! Ik moet dus uit openbaring spreken. Zo spreek ik in de naam van Jezus leven uit over haar wervelkolom, over haar handen, haar spijsvertering en tot mijn verbazing over haar urinewegen (ik geloof, dat ik een dergelijke aandoening nog nooit heb benoemd in een gebed). Als ik klaar ben en mijn ogen open, kijkt ze mij vol verbijstering aan.

"Hoe weet u dat ik daarmee een probleem heb? U hebt precies de 6 kwalen opgenoemd, waaraan ik lijdt en waarvoor ik medicatie heb. Ik heb ze niet opgeschreven en u er niets over verteld. Hoe weet u dat?"

"Nu dat weet God en Hij wilde dat ik leven uit zou spreken over die aspecten van uw gezondheid".

De gebedssessie is afgelopen. Ik zie haar vreemde draaibewegingen maken met haar nek. Ik kijk haar vragend aan. "Mijn nekpijnen zijn helemaal weg", zegt ze verbaasd.

Met mijn geestelijke ogen zie ik, dat de genezing van haar andere kwalen al is begonnen. "De andere gezondheidsproblemen zullen ook genezen worden", antwoord ik.

Dan grijpt ze naar haar buik.

"Wat gebeurt daar?" roept ze uit en een paar tellen later: "O help, de pijn trekt helemaal weg!" Voor onze ogen wordt ze van de ene na de andere kwaal genezen. We zien het gewoon gebeuren!

Terwijl ze haar jas aantrekt, zie ik voortdurend blikken van verbazing en verbijstering. Het is duidelijk, dat ze het bijna niet kan geloven. Ik zie haar denken: "Is het werkelijk zo, dat het geven van vergeving aan mijn ex de basis is voor het ontvangen van goddelijke genezing voor al mijn ziekten? Hoe is het mogelijk? Ik ervaar hoe de pijnen uit mijn lichaam aan het verdwijnen zijn. Dit kan toch niet waar zijn?"

Maar het is wel waar. Inmiddels heb ik al vele mensen plotseling zien genezen, wanneer ze vergeving uitspraken naar diegene(n), die hen hadden gekwetst, gepest, bedrogen en verraden. Soms waren die personen al lang dood. Maar het uitspreken van de woorden "Ik vergeef je" deed wonderen, of liever gezegd, deze woorden van vergeving boden God de mogelijkheid het wonder te doen, dat al lang op hen wachtte.

Hoofdstuk 24 Dortmund

Misschien gebeurt het juist vaak op reis of op vliegvelden; die aparte ontmoetingen. Maar het zou ook in de rij voor een winkelkassa kunnen gebeuren. Eigenlijk overal, waar je mensen ontmoet.

Deze keer stonden we in de rij voor de bagage-check-in balie op Dortmund airport voor een vlucht naar de Oekraïne. Ik zeg “we”, want ik had Cristina Minculescu (uit Roemenië) bij me en Joanne Mensink, die deel uitmaakte van ons HealingRooms team in Harderwijk. Beiden zijn heel profetisch. Ik had hun gevraagd om mee te komen, want ik had werkelijk bekwame mensen nodig om mij te ontlasten. In Lviv zou Alyson zich nog bij ons voegen

Met een profetisch team naar Oekraïne; Cristina, Joanne en Alyson

Als je in het buitenland bent, staan de mensen in de rij om gebed of profetische woorden te ontvangen van ‘die buitenlander’. Ineens zijn de eigen gemeenteleiders niet meer goed genoeg en moet per se die buitenlander hen bedienen. Daarom kwam ik dus met een team van buitenlanders om de last te verdelen. Over Cristina heb ik al eerder gesproken. Zij is één van mijn beide ‘dochters’; Joanne is een verhaal apart. Ook zij is me heel

dierbaar. Als ik gasten uit het buitenland heb, neem ik ze op zondagmiddag mee naar 'House of Heroes', de gemeente, waar ik tot 'honorary pastor ben ingezegend. Dan vraag ik Joanne altijd om voor hen te bidden en over hen te profeteren. Ze is heel gevoelig in het verstaan van de stem van de Heer en ze heeft mijzelf al menigmaal bemoedigd.

We staan dus met zijn drieën in de rij voor de bagage-check-in-balie. Onderling spreken we Engels omdat Cristina geen Nederlands spreekt. Natuurlijk hebben we het over onze ervaringen met de Heer.

Ineens klinkt achter ons een stem: "Are you missionaries or something?" We kijken om. Direct achter ons staat een Oekraïens echtpaar. Maar ze spreken behoorlijk Engels.

"Sort of" (zoiets), reageer ik. Maar de nieuwsgierigheid is nog niet bevredigd. "Wat gaat u dan in ons land doen?"

Zo goed en zo kwaad als dat gaat, leg ik uit, dat we bezig zijn met het promoten en opstarten van HealingRooms. Het is best lastig om dat in een paar woorden te vertellen. Zeker als je niet weet, waar de ander geestelijk staat.

Zijn de vragenstellers gelovigen? Voor de zekerheid vraag ik het maar even. "Bent u ook gelovig?" vraag ik. "Nee, nee, wij niet, maar we hebben vrienden, die gelovig zijn. Die zitten in een charismatische kerk".

Op dat moment weet ik, dat deze ontmoeting niet 'toevallig' is. God wil hier iets mee. Inmiddels staan we bijna vooraan in de rij. Ieder moment kunnen we nu onze koffers afgeven.

"Mag ik u zo uitnodigen voor een kop koffie? Er is nog genoeg tijd, voordat onze vlucht vertrekt". Vrij spontaan reageert de man: "Ja dat is goed". Hij heeft geen idee, wat voor gezelschap wij eigenlijk zijn.

Na even zitten we dus met z'n vijven aan een tafeltje in de coffee-corner. De vrouw haalt een zak met koekjes uit haar handtas en ik bestel voor iedereen koffie. Ze vertellen, waar ze vandaan komen en iets over hun achtergronden. Die gegevens bewaar

ik maar voor mijzelf. Mijn beide assistentes weten al, wat er zo gaat gebeuren. Ze kennen mijn verhalen. Ik breng het gesprek in de richting van religie en geloof.

Dan zeg ik tegen de man: "Weet u, de Heer zegt iets tegen mij over u". Hij kijkt me aan alsof hij water ziet branden. "Wat?"
 "Ja, de Heer spreekt tot mij over u. Mag ik even uw hand vasthouden?" Aarzelend reikt hij zijn hand over de tafel en kijkt mij verbaasd aan. Ik heb natuurlijk nog geen woord ontvangen. Maar ik weet dat het nu zal komen.

Ik sluit mijn ogen om niet afgeleid te worden en begin te profeteren: "De Heer zegt tegen je..." En dan komt het gewoon. Het waren geen schokkende dingen; een paar details uit het persoonlijk leven en veel liefde van de Heer voor mijn overbuurman.

Wanneer ik mijn ogen open, kijkt hij mij verbijsterd aan. Zijn vrouw raakt bijna in paniek. "Ik moet plassen!" roept ze bijna uit. Ik neem aan, dat ze voorvoelde, dat zij de volgende zou zijn om een profetisch woord te ontvangen. Ze is bang en haast zich in de richting van de toiletten. Misschien heeft ze wel een occulte achtergrond en zijn de machten in haar leven zich doodgeschrokken bij deze confrontatie met de Geest van God.

Weg is ze. Haar man kijkt me nog steeds verbijsterd aan. "Ik moet u wat zeggen", komt er hikkend uit. Maar het zit hem duidelijk heel erg hoog, "Ik ben verliefd op de vrouw van mijn beste vriend en zij op mij. Ik weet, dat het fout is, maar..."

Cristina en Joanne onderbreken ons. "Wij moeten ook plassen", komt er eensgezind uit. Ik weet dat dat niet waar is. Zij gaan ook helemaal niet plassen. Ze lopen 30 m. in de richting van de toiletten en blijven dan staan. Aan hun mimiek kan ik zien, dat ze beiden binnensmonds in tongen staan te bidden. Ze hadden direct door, dat het beter was om te vertrekken, nu mijn buurman is begonnen een dergelijk schokkende zondebelijdenis af te leggen. De aanwezigheid van dames zou hem alleen maar afremmen om de volle waarheid te vertellen.

Daar zit ik dus met mijn Oekraïense overbuurman. In het profetische woord heeft hij de heiligheid van God ontmoet. Nu kan hij niet anders meer dan zijn zonden belijden.

Het moet er gewoon uit: "Ik weet dat het fout is, maar ik ben gewoon verliefd op haar. En dan gebeurt het, dat ik in huis ineens voel, dat ze bij me is, in de kamer, terwijl ze er in werkelijkheid natuurlijk niet is. En op andere momenten ervaar ik, dat ze tussen mijn vrouw en mij in bed ligt, terwijl ze er natuurlijk niet echt is. Maar ik voel gewoon haar aanwezigheid".

Ik vraag hem, of hij seksuele omgang met de vrouw van zijn vriend had gehad, maar dat ontkent hij. Dat zou direct die vreemde telepathische gevoelens verklaard hebben. Nu leek het er eerder op, dat de vrouw van zijn vriend toverij gebruikt om hem deze ervaringen te bezorgen.

Na nog een paar vragen, begin ik voor hem te bidden, gewoon aan het tafeltje in de coffee-corner. Daarna zeg ik tegen hem. "Om werkelijk van deze zaak af te komen, zul jij een beslissing moeten nemen over jouw relatie met de Heer. Het gaat er om dat je Jezus aanneemt".

Hij keek mij aan en zei: "Als ik bij mijn charismatische vrienden op een verjaardag ben, dan komt er meestal wel iemand naast mij zitten. Dan vragen ze ook altijd, of ik een kind van God ben. Meestal antwoord ik dan: "Ik ben een sympathisant van God". En dan laten ze me met rust".

Ik glimlachte en zei: "Als je op een treinstation staat, kun je jezelf wel betitelen als een sympathisant van de trein. Maar aan het eind van de dag zit je óf in die trein, óf je staat nog op het perron! Het is niet genoeg om een sympathisant te zijn. Je moet een keuze maken".

Ik kon als het ware zijn hersenen horen knarsen. Met in de verte starende ogen herhaalde hij mijn woorden: "Ik moet een keuze maken". Inmiddels stond zijn vrouw op een afstand van een paar meter gebaren te maken. "Ik moet opstappen", zei hij, en in gedachten volgde hij haar naar de personencontrole. Weer een stap dichterbij Gods koninkrijk gekomen, dacht ik.

Hoofdstuk 25 Opstanding

Dit verhaal is waar gebeurd, maar de situatie is onherkenbaar gemaakt. Ergens op mijn reizen werd ik ontvangen door pastor D. Hij is een van de leiders van een Evangelische gemeente, die mij ontving voor een seminar over (innerlijke) genezing en bevrijding.

Hij haalde me van het vliegveld en het klikte direct; een vriendelijk spontane, open man, die niet de neiging had zich controlerend op te stellen. Ik mocht hem direct en ik weet dat het wederzijds is.

Gedurende het seminar profeteerde ik over vele mensen en zo ook over zijn vrouw. Laat ik haar maar Sabine noemen. Zij is een tegenpool van haar man. Terwijl hij vrij extrovert is, is zij juist heel rustig en introvert. Maar wat me direct opviel, was haar vriendelijke karakter.

Wat is dat toch, dat je gelijk iemand mag? In ieder geval gold dat voor dit echtpaar. Hoewel ze een belangrijke leiderschapspositie vervullen, zijn het gewoon heel dienstbare en lieve mensen. Mijn eerste indruk van haar is: "Wat een vriendelijke, lieve, geest". Ik had het meest met hem te maken. Haar zag ik meestal in de samenkomst en dan merkte ik, hoe oplettend en gemotiveerd zij was.

Toen ik uiteindelijk vertrok, had ze nog een klein pakketje voor me samengesteld met wat exclusieve lokale levensmiddelen, met liefde uitgezocht.

Pastor D. bracht me naar het vliegveld. Omdat we tijd over hadden, maakten we nog een tochtje door de natuur. En toen begon hij te vertellen: "Ik wil je iets vertellen over mijn vrouw", zei hij. "Je hebt haar ontmoet. Ik wil je iets over de geschiedenis van haar leven vertellen. Ze is een heel bijzondere vrouw".

"Haar geschiedenis is een vreselijke geschiedenis. Je hebt het in dit seminar gehad over innerlijke pijn en genezing. Dat is een van de redenen, waarom ik dit verhaal vertel.

Mijn vrouw groeide op in een gezin met alcoholmisbruik. Het

huwelijk van haar ouders was slecht en liep uiteindelijk ook uit op een echtscheiding.

Toen ze 8 jaar oud was, begon haar vader haar seksueel te misbruiken. Dat ging door tot haar twaalfde. Toen kreeg haar vader een nieuwe vriendin. Toen ze zelf 18 jaar oud was, werd ze verliefd op een knappe vent. De liefde was wederzijds en ze trouwden. Ze kregen een heel mooi dochtertje.

Op een dag - het meisje was toen 7 jaar oud - kwam haar man van het werk. Hij zei: "Ik moet je wat zeggen. Ik ga weg. Ik heb al enige tijd iemand anders. Ik ga zo meteen mijn koffers pakken en trek bij haar in".

Het sloeg in als een bom. Ze had hier niet op gerekend. Had ze niets gemerkt? Natuurlijk had ze de laatste tijd wel iets gemerkt. Maar hij was druk met zijn werk en als het financieel wat lastiger gaat... ja, dan moet er wel wat overwerk gedaan worden. Overzicht over de gezinsfinanciën had ze niet. Ze trouwde hem gewoon.

Ze voelde zich verraden en gebruikt. De pijn van het misbruik door de eigen vader, kwam in volle hevigheid terug. En dan de vraag, hoe te overleven. Haar man liet haar achter met niets. Dat was erg zat. Maar het gevoel gebruikt te zijn en weggeworpen te worden, een niemand te zijn, was ondraaglijk. Hij vertrok en liet het kind bij haar achter. Ook dat interesseerde hem niet, nu hij een nieuwe liefde had gevonden.

Ze kon de nieuwe situatie niet hanteren. Ze kon het leven niet meer aan. In een vlaag van verstandsverbijstering ging ze naar een wapenwinkel en kocht een pistool. Ze ging naar huis en sloot de deuren en ramen. Toen klonken twee schoten.

De burens schrokken op. Ze renden naar het huis en belden de politie en ambulance. Toen deze aankwamen en de deur opengebroken hadden, troffen ze een verschrikkelijk tafereel aan. Daar lag het kleine meisje, op haar bed. Haar hoofd lag in een bloedplas. Ze was dood.

In de andere slaapkamer lag de moeder. Ook zij had een schotwond aan haar hoofd, maar toen de verpleger haar pols voelde,

merkte hij nog leven. Met gillende sirene werd ze naar het ziekenhuis gebracht en direct geopereerd. De operatie was succesvol. De kogel werd verwijderd. Hij had nauwelijks schade aan de hersenen veroorzaakt.

Na een paar dagen ontwaakte zij uit haar coma. Het duurde een poos, voordat ze fysiek enigszins was hersteld, maar ze knapte toch op. Veel tijd om te reflecteren was er niet.

Zodra ze enigszins mobiel was, werd ze voorgeleid bij de recht-bank. Er kwam een proces. Onder grote publieke belangstelling stond ze daar; de vrouw, die haar eigen kind had omgebracht.

De rechters betoonden clementie. Ze begrepen wel, dat het bij deze wanhoopsdaad niet ging om kwaadwilligheid, maar om een vlaag van verminderde toerekenings vatbaarheid; verklaarbaar vanuit Sabine's eigen achtergrond. Het vonnis luidde twee en een half jaar gevangenschap.

Nadat ze uit het ziekenhuis werd ontslagen, volgde onmiddellijk de gevangenschap. Toen werd het pas echt moeilijk. De vrouwelijke medegevangenen beschuldigden haar: "Wat voor een moeder ben jij? Je eigen kind vermoorden! Een gewelddadige echtgenoot; ja die kun je ombrengen, maar toch niet je eigen kind?"

Maar het waren niet alleen de beschuldigingen van de medegevangenen. Minstens zo erg was de zelf-aanklacht. "Wat heb ik gedaan? Mijn eigen kind, mijn mooie meisje, omgebracht!" De pijn was haast ondraaglijk. "Mijn onschuldige kind vermoord. Wat voor moeder ben ik?"

Ze kreeg het psychisch heel moeilijk. Ze realiseerde zich niet eens, dat het straks na de gevangenis nog veel moeilijker zou worden. Op een goed moment waren er twee jaar voorbij en mocht ze het gevang verlaten.

Ze was vrij; maar wat voor vrijheid?

Ze kwam op de markt om voor het eerst weer boodschappen te doen en vers fruit te kopen. Ineens zag ze twee moeders naar haar kijken en onderling fluisteren. Het ging duidelijk over haar.

Een van de twee had een kind in een buggy bij zich. De andere fluisterde tegen haar. Ineens keek de vrouw met kind verschrikt op. Voor een moment keek die moeder haar recht aan.

Het was een blik vol afgrijzen en angst. De moeder pakte de buggy en vluchtte weg van de markt. Kennelijk was ze bang, dat er met haar kind iets zou gebeuren. De volgende dag gebeurde iets dergelijks; alleen was er meer agressie.

Iemand begon naar haar te schreeuwen: "Weg jij, vuile moordernares; je eigen kind vermoorden. Heb je dan helemaal geen geweten?" Een paar dagen later vloog er ineens een tomaat langs haar gezicht, toen ze op de markt verscheen.

Vanaf dat moment ging zij de mensen vermijden. Haar boodschappen deed ze zo snel mogelijk; bij voorkeur op de tijdstippen, dat er zo min mogelijk moeders met kinderen op de markt waren. Ze werd een vluchteling; op de vlucht voor de mensen en op de vlucht voor zichzelf en haar eigen aanklagende gedachten. Dit leven was erger dan gevangenschap, erger dan de dood. Dit leven was volstrekt uitzichtloos.

En toen ineens was er die man, die haar op straat aansprak. Hij vertelde over God, die van haar hield. Zelf had ze het geloof van huis uit niet meegekregen. De man zei: "Jezus houdt van je". Ze keerde zich af en wilde doorlopen.

"Wie zou er van haar kunnen houden?" Iedereen had een afkeer van haar en terecht. Ze hield niet eens van zichzelf. "Ik weet heus wel, wie je bent", ging de man verder. "Ik begrijp best wel, dat je dit niet kunt geloven! Weet je, er was een moordenaar.."

Ze kromp ineen bij dit woord. "Hij was ter dood veroordeeld. Hij hing naast Jezus aan het kruis en Jezus vergaf zijn zonden". Ze begon te huilen. Konden haar zonden ook maar vergeven worden. Maar dat kan niet.

Als je je dochter hebt vermoord, kun je niet meer opnieuw beginnen. Je kunt de feiten niet veranderen. Je kunt het gebeurde nooit terug draaien. Kon dat maar. Maar de doden keren nooit meer terug. "Je dochtertje leeft bij God. Als je wilt, zul je haar terug zien", zei de man. Ze liet zich overreden om naar een samenkomst te komen. En daar gebeurde het.

De prediker, die haar nog nooit had gezien en die niet wist, dat zij in de zaal zat, sprak over David. Nee, niet over de held die Goliath versloeg, maar over een affaire, een vrouw, een vermoorde echtgenoot en een kind, dat kort na de geboorte stierf. Het ging over David, die vanwege zijn zonden in een depressie terecht kwam en er door God werd uitgetild. Was het dan toch mogelijk om te herleven?

Er klonk een uitnodiging: "Kom tot Jezus! Kom naar voren, als je reddeloos bent; kom als je Zijn hulp nodig hebt". Als een slaapwandelaar stond ze op. Het leek wel of haar benen de controle over haar lichaam overnamen.

Ze liep naar voren, waar een vrouw een arm om haar heen sloeg en samen met haar begon te huilen. En daar ontmoette zij Jezus, die haar niet veroordeelde, maar haar zonden vergaf... Zo diep, dat ze een ander mens werd.

In de weken erna bezocht ze alle diensten en Bijbelstudies van de gemeente. En het leek wel, alsof die allemaal over haar gingen. De Bijbel stond vol met verhalen over mensen, die het ergens in hun leven verprutst hadden en die allemaal een nieuwe kans kregen. En zij was een van hen.

Meerdere keren werd er met haar gebeden. Meerdere keren vloeiden er tranen. Het moeilijkste was wel die ene keer, dat men haar vroeg om haar vader en haar ex-man te vergeven. Het leek onmogelijk! Maar door haar tranen heen dwong ze zichzelf om die woorden te spreken: "Vader, ik vergeef je, wat je me hebt aangedaan. Man, ik vergeef je".

Op dat moment gebeurde er iets. Ze viel op de grond en moest overgeven. Het was alsof er een donkere bal van bitterheid haar lichaam verliet. Het was alsof de dood haar leven losliet. De waas van depressie trok op en alles leek anders. Het leek niet alleen anders; het was ook anders.

Was de aanklacht weg? Was het zelfverwijt weg? Was het schuldgevoel weg?.... Het was weg! Leven vloeide naar binnen. Overvloedig leven! Alsof de zon opging, alsof geluk binnenstroomde. En dat gevoel bleef!

En het leek wel alsof alles veranderde. Ineens leek het wel, alsof de mensen om haar heen ook veranderd waren. Ineens merkte ze op, dat sommige mensen gewoon tegen haar deden. Sommige mensen glimlachten zelfs tegen haar.

Ze solliciteerde naar een baan en werd nota bene aangenomen! Het werk deed haar goed. Ze was bezig en ze was onder de mensen. Ze begon weer goed te slapen en als ze opstond, kon ze zich op de nieuwe dag verheugen. Ineens was het waar: "Dit is de dag die de Heer heeft gemaakt. Laten we blij zijn en ons verheugen".

En dan waren er de samenkomsten; een voortdurende bron van vreugde. En de bidstonden; soms was het alsof de Heer recht tegenover haar stond en haar aankeek met zulke liefdevolle ogen, dat de angst gewoon verdween. Wat er overbleef was vertrouwen en de wil om te leven.

En dan was er D.

Af en toe keek hij naar haar. En als zij dan net de ogen opsloeg en hun blikken elkaar troffen, dan lachte hij tegen haar, alsof hij zei: "Goed zo meisje, jij wordt steeds mooier". D. was een van de oudsten van de gemeente. Sinds zijn eigen vrouw was overleden, was hij het begeerde object van de vele ongehuwde zusters in de gemeente. Maar hij scheen in geen van allen geïnteresseerd te zijn.

Op een avond, na de bidstond, liepen ze 'toevallig' via de zelfde weg richting huis. "Mag ik even met je praten?" vroeg hij. Natuurlijk. Ze kleurde een beetje. Zo maar plotseling aandacht van iemand, waar alle vrijgezelle zusters over spreken.

"Ik val maar gelijk met de deur in huis. Ik heb je nu een aantal maanden meegemaakt, je geobserveerd, naar je geluisterd, je hart geproefd. Ik mag je". Ze kleurde nog meer. "Mag ik een afspraak met je maken?" Bijna fluisterend kwam haar antwoord: "Ja, dat is goed".

Erg lang duurde de verkenning niet. Na een paar weken vroeg hij haar ten huwelijk. Ontsteltenis bij degenen, die heimelijk ook

op hem verliefd waren. Kritiek bij sommigen, die meenden te moeten waken over de goede naam van de gemeente. "Hoe kon hij nu deze vrouw, een..... ten huwelijk vragen? Dat kon hij toch als oudste van de gemeente niet doen?"

Hij trok zich van de kritiek weinig aan. Niet lang daarna trouwden ze. Een prachtig stel. Ze passen precies bij elkaar. Door God aan elkaar gegeven.

Ik zat nog steeds bij hem in de auto op weg naar het vliegtuig. Een paar tranen liepen over mijn wangen. Hij zei: "Mijn vrouw is het bewijs van de opstanding uit de doden. En ik bedoel nu niet de opstanding uit coma, na haar levensgevaarlijke verwonding. Maar ik bedoel wat Jezus aan haar deed, vanaf het moment dat ze hem leerde kennen".

Ik ben het roerend met hem eens; een wonder. En voor ons allen bemoediging. De liefde van God weet de meest uitzichtloze situatie om te buigen. Ten dode opgeschreven mensen doet Hij herleven. Kanslozen geeft Hij overvloed. Mensen zonder uitzicht geeft Hij visie en leven.

Anderhalf jaar later bezocht ik hen nog eens. Ze was nog verder veranderd. Ze is nu meer extrovert dan voorheen en nog doelgerichter. Onlangs startte ze samen met anderen een bediening van bevrijding, waar gekwelde mensen welkom zijn om genezing en bevrijding te ontvangen.

Inderdaad, God verandert mensenlevens. Hij verandert dood in leven en uitzichtloosheid in vruchtbaarheid. Hij verandert gebonden mensen in bevrijders.

Hoofdstuk 26 Martinique

De geestelijke atmosfeer in verschillende landen en regio's kan zo verschillend zijn, dat je er verbaasd van staat. Kom bijvoorbeeld in West-Roemenië, waar ieder dorp of stad een of meerdere evangelische gemeenten heeft. En je vergelijkt dat met het aangrenzende Servië, waar nauwelijks evangelicals zijn, dan proef je het verschil in sfeer direct.

In Servië ondervind je gewoon een bepaalde geestelijke druk. In beide landen is de Oosters Orthodoxe kerk de staatsgodsdienst, maar het voelt zo totaal anders. Misschien is de ene mens voor 'sfeer' ook weer gevoeliger dan de ander. Maar los van 'vage' begrippen als sfeer zijn er ook feiten.

In mijn gesprekken met Surinaamse voorgangers hoorde ik, dat wanneer zij op ziekenbezoek gaan in een ziekenhuis, zij altijd met alle patiënten op de betreffende zaal moeten bidden. Weliswaar kwamen zij voor dat ene gemeentelid, dat was opgenomen, maar zodra zij de ziekenzaal betraden, verwachtten alle overige patiënten, dat zij ook een zegen zullen ontvangen.

Daarbij maakt het niet uit, of die andere patiënten Christen, Moslim, Hindu of Animist (geestenvereerder) zijn. Zodra de 'man Gods' de zaal betreedt, verwacht iedereen iets van God te zullen ontvangen.

Surinamers zijn heel open voor het boven-natuurlijke. Totaal anders als Nederlanders. In Nederland gelooft een groot deel van de mensen 'op wetenschappelijke gronden' niet in het bestaan van God of een geesteswereld of in het hiernamaals. "Dood is dood", zegt men dan. "Alles is door evolutie uit zichzelf ontstaan en ons leven heeft geen eeuwige of bovennatuurlijke betekenis. Het geloven in het bestaan van God is wetenschappelijke dwaasheid".

Het is daarom in Nederland helemaal niet eenvoudig om zomaar over het geloof te praten. Als je probeert op straat een gesprek aan te gaan over het geloof, krijg je al gauw te horen: "O, u bent zeker een Jehova's getuige".

In Suriname is dat totaal anders. Op straat, in de bus, op iedere plek, kun je over God spreken. Weliswaar kan dat gesprek een beetje vreemd verlopen, maar er kan tenminste over gesproken worden.

Tijdens mijn verblijf op Groningen, Saramacca, Suriname, bezocht ik een landbouw tentoonstelling. Ik liep even rond. Het was heel interessant. Ik zag de meest vreemde citrusvruchten en allerlei variëteiten van de cacao-vrucht, die ik nog nooit eerder had gezien. Nog maar te zwijgen over allerlei soorten groenten, waar ik nog nooit van gehoord had.

Saramacca, Suriname; Cacaovruchten in allerlei soorten en maten

Er stond ook een dealer van Chinese tractoren. Ik ben wel geïnteresseerd in techniek, dus keek ik even naar die geweldige krachtige machines met hun grote wielen. Gelijk kwam de eigenaar van het bedrijf naar me toe en begon zijn waar aan te prijzen.

Ik vertelde, dat ik niet van plan was iets te kopen, aangezien ik geen boerenbedrijf heb en in Nederland woon. Maar dat was beslist voor hem geen reden om mij alleen te laten en hij ging er mee door reclame te maken voor zijn tractoren.

Ik moest dus alle argumenten horen, waarom het beter was een Chinese tractor te kopen in plaats van de veel duurdere Duitse, Zweedse, Italiaanse, Engelse of Amerikaanse machines. Voor één Amerikaanse tractor, kon je drie Chinese kopen en de onderdelenvoorziening was prima in orde.

Ergens in het verhaal vertelde hij me zelfs, dat het motorblok van het grootste model een regelrechte licentie-kopie was van een Engelse tractormotor. Beproefde kwaliteit dus.

Op een goed moment vroeg de man mij, wat ik in Suriname deed en ik vertelde hem, dat ik predikant was en in Suriname hielp bij het opzetten van HealingRooms, een bediening van genezing en bevrijding.

“O, dan hebt u hetzelfde beroep als ik”, zei hij en we praatten nog even verder. Omdat ik toch wel wilde weten, van welke gemeente de man dan voorganger was, vroeg ik hem daar naar. Zijn gemeente was ergens in de stad en heette de *Arya-Veda*-en nog wat-*Mandir*. Het duurde even een moment, voordat ik deze informatie juist had geprocest.

Één moment dacht ik nog, dat de man misschien voorganger was van een christelijke gemeente van Hindustaanse Surinamers, maar bijna direct begon het te dagen, dat de man helemaal geen christen was, maar zich zojuist had voorgesteld als een *Pandit* (nee, niet “bandiet”), een Hindoeïstische priester, die rituelen uitvoert voor de Hindoeïstische goden.

Ik stond dus voor een echte ‘heiden’. Nog voor ik wat kon zeggen, begon hij mij de beginselen van zijn leer uit te leggen, namelijk de ‘gelijkwaardigheid van alle mensen, zonder onderscheid van ras of sekse’.

Ik had al direct allerlei bedenkingen, want het Hindoeïsme kent juist een Kaste systeem, waarbij mensen helemaal niet als gelijkwaardig worden beschouwd en bovendien kent de Indiase cultuur een hoge mate van discriminatie tegen de vrouw.

Ik weet er vrij veel van, maar ik had al helemaal geen zin in een discussie over de geschilpunten tussen christendom en Hindoeïsme. Gelukkig kwam er op dat moment een nieuwe klant, die

de aandacht van de Pandit opeiste en mij van hem bevrijdde. Een paar dagen later, waren Paul Doth en ik bezig met bediening in het Diakonessenziekenhuis in de stad, toen een Hindustaanse vrouw binnenkwam. We werken daar zonder intake-formulieren, dus weten we hoegenaamd niets over de mensen, die binnenkomen.

Ik vroeg haar, of ze in God geloofde. Ze knikte bevestigend. Ik begreep daaruit, dat ze christen was. Paul vroeg nog even verder en stelde de vraag of ze misschien tot het Hindoe geloof behoorde. "Ja", zei ze. Ik stond een beetje paf. Ik had de voorstelling, dat een Hindoe niet zo maar in een christelijke gebedsbediening zou binnenlopen.

"Maar hebt u er dan geen bezwaar tegen, dat twee dienaren van het Evangelie van Jezus Christus voor u gaan bidden?" vroeg ik verbaasd. "Nee hoor, helemaal niet", was het antwoord.

Vervolgens vertelde ik haar, dat ik zo meteen voor haar zou gaan bidden en haar zou vertellen, wat de Here Jezus tegen mij over haar zou zeggen. "Wilt u dat wel?" vroeg ik nog eens. "Ja, hoor, heel graag", was het antwoord.

En zo begon ik over haar te profeteren. De Heer sprak tot haar over details van haar leven en hoe Hij die voor haar wilde oplossen. Toen ik klaar was, vroeg Paul haar: "En klopt dit allemaal?" "Alles is waar, het klopt precies", antwoordde ze.

Toen begon ze iets te vertellen over haar leven. Het was een moeilijk leven. Ik kan hier geen details geven, maar ze had het echt moeilijk en zag ook geen uitweg. "Maar", zei Paul, "de Heer heeft u net een antwoord gegeven, hoe u er uit kunt komen. Hij heeft tegen u gezegd: Geef je leven aan Mij, want Ik wil voor jou vechten". Ze knikte.

En zoals Paul is, duurde het niet lang, of ze volgde hem in het gebed, waarin zij het Hindoeïstisch geloof de rug toekeerde en Jezus aannam. En er was vreugde in de hemel. Dat is dus Suri-name, waar mensen betrekkelijk openstaan om te luisteren en iets van God te ontvangen.

Een jaar eerder was ik bij Hanspeter Bolli op Martinique. Hanspeter is dé evangelist van het eiland. Jarenlang werkte hij er samen met zijn Nederlandse vrouw Henneke. Uiteindelijk werd zij ziek en stierf op het eiland.

Met Hans Peter Bolli op Martinique

In die jaren bouwde hij aan een netwerk van gemeenten; “Eglises de Pleine Evangile”. Kort na het overlijden van Henneke kwam ik voor het eerst op Martinique en hij vertaalde mij. Ik heb grote bewondering voor hem en merk voortdurend, hoe geliefd hij is bij de eilandbewoners.

Naast de samenwerking in het seminar waren wij vele uren bezig om voor individuele mensen te bidden en bevrijdingen te doen. De onderlinge waardering groeide.

Op een van die dagen kregen wij het verzoek van een echtpaar om hun zoon te bezoeken, die wegens schizofrenie in een psychiatrisch ziekenhuis was opgenomen. Wij reden achter hen aan naar de inrichting, die gelegen was in een bosrijke omgeving. De toestand van de inrichting was in mijn ogen dramatisch. De gebouwen waren verwaarloosd; het was er niet schoon en uiterst ongezellig met weinig privacy voor de patiënten. We gin-

gen langs de portiersloge en parkeerden de auto's bij het juiste paviljoen. We klopten aan en een norse verpleegster haalde de deur van het slot en sloot die weer zorgvuldig achter ons.

We stonden in een hal, waar her en der de patiënten rondhingen of een spelletje speelden. Alles werd nauwlettend in de gaten gehouden door een aantal zwarte verplegers, potige mannen en vrouwen, die vanuit een eigen 'regie-kamer' zicht hadden op alles wat er verder in de hal gebeurde.

We liepen dus naar binnen, de hal in, de ouders voorop en Hanspeter en ik, met onze Bijbels onder de arm, achter hen aan. De zoon bevond zich kennelijk in een slaapzaal, want de ouders konden hem in de hal niet ontdekken. Een medepatiënt ging hem van zijn bed halen.

Onze komst was niet onopgemerkt gebleven. Er schijnt niet erg vaak bezoek te komen en we werden nieuwsgierig gadegeslagen. Direct merkten sommige patiënten op, dat Hanspeter en ik Bijbels bij ons hadden. Ze kwamen direct naar ons toe en vroegen: "Bent u predikers?"

Wij zeiden: "Ja".

"Wilt u dan alstublieft voor mij bidden?" vroeg een vrij lange man. Ik keek hem aan en zag het verdriet in zijn gezicht. Toen sloeg ik mijn armen om hem heen. Ik merkte, dat hij mijn liefde kon ontvangen en dat hij zachtjes snikte. Ik bad binnensmonds in tongen. Toen werd ik ruw in mijn rug gestompt. Ik liet de man los en draaide me rustig om. Ik keek in het gezicht van een woedende mannelijke verpleger.

Hij schreeuwde onbeheerst naar mij: "U weet, dat u dat niet mag doen! Dit is een seculiere instelling. We hebben hier scheiding van kerk en staat! U mag helemaal niet met patiënten bidden!"

Ik wierp tegen, dat ik dit niet uit eigen initiatief deed, maar dat de man in kwestie er zelf om had gevraagd. Dit werkte averechts; nog meer woede was het gevolg. "Niets mee te maken; dit is verboden! En u weet dat best!"

Ik hield me rustig en zei: "Er is toch niets gebeurd? Ik zal uw regels wel respecteren". Toen droop hij af en ging naar zijn uitzichtskamer, een soort van portiersloge, vanwaar hij me nauwlettend in de gaten hield.

Inmiddels was de zoon van het echtpaar, dat ons had uitgenodigd, binnengekomen in de hal. Ik vroeg of er ergens een aparte ruimte was, waar wij hem konden spreken, maar die was op het paviljoen niet aanwezig. Wij moesten gewoon maar een paar stoelen bij elkaar zetten en in een hoekje van de hal gaan zitten. Daar probeerden wij tot een gesprek te komen.

Het is op zichzelf lastig genoeg om bediening te doen aan iemand, die lijdt aan schizofrenie en onder emotie-onderdrukkende medicijnen zit. De arme jongen kon ons nauwelijks antwoorden geven op onze vragen. Kennelijk kon hij door zijn medicijngebruik moeilijk nadenken.

Ondertussen schuifelden de andere patiënten steeds dichterbij. Zo rond de 3 meter van ons kringetje bleven ze staan. Ze luisterden nauwlettend. En als ik een moment oogcontact met een van hen had, gebaarden ze, dat ze graag gebed wilden hebben. Twee meter achter hen stond een klein legertje verplegers. Klaar om in te grijpen, wanneer één van ons de regels zou overtreden en het ook maar zou wagen een vriendelijk woord tegen een van de andere patiënten te zeggen.

We voelden ons buitengewoon niet-welkom en ik voelde me duidelijk opgelucht, toen we een uurtje later de inrichting weer konden verlaten.

De mensen op Martinique zijn grotendeels Creolen. De nakomelingen van de vroegere plantage-slaven. Ze zijn qua afkomst vergelijkbaar met de Surinaamse Creolen. Ook het personeel van de inrichting bestond uit Creolen.

Maar Martinique is Frans. Het is zelfs een Frans departement. De seculiere sfeer uit Frankrijk heerst daar ook. En daardoor is het totaal onvergelijkbaar met Suriname.

Hoofdstuk 27 Metro

Ik was op de terugweg van Martinique, waar ik met Hans Peter Bolli twee heel bijzondere weken had meegemaakt. Ik was er op uitnodiging van de Volle Evangelie Gemeenten en we hielden een uitgebreid seminar over bevrijding en genezing in de hoofdstad Fort de France. We deden samen een aantal dagen van bediening aan gebonden mensen en de meesten werden heerlijk bevrijd.

Maar nu was ik dan op de terugweg. Het vliegtuig vertrekt 's avonds om 18.00 uur uit Fort de France en komt 9 uur later op Parijs Orly aan. Voor mijn gevoel was het toen 03.00 uur 's nachts. In het vliegtuig was van slapen niets gekomen. Om 18.00 uur heb je gewoon nog geen slaap en later lukt het niet meer.

De trans-Atlantische vluchten richting Europa zijn altijd een crime. Je verliest gewoon een hele nacht. Dan komt nog het eindeloze wachten op de bagage en uiteindelijk (in mijn gevoel was het nu 5.00 uur in de morgen) stapte ik in de Parijse Metro, die me naar het treinstation 'Gare du Nord' zou brengen. Vandaar vertrekken de hogesnelheidstreinen naar Amsterdam.

Maar zover was ik nog niet. Ik was nog maar net in de Metro gestapt. Op een van de volgende haltes, stapte een oudere dame in. Ze was ergens tussen de 70 en 80 jaar oud. Ze bekeek me zorgvuldig en begon toen een gesprek. Eigenlijk had ik er niet veel zin in, want ik was gewoon heel moe.

"Gaat u op vakantie?" vroeg ze. "Nee, ik ben op weg naar huis. Ik kom net van het vliegveld en ga nu weer terug naar Nederland", antwoordde ik. Ik dacht, dat ik daarmee haar nieuwsgierigheid wel bevredigd had, maar ik was nog niet van haar af.

"Waar bent u dan geweest?" vroeg ze nieuwsgierig. Ik dacht bij mezelf: Och lief mens, laat me maar met rust. Ik heb helemaal geen zin om te praten. Maar natuurlijk, uit beleefdheid, antwoordde ik: "Ik ben op Martinique geweest".

Ze keek opnieuw aandachtig naar mij en naar mijn bagage. “Wat hebt u dan belachelijk veel bagage bij u. Als je naar Martinique gaat, heb je alleen maar een zwembroek nodig”. Ik antwoordde: “Ja, maar ik ging niet naar Martinique om te zwemmen”. Ik had zelfs helemaal niet gezwommen. Ik had zelfs nog geen teen in de oceaan gestoken.

Martinique (Franse Antillen); de wilde Atlantische kust

“Wat hebt u dan op Martinique gedaan?” ging ze verder. Ik dacht: : OK, als je dan zo nieuwsgierig bent, dan zul je het weten ook. Dan ga ik je nu de volle waarheid vertellen! “Ik ben predikant van het Evangelie”, antwoordde ik, “Ik ben daar geweest om een training te geven en te helpen bij het opzetten van een counseling bureau.

Weet u, er zijn op Martinique zoveel beschadigde mensen; kinderen die opgroeien in een-ouder gezinnen. Het is een vaderloze maatschappij. En dan is het ook nog een eiland vol toverij (voodoo). Dat beschadigt mensen. Deze mensen hebben hulp nodig.

Psychologen kunnen hun problemen wel analyseren, maar ze kunnen hun hart niet genezen. In de bediening van gebed, die wij doen, ervaren de mensen, dat Jezus zelfs de diepste plekken van hun hart geneest. Wat psychologen niet kunnen kan Jezus wel. Hij spreekt rechtstreeks tot het hart van de mens en geneest het”.

Ze was een moment stil. Toen zei ze: "Ik ben psychologe". Ik schrok en reageerde: "Het spijt me, het was niet mijn bedoeling om u te kwetsen". "Dat weet ik", reageerde ze heel rustig, "Maar u hebt gelijk. Als psychologe kan ik mensen helpen om hun problemen te begrijpen, maar ik kan ze niet genezen".

"Geloof u zelf in God?" vroeg ik haar. "Nee", antwoordde ze. "Ik geloof zelf niet, maar ik heb in mijn patiëntenkring meerdere mensen, die wel gelovig zijn. En zij vertellen mij wel hoe hun geloof hen heeft geholpen en dat ze er steun in vinden".

Dit gaf mij enige moed om het gesprek voort te zetten. "Weet u, God is een levende God. Hij is geen concept, maar Hij treedt handelend op. Hij geneest vandaag mensen, die hun vertrouwen op Hem zetten. Ik heb zelf meegemaakt, hoe Jezus mijn hart heeft genezen, na het overlijden van mijn vrouw".

Veel verder kwam ik niet. We waren inmiddels aangekomen bij het Metrostation, waar zij moest uitstappen. Vriendelijk nam ze afscheid. Toen de Metro verder reed, zag ik vanuit het raampje, dat ze diep in gedachten was. In een paar minuten kan heel veel gebeuren.

Hoofdstuk 28 Dutch spirits

Tijdens ons bezoek aan Guyana, eind maart 2012 maakte ik kennis met Zuster Linit. Linit is een zeer charmante verschijning van Hindustaanse afkomst. Ze komt uit een welgestelde familie en heeft haar jeugd doorgebracht in Canada.

Maar nu leidt ze met haar twee ongehuwde zusters een gemeente in Georgetown Guyana en geeft ook leiding als 'overseer' aan een klein netwerk van gemeenten, waarvan sommigen heel afgelegen in het binnenland van Guyana liggen. Ze is dus behoorlijk druk.

Sudesh introduceerde mij bij haar, want ik was door zijn bemiddeling uitgenodigd om in haar gemeente een aantal spreekbeurten te houden. Zij had ons laten onderbrengen in een hotel met airco en goede bedden. Heerlijk om weer eens lekker koel te slapen op een goed matras.

Ze kwam ons opzoeken in het hotel, dat gelegen was aan de Atlantische Oceaan. Het droeg de toepasselijke naam *Ocean-view*. Als 'pastors' kregen wij de beste kamers en inderdaad de 'Ocean' was slechts 20 m. van mijn raam verwijderd. Ik vraag mij af, hoe dat zou zijn bij een echte storm. Op het moment dat wij er waren, stond er een zachte half-warme wind en waren de golven niet hoger dan 50 cm. Het uitzicht bestond uit een eindeloze modderige watervlakte.

Maar nu terug naar Zuster Linit. Ik zei al; een bijzonder knappe attractieve verschijning, waarbij je je de vraag stelt: "Hoe komt het dat deze jonge vrouw niet getrouwd is?" Die vraag werd snel genoeg beantwoord. Want daarvoor heeft ze helemaal geen tijd. Linit gaat voor Jezus en ze gaat voor haar bediening.

We hadden een heel goed gesprek, waarbij ik het echt in mijn hart kreeg om haar te waarschuwen voor een te grote emotionele belasting. Wanneer je staat in de bediening is het risico van een burnout heel groot; zeker wanneer je de nood van mensen tot je agenda maakt.

Vanuit onze christelijke achtergrond denken we vaak, dat ons leven een offer is en dat we onszelf moeten wegcijferen voor anderen. Allerlei vrome woorden stimuleren ons daarbij, zoals 'sterven aan jezelf'. Of: 'God zal ons wel kracht geven'.

Maar het kan toch niet zo zijn, dat God andere mensen door ons heen wil genezen en wijzelf schade lijden door een te grote belasting. Zonder het te beseffen plegen we vaak roofbouw op ons eigen lichaam en op onze ziel. Vooral dat laatste wordt niet tijdig onderkend.

En zo kan het gebeuren, dat voortreffelijke hardwerkende voorgangers terecht komen in een burnout of depressie en voor de rest van hun leven antidepressiva moeten slikken. En natuurlijk vertellen we dat aan niemand! Want dan ben je als voorganger ongeloofwaardig geworden.

In het gesprek ging het dus over ontspanning, creativiteit, op tijd rust nemen en delegeren. Zij voelde zich in ieder geval bemoeidigd en gestimuleerd om eindelijk eens een keer op vakantie te gaan.

Ineens vroeg ze mij: "Wat weet jij van Dutch Spirits?" "Dutch Spirits? Nooit van gehoord", antwoordde ik. "Wat zijn dat?"

De rest van het verhaal kunt u beter niet lezen, als u bang bent of nog nooit van demonen hebt gehoord. Want het is eng en griezelig, maar daarom niet minder reëel.

"Het gebeurt vaak, dat mensen hier in de regio van Georgetown of in het gebied van Berbiche een nieuw perceel in gebruik nemen en er een huis op zetten. Als ze het huis dan gaan betrekken, gebeuren er ineens vreemde dingen. De vrouw des huizes ervaart in de droom, dat ze door iets of iemand wordt lastiggevalen en seksueel wordt betast. Meestal schrikt ze dan wakker en is helemaal overstuur". Men spreekt hier dan over Jumbies of Dutch-spirits (of Dutchman-spirits).

Men brengt deze dingen in verband met het feit, dat hier vroeger Nederlanders of Zeeuwen woonden, die polders aanlegden, afwateringskanalen groeven en de eerste dijken met sluizen bouwden. De eerste Nederlanders arriveerden hier in 1626. Zij

werden al spoedig gevolgd door anderen.

Zelfs veel Joden, die zich in Europa niet veilig voelden, emigreerden naar dit gebied. Zij maakten dit land geschikt voor tropische landbouw en legden plantages aan. Ze introduceerden citrusvruchten, cacao en katoen.

De Zeeuwen en later de Hollanders bouwden verschillende forten bij de mondingen van de grote rivieren, om piraten en andere koloniale mogendheden, zoals de Engelsen, Fransen, Spanjaarden of Portugezen buiten de deur te houden.

‘Klien Poederoijen’, Guyana, genoemd naar ‘(Klein) Poederoyen’
De Guyanezen hebben geen idee hoe je dit uitspreekt.

Tot op heden herinneren de plaatsnamen uit Guyana aan de vroegere Nederlandse plantages: Sparendam, Handt en Veldt, Goede Verwachting, Vreed’ en Hoop, Stabroek, Schoonord, Klein Poederoijen, Weldaad, en natuurlijk New Amsterdam.

Natuurlijk deden de slaven, geïmporteerd uit West-Afrika, al het werk. Hier komen we bij een zwarte bladzijde van onze nationale geschiedenis als koloniale mogendheid. Zowel de Hollandse plantage eigenaren als hun slaven was geen lang leven beschoren. Ze stierven letterlijk als ratten ten gevolge van malaria en andere tropische ziekten.

Rond 1730 vestigden de Hernhutters zich in dit gebied en stichtten kleine gemeenten van Indianen en negerslaven. Ook de meeste Hernhutters leefden niet lang. Uit hun rapporten blijkt het hoge sterftcijfer onder de zendelingen.

De naam Berbiche heeft het zelfs gehaald tot in onze Nederlandse spreekwoorden. "Dat gaat naar de Barrebiesjes". Het betekent, dat iets tot mislukken is gedoemd en dat alle inspanning te vergeefs zal zijn, dat alles vernield zal worden of kapot zal gaan. En inderdaad van de Nederlandse immigranten is niets overgebleven.

De nazaten van hun slaven leven hier nog. Het is de Creoolse bevolking van Guyana. Ook de kerk van Hernhutters, de "Moravian Brothers" bestaat nog. In Georgetown is een bloeiende gemeente. De kerkjes op het platteland van Guyana gaan hard achteruit.

Blanke afstammelingen van de Zeeuwen of Hollanders zijn hier niet meer terug te vinden. Hun nazaten zijn vermoedelijk in vroegere eeuwen, bij een van de machtswisselingen tussen de Engelsen en de Nederlanders, vertrokken naar Suriname of naar andere plaatsen in het Caraïbisch gebied. In 1812 namen de Engelsen de kolonie over en verdween ook het Nederlands als spreektaal.

Maar als men graaft of bouwt, vindt men dikwijls fundamente van gebouwen en flessen of aardewerk, waarvan vaststaat dat het uit Nederland afkomstig is. De naam "Dutch" heeft dan ook de betekenis van "heel oud", uit een grijs en mythisch verleden. Het gaat om een naam uit de folklore.

Hier in Guyana spreekt men van Dutch spirits en van Dutch tree's. Men zegt, dat de Dutch spirits de geesten zijn van de overleden Nederlandse kolonisten, die diegenen lastigvallen (speciaal de vrouwen), die hun gebied betreden.

Anderen denken eerder aan de geesten van de overleden slaven, die op de voormalige plantages begraven liggen. Als zij wakker worden gemaakt door de bouwwerkzaamheden, die in de huidige tijd plaatsvinden, zouden ze agressief worden.

De ergste Dutchman spirit is, volgens de folklore, de geest van de man, die al zijn kostbaarheden begroef en vervolgens al zijn slaven doodde, zodat niemand zou weten, waar zijn schatten verborgen waren. Tenslotte stierf hijzelf en zijn lijk bleef onbe-

graven in de jungle, omdat er niemand was om dat te doen. Tot op heden waart zijn onrustige geest daar nog altijd rond.

Dan zijn er de Dutch tree's ook wel Jumbie tree (geestenboom) genoemd. Het gaat om de 'cotton-silk-trees', bomen, waarin volgens de folklore de geesten van de Hollanders huizen. Die bomen mogen niet worden omgehakt, want dan worden de geesten boos en gaan de mensen lastig vallen.

Verder vermijdt men 's avonds of 's nachts die plaatsen, waarvan men weet, dat daar vroeger Nederlandse begraafplaatsen zijn geweest. Daar zouden de gevaarlijkste Dutchman spirits of Jumbies huizen, die vrouwen lastig vallen en kleine kinderen de nek omdraaien.

Het fenomeen van geesten, die vrouwen lastig vallen gedurende de nacht, en geestenbomen, die niet mogen worden omgehakt is ook bekend uit het naburige Suriname. Daar noemt men de geest, die vrouwen seksueel betast "Apoekoe".

Bij de "Can-can tree", vereren de bosnegers en creolen de Winti, de geesten van hun voorouders, maar zij brengen die helemaal niet in verband met de Nederlanders.

Toen ik het verhaal voor het eerst hoorde moest ik even denken aan de Oudtestamentische wetgeving betreffende de reiniging van het land, wanneer er een onopgeloste (niet bestrafte) moord is gepleegd.

Deut. 21:1 Wanneer men in het land dat de Heer, uw God, u in bezit zal geven, in het open veld iemand vindt liggen, die vermoord is, zonder dat men weet, wie hem gedood heeft, dan zullen uw oudsten en rechters uitgaan en de afstand meten van de vermoorde naar de steden in de omtrek.

En de oudsten van de stad die het dichtst bij de vermoorde gelegen is, zullen een jonge koe nemen, waarmee nog geen werk gedaan is, die nog in geen juk heeft getrokken. De oudsten van die stad zullen de jonge koe brengen naar een dal, dat altijd water heeft en bewerkt noch bezaaid is, en daar in het dal de jonge koe de nek breken.

De priesters, de zonen van Levi, zullen naar voren treden, want hen

heeft de Here, uw God, verkoren om Hem te dienen en te zegenen in de naam des Heren; naar hun uitspraak zal elk rechtsgeding en elk geval van lichamelijk letsel beslecht worden.

En al de oudsten van die stad (zij, die het dichtst bij de vermoorde wonen) zullen hun handen wassen boven de jonge koe, waarvan in het dal de nek gebroken is, en zij zullen betuigen: Onze handen hebben dit bloed niet vergoten en onze ogen hebben het niet gezien.

Doe verzoening voor uw volk Israel, dat Gij bevrijdt hebt, Here, en leg geen onschuldig bloed in het midden van uw volk Israel. Dan zal het bloed voor hen verzoend zijn. Zo zult gij het onschuldig bloed uit uw midden wegdoen, want zo doet gij wat recht is in de ogen des Heren. Het Oude-Testament kent dus een ritueel voor de verzoening van het onschuldig vergoten bloed, wanneer de moordenaar niet gevonden en dus niet bestraft kan worden. Op de hierboven beschreven manier, wordt het land bevrijd van vloek en zal er geen onheil plaatsvinden.

Het is duidelijk, dat op de plantages van de Hollanders aan de negerslaven onbeschrijfelijk leed is aangedaan. Zij werden uit Afrika weggesleept, velen stierven al tijdens de reis aan diarree en andere ziekten. Dan werden zij verkocht, geslagen, uitgebuit en stierven aan onbekende bacteriën, waaraan zij nu ineens werden blootgesteld. Er is meer dan genoeg onverzoend bloed in de onzichtbaar geworden graven op de vroegere plantages.

Ik zat me af te vragen, welke gevolgen dat voor het huidige Guyana heeft. Inmiddels zijn de Hollanders al 200 jaar weg. Blanken zie je in Guyana helemaal niet.

Dat de geesten van gestorvenen als spoken mensen vrees aanjagen is on-Bijbels. Volgens de Bijbel bevinden die geesten zich in het dodenrijk. De geesten van hen die geloven, zijn op een bepaalde manier bij Christus.

Natuurlijk doen demonen zich vaak voor als de geesten van gestorvenen. Dat geeft hun immers aanzien en maakt de mensen nog angstiger en volgzaam. In werkelijkheid zijn deze geesten gewoon demonen, die om heel andere redenen mensen lastig vallen.

De bekende onreine geesten, die het speciaal op vrouwen hebben voorzien (zelden bij mannen) vinden we in heel veel culturen. In Suriname hebben ze zeker niet met de geesten van voorouders te maken, wel met de zonden van de voorouders.

De Surinaamse Apoekoe geesten, die identiek zijn aan de Guyanese Dutchman-spirits (in de Europese wereld noemt men ze 'incubitus' geesten) hebben in de eerste plaats te maken met de eigen zonden op het gebied van de seksualiteit.

Overal waar mensen buiten of vóór het wettige huwelijk seksuele relaties aangaan, kunnen onreine geesten het leven binnendringen. Ze blijven mensen lastigvallen ook als de relatie allang verbroken is. Soms verschijnen ze in de droom en proberen hun slachtoffer seksueel te benaderen of zelfs te verkrachten. Soms veroorzaken zij onvruchtbaarheid, miskramen of maken het onmogelijk om nog een levenspartner te vinden.

Wanneer het gaat om vrij jonge kinderen, heeft de komst van dergelijke onreine geesten meestal te maken met de seksuele avonturen en zonden van hun ouders of grootouders, eventueel tot het vierde geslacht.

Daarnaast kunnen dergelijke geesten ook verschijnen, wanneer men zich heeft ingelaten met toverij. Hierbij geldt ook weer, dat je het niet zelf hoeft te hebben gedaan, maar dat jij of je voorouders zich er mee hebben ingelaten. Het eenmalig raadplegen van de sjamaan, medicijnman, occulte genezer of waarzegger is al genoeg.

Een plaats waar ernstig gezondigd is; bijvoorbeeld door moord, prostitutie, toverij, inclusief Oosterse meditatie etc. is aantrekkelijk als woonplaats van demonen. Mensen die op zo'n plek komen, zullen soms de aanwezigheid van demonen ervaren in de vorm van onrust, spanning, vreemde dromen en ziekteverschijnselen.

De rustverstoorders zijn echter nooit de geesten van de gestorvenen, vermoorden of degenen, die daar begraven zijn. Demonen voelen zich eenvoudig thuis op een plek waar zonden zijn gepleegd, die nooit zijn verzoend.

De Dutchman-spirits van Guyana, zijn gewone onreine geesten. Ze hebben te maken met de zonden van de bewoners en hun (over)(groot)ouders.

En als het jezelf overkomt..? Een hoop van mijn lezers beginnen nu te lachen: "Dit bestaat immers niet". Ja, men vindt het wel spannend om een film te zien, waar met de vermeende krachten van Voodoo wordt gespeeld. Maar een 'verlichte' Westerling gelooft daar toch niet in?

Ja, wat moet ik tegen u zeggen? Ik als hoogopgeleide beta-wetenschapper heb geen twijfels aan het bestaan van God en ook niet aan het bestaan van demonen.

Jezus, de Zoon van God, geloofde er ook in. En zij geloofden in Hem! Als de demonen, die in een mens woonden, Jezus zagen naderen, begonnen ze van angst te schreeuwen (Mark.1:24): *Wat hebt Gij met ons te maken, Jezus van Nazaret? Zijt Gij gekomen om ons te verdelgen? Ik weet wel, wie Gij zijt: de heilige Gods. En Jezus bestrafte hem zeggende: Zwijg stil en ga uit van hem. En de onreine geest deed hem stuip trekken en ging onder groot geschreeuw van hem uit.*

Hoe konden deze mensen weten, dat Jezus 'de Heilige van God' was? Zelfs zijn discipelen wisten dat nog niet. Maar de demonen wisten het wel en ze waren bang voor Hem.

Ik heb dergelijke dingen inmiddels in onze bediening dikwijls gezien. Vaak in Suriname en Guyana, in Oost-Europa, maar ook in Nederland.

Wanneer u zo iets hebt meegemaakt of iemand kent met dergelijke problemen, brengt u hem of haar dan naar een plaats waar in de naam van Jezus voor zieken wordt gebeden en mensen van demonen worden bevrijd in de naam van Jezus.

Wanneer iemand bereid is zijn eigen zonden en die van voorouders te belijden, zal er in de naam van Jezus altijd bevrijding plaatsvinden. Succes verzekerd.

Hoofdstuk 29 Te veel

“Het zijn er te veel”, zei hij aarzelend. “Hoeveel is te veel?” vroeg ik nog in de verwachting, dat het er misschien 8 zouden zijn en hij zich de namen niet allemaal meer herinnerde. “Ik denk twintig of dertig”, antwoordde hij.

Ik was verbijsterd. “Dus jij beweert, dat je met twintig of dertig meisjes naar bed bent geweest?” Hij knikte. Ik wist, dat hij niet loog, want geen enkele christen zal dat met plezier belijden of daarin willen overdrijven.

Misschien was het een ongezonde nieuwsgierigheid, maar ik wilde toch wel weten, hoe dat in zijn werk was gegaan. “Dus al die meisjes zijn met jouw vrijwillig naar bed geweest. Wat heb je hun beloofd? Heb je ze vertelt, dat je van hen hield en met hen wilde trouwen?” Hij schudde van ‘nee’.

“Heb je ze dan cadeaus gegeven of ze op een bepaalde manier er voor betaald?” vroeg ik. Hij schudde zijn hoofd. “Dus jij beweert dat al die meisjes vrijwillig met jou naar bed zijn geweest, zonder dat jij van jou kant daar iets tegenover hebt gezet; een belofte van liefde of trouw of iets dergelijks?”

Hij knikte opnieuw. Ik kon het me nauwelijks voorstellen. Ik kon onvoldoende beoordelen of hij dan zo aantrekkelijk was, dat ze allemaal voor hem vielen.

We hadden een dag van bediening. Het is niet verder van belang, in welk land dit plaatsvond. De jongeman in kwestie was gekomen, omdat hij Gods leiding zocht voor zijn leven. Hij verwachtte, dat ik van Godswege een profetisch woord over hem zou uitspreken.

Ik heb dit zo vaak gedaan. Misschien wel 10.000 keer. En altijd was er een woord van God, wanneer ik mijn mond opende en zei: “Zo spreekt de Heer”. Gewoon altijd.

De ene keer is het spreken van de Heer intenser en dieper dan de andere keer. Soms gaat het over de toekomst en de bestemming van iemand, soms is het ook vertroostend en soms is het ook een waarschuwing.

En zo ook deze keer. Ik opende mijn mond en zei: “Zo spreekt de Heer; mijn zoon....” Maar tot mijn grote verbazing kwam er helemaal niets. Geen enkele ingeving en hoe ik ook zocht; er was helemaal niets te vinden. In mijn geest tastte ik rond, maar er was gewoon niets, geen enkele inspiratie.

Dit was me nog nooit gebeurd. Ik raakte niet in paniek, omdat ik het hart van de Heer ken. Ik had op deze dag al over meerdere mensen geprofeteerd. Mijn verbinding met de Heer was in orde. Ik was ook niet moe of uitgeput. Nee, het lag niet aan mij. Het probleem moest wel haast bij de jongeman liggen.

Ik vroeg hem: “Wat is je probleem?” Hij was even heel stil. Toen fluisterde hij zachtjes: “Masturbatie”.

Nu is masturbatie geen goede zaak, maar het is niet zó ernstig, dat er geen woord van God meer komt. Dat kon dus eigenlijk niet de hoofdreden zijn.

Ik vroeg hem daarom, of hij wel eens iets met een meisje had gehad. Ik bedoel natuurlijk een seksuele relatie. Tijdens een seksuele relatie worden twee mensen één vlees, één lichaam.

Maar er vindt een nog diepere vereniging plaats. We noemen dat wel een zieleband (Engels: *soul-tie*). Daarmee bedoelen we, dat er een emotionele verbinding ontstaat, waarbij beiden gaan delen in elkaars geestelijke erfenis.

Wanneer de sekspartner zich bijvoorbeeld heeft beziggehouden met toverij, zal men zelf direct met deze machten van toverij besmet worden; ook al heeft men zelf daar nooit aan deel genomen.

Zo is het zelfs mogelijk om een vloek uit de familie van de ander over zich te krijgen door een eenmalig seksueel contact. Misschien lijkt u dit ongeloofwaardig, maar ik spreek uit een rijke ervaring. Zoals je van je sekspartner een seksueel overdraagbare aandoening of HIV kunt oplopen, terwijl jij zelf geen ruig leven hebt geleid, zo kun je van je sekspartner ook een geestelijke erfenis oplopen, die heel demonisch kan zijn.

In de bediening van bevrijding, die we in de HealingRooms uitvoeren, komen we dit vaak tegen. En we weten er wel raad mee!

Daarom vroeg ik deze jongeman dus naar zijn seksuele gedrag; of hij wel eens met een vriendinnetje had geslapen. Dat zou voor een deel een verklaring kunnen zijn voor het feit, dat God hem niet meer kon bereiken.

Hij knikte. Mijn volgende vraag was daarom: "Geef me haar voornaam, dan kunnen we deze zaak oplossen. Jij kunt je zonde belijden en wij zullen deze onheilige zieleband verbreken in de naam van Jezus. Dat geeft bevrijding".

"Dat kan ik niet", zei hij. "Waarom niet?" vroeg ik, "Ben je haar naam vergeten of schaam je je er zo voor, dat je het niet durft te zeggen?" "Het zijn er te veel", zei hij. Zo kwamen we dus terecht bij twintig of dertig en dat was nog niet alles.

Ik was een beetje verslagen. Hij ook. Ik vroeg dus verder: "Hoe lang ben je nu een kind van God?" Hij antwoordde: "Twee jaar". "Toen ben je er zeker wel mee gestopt?" vroeg ik.

Ik ging er van uit, dat hij daarna wel gestopt zou zijn met dit gedrag. Hij sloeg zijn ogen neer. Hij was er dus niet mee gestopt. Ik vroeg me af, waar hij nu zijn partners vond. Ik hoopte toch niet in de gemeente. Ik vroeg het maar niet.

"Nadat je dat gedaan had - seksuele omgang met een meisje - hoe voelde je je dan na afloop?" "Ik voelde me rot en had er wel spijt van, maar daarna deed ik het weer".

Ik zuchtte. Dat was dus de reden, waarom God niets meer tegen hem te zeggen had. Er moest eerst een hele hoop worden opgeruimd, voordat God weer tot hem wilde spreken.

Ik vroeg hem uit wat voor familie hij kwam. Hij vertelde het mij. Toen hij vier jaar oud was, verliet zijn vader het gezin voor een andere vrouw. Hij kwam nooit meer terug. Herinneringen aan zijn vader had hij eigenlijk niet. Zijn moeder moest nu proberen het hoofd boven water te houden en te overleven met drie kleine kinderen. Dat lukte eigenlijk niet. Maar er kwam hulp in de vorm van een 'vriend', die bij haar introk en met zijn inkomen het gezin ondersteunde.

Na een half jaar hield hij het echter voor gezien en vertrok plotseling. Maar moeder was inmiddels zwanger.

Na de geboorte van het kind trok er een nieuwe lover bij haar in. Ook hij verwekte een kind, maar hij vond de verantwoordelijkheid te groot en ook hij vertrok. In de loop van de jaren kwamen en gingen verschillende mannen, die je niet eens 'stiefvaders' kunt noemen, omdat ze niet bleven.

Ik ging het langzamerhand begrijpen. Deze jongeman had nooit het verband tussen liefde, verantwoordelijkheidsbesef, trouw en seksualiteit begrepen. Hij had daarvan ook geen voorbeeld gezien. In zijn 'opvoeding' was seksualiteit een lustartikel, dat je met elkaar kunt uitwisselen, zoals je elkaar op een biertje trakteert. Dieper ging het voor hem niet.

Maar het gaat natuurlijk wel dieper. Er ontstaat een zieleband, die wel degelijk het eigen leven beïnvloedt. Iedere seksuele vereniging en daarna iedere beëindiging van de relatie levert een beschadiging op aan de eigen ziel en aan die van de ander. Je bent na afloop niet meer dezelfde. Dat kun je wel denken, maar het is niet zo.

Iedere jongen en ieder meisje herinnert zich de 'eerste keer'. De tweede keer is anders. Je bent niet meer dezelfde. Je kunt je zelf beschermen met een houding van onverschilligheid, maar je onschuld, je onbevangenheid is weg.

Je kunt je nooit meer op dezelfde manier geven. Het is net als wanneer je twee stukken papier op elkaar plakt. Wil je ze na afloop van elkaar halen, dan begint het te scheuren. Beide stukken zijn beschadigd en op beide stukken bevinden zich resten van het andere vel. Ze zijn niet meer hetzelfde.

We hadden een heel lang gesprek. Onze jongeman beleed zijn zonden. Hij zag wel in, dat dit zijn bestemming blokkeerde. En God heeft een weg terug.

Ik denk, dat deze jongen nog heel veel innerlijke genezing nodig heeft om te komen tot een normale opvatting over seksualiteit en ook een normale emotionele beleving ervan. Maar doordat hij het inzag, konden we een begin maken met een bevrijding. Toen we na anderhalf uur afscheid namen zei ik: " Zo spreekt de Heer" En toen sprak de Heer wel degelijk.

Hoofdstuk 30 Grafdelvers

Wanneer je zo over de wereld reist, wordt je geconfronteerd met allerlei gebruiken, die weer verschillen van de onze in Nederland. Zo ook rondom het verzorgen van een begrafenis.

In Nederland wordt de zorg uitbesteed aan een begrafenisondernemer, die de rouwende familieleden zoveel mogelijk het werk uit handen neemt. Hij verzorgt het drukwerk, levert enveloppen en postzegels, helpt bij het opstellen van een rouw advertentie en zorgt, dat de advertentie bij de krant terechtkomt. De hele 'lijkbezorging' komt voor zijn rekening.

Meestal is er een begrafenisverzekering, waardoor de familie niet ineens voor heel hoge kosten komt te staan.

Is er geen begrafenisverzekering en is de gestorvene totaal onbemiddeld - een zwerver, een dakloze zonder familie - dan regelt de burgerlijke overheid een eenvoudige begrafenis of crematie.

Per land is dat heel verschillend. In Duitsland timmeren de begrafenisondernemers heel letterlijk aan de weg. In iedere plaats vind je wel een winkel met de etalage van een begrafenisondernemer. In de etalage staan allerlei grafstenen, grafmonumenten, en grafurnen opgesteld. Je kunt daar gewoon naar binnen en tijdens je leven alvast een grafsteen uitzoeken.

In Suriname gaat dat allemaal heel anders. Er zijn wel begrafenisondernemers, maar het praktische organiseren van de begrafenis ligt veelmeer in handen van de familie en van de kerk. Door 'toeval' maakte ik in Suriname een aantal begrafenissen mee.

Bij een ervan was het gezin arm. Daardoor waren zij niet in staat de begrafenis te bekostigen. In tegendeel, zij hadden eerder zelf financiële ondersteuning nodig.

Sudesh had de overledene persoonlijk gekend en hem ook op zijn sterfbed in het ziekenhuis begeleid. Hoewel het gezin niet tot zijn gemeente behoorde, besloot hij de kosten voor de begra-

fenis te betalen en de begrafenis te regelen.

Aangezien ik bij hem in huis woonde, maakte ik alles van nabij mee. De avond voorafgaand aan de begrafenis werd er een 'sing-nettie' gehouden; een avond, waarop de kennissen, burens, familieleden en mede-gelovigen het huis van de overledene bezoeken. Soms zit men urenlang stil of zachtjes met elkaar te praten.

Vaak worden er, afhankelijk van de kerkelijke traditie, liederen gezongen of wordt er een woord gebracht. In dit geval werd mij gevraagd ook iets te zeggen, aangezien ik zelf vier jaar eerder mijn dierbare vrouw Henny Delina verloor. Ik vertelde dus iets over de troost, die de Heer mij had gegeven.

Maar dit verhaal gaat om de eigenlijke begrafenis, die volgende dag zou plaatsvinden. Ik was met Sudesh al geweest naar de beheerder van de openbare begraafplaats. Deze was met ons naar het terrein gelopen en had ons een plek aangewezen, waar het graf moest worden gegraven.

Vervolgens had Sudesh contact gelegd met een iets oudere werkloze Indiaan, die zeker enige verdienste kon gebruiken. Hij zou zelf zorgen voor de tweede man, zodat hij het graf niet helemaal alleen hoefde te graven.

Sudesh had de man precies verteld, waar het graf was. Hij had er al een paar zinkplaten neergelegd, die gebruikt konden worden voor de zijdelingse steun.

De man beloofde het graf de volgende dag om 11.00 uur gereed te hebben. De begrafenis zelf zou rond 16.00 uur plaatsvinden na een officiële uitvaartdienst in de gemeente, waartoe het echtpaar eigenlijk behoorde.

De volgende dag waren Sudesh en ik druk bezig met het doen van boodschappen in de stad en het bezoeken van mensen, die wat afgelegen woonden. Het was regenachtig weer, net als de dagen ervoor. Af en toe plensde het, dan weer was het miezerig. Tegen 12.00 uur merkte ik, dat Sudesh wat nerveus werd. "Ik moet gaan kijken of het graf al gegraven is en of ze de zijanten hebben verstevigd met de zinkplaten, die ik voor ze heb neer-

gelegd, want anders kunnen de zijanten met dit regenweer instorten". We reden dus terug naar Saramacca en gingen naar de begraafplaats. We liepen het terrein op.

Geen graf!! Er lag alleen een schop en de zinkplaten lagen er nog precies zo, zoals Sudesh ze gisteren had achtergelaten. Snel reed Sudesh naar het café, waar de ingehuurde grafdelver regelmatig te gast was, maar daar was hij niet. Toen naar het volgende café, maar ook daar had niemand hem gezien.

Dan maar naar zijn huis. De klok tikte ondertussen door. Het was al 13.30 uur. Plotseling ging de telefoon. Het was de voorganger van de gemeente, waar zo meteen de rouwdienst zou beginnen. "Ja, met broeder X. Ik wil u even meedelen, dat de ter aarde bestelling niet om 16.00 uur maar om 15.00 uur zal plaatsvinden. Dan weet u dat vast".

Sudesh kon moeilijk zeggen, dat er nog helemaal geen graf was. Wij reden door naar het huis van de man, die het graf zou graven.

We troffen hem thuis aan, in verregaande staat van beschonkenheid door een overmatig alcohol gebruik. Hij had het ontvangen voorschot gebruikt om zich thuis te bezatten.

Door de enigszins toornige woorden van Sudesh schrok hij toch wel een beetje wakker, want hij voelde al aankomen, dat hij nooit meer voor het delven van een graf gevraagd zou worden.

Dus sprong hij op zijn fiets en fietste al slingerend voor ons uit naar de hoofdweg. Hij reed in de richting van zijn maat, met wie hij samen het graf zou graven. Wij reden langzaam achter hem aan, want wij wilden hem niet kwijtraken.

Aangekomen bij het huis van zijn maat, liet hij de fiets gewoon uit zijn handen op de grond vallen en wankelde het huis binnen. De maat kwam te voorschijn. Pas toen wij de beide mannen zagen, reden wijzelf naar huis om ons snel voor de eigenlijke ter aarde bestelling om te kleden.

Een half uur voor de begrafenis, dus om 14.30 uur kwamen wij zelf op het terrein aan om te kijken, hoe het er met het graf voor-

stond. De oude Indiaan, die de opdracht had gekregen, stond leunend op zijn schop toe te kijken, hoe zijn onderaannemer aan het graven was.

Ja, delegeren kon hij uitstekend. Maar het graf was nog niet erg ver. En hoe druk Sudesh zich ook maakte, de oudere man kwam niet in beweging en alleen de jongere maat stond in de modder (want het regende inmiddels weer) te zwoegen.

Het graf is nog niet ver gevorderd.
De 'onderaannemer' moet al het werk doen

Inmiddels arriveerden de eerste auto's van mensen, die de teraardebestelling wilden bijwonen. En het graf was nog lang niet klaar. Door de regen dreigden nu ook de zijanten in te storten. Sudesh, die volgens het Surinaams gebruik gekleed was in een zwarte broek en een stralend wit overhemd, pakte nu zelf maar de roestige zinkplaten en hielp de spittende man met het verstevigen van de zijanten.

Daar kwam inmiddels het busje, dat de kist bevatte, aangereiden. De familieleden en de kerkgangers stroomden de begraafplaats op. De ene grafdelver zette de spade nog een paar keer in de grond en toen hielp Sudesh hem uit het gat. Zijn vlekkeloze overhemd? Ach, je kunt niet aan alle verwachtingen voldoen. En net voordat de voorganger en de rouwende weduwe het graf bereikten, was het klaar. Zij hadden niets gemerkt.

Tijdens de teraardebestelling werden de gebruikelijk bijbelteksten voorgelezen, inclusief het in mijn ogen weinig gevoelige *“Want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren”*. Daarna moesten de weduwe en de naaste familieleden allen wat zand (inmiddels was er alleen nog maar modder) op de kist gooien.

Je kon precies zien, wie tot de familie behoorden, want hun handen zaten onder de klei.

Vervolgen moest het graf in het bijzijn van de familie worden gesloten. De zinkplaten werden er door de grafdelvers uit getrokken en de ‘onderaannemer’ begon aan het graafwerk, terwijl de oudere Indiaan allerlei onnodige aanwijzingen gaf. Na even werd duidelijk, dat ook degene, die het graf dichtgooide te veel op had, want ineens begon hij ongepaste opmerkingen te maken, terwijl hij lachte om zijn eigen grappen.

Omdat hij alles alleen moest doen (de oudere indiaan stak nog steeds geen hand uit), was hij het na even zat en begon een portie te vloeken.

De voorganger achtte het beter om de rouwende familie voor te gaan, het terrein af, om niet langer getuige te zijn van dit tafereel, het gevloek en de flauwe grappen.

Ja, dat ging wel even anders dan in Nederland met zijn professioneel voorbereide begrafenissen.

Het kan trouwens nog erger.

Ik vertelde mijn belevenissen aan een bevriende predikant (in Suriname). Nadat ze waren uitgelachen, vertelde zijn vrouw mij het volgende: “Onlangs werd er hier iemand begraven, die nogal lang was. De kist had daarom ook wat grotere afmetingen. Dat was echter niet doorgegeven aan de begraafplaats.

Hier in de stad is een vaste betaalde grafdelver, die alle graven op deze begraafplaats graaft. Maar hij wist dus van niets. Toen de stoet op de begraafplaats aankwam en de kist naar het graf werd gedragen, bleek deze met geen mogelijkheid in het gat te passen. De kist was gewoon veel te lang. Terwijl alle familieleden, genodigden en belangstellenden rondom het graf stonden, werd de klem zittende kist dus weer losgetrokken en naast het graf gezet.

De grafdelver zette zijn schop in het graf en sprong in het gat om het groter te maken. Maar per ongeluk sprong hij boven op zijn spade en verwondde zijn voet zodanig, dat hij luid kermend door de omstanders uit het graf moest worden geholpen, want hij kwam er zelf niet meer uit.

Lopen kon hij ook niet meer en hij moest met een ambulance worden afgevoerd om zijn vleeswond te laten verzorgen. Daar stonden dus een paar honderd mensen bij een te grote kist en een te klein graf.

Ik zou in zo'n situatie zelf nog zijn gaan graven om de begrafenis doorgang te laten vinden, maar op dat idee kwam kennelijk niemand. Na even gewacht en geaarzeld te hebben, nam men het besluit om het lichaam maar terug te brengen naar het mortuarium.

Pas twee weken later was de grafdelver voldoende hersteld, dat hij weer kon graven. In stilte en zonder publiek kon toen alsnog de begrafenis plaatsvinden.

Hoofdstuk 31 Trance

Ik was uitgenodigd om samen met anderen een lezingencyclus over het onderwerp 'trance' te houden. De aanleiding voor dit seminar, waren de regelmatige berichten in de Surinaamse kranten getiteld: "Schoolklas in trance".

Wat moeten we ons daarbij voorstellen? In Suriname, maar ook in andere landen, komt dit verschijnsel regelmatig voor. Tijdens de les valt op, dat een van de kinderen (meestal zijn het meisjes) zich niet goed voelt. Ze lijkt wat afwezig en ongeconcentreerd. Wanneer de juf of meester vraagt, wat er aan scheelt, dan komt als antwoord: "Ik voel met niet lekker; ik heb hoofdpijn".

Op een goed moment valt het betreffende kind uit de bank. Het lichaam vertoont allerlei stuiptrekkingen en er klinkt een luid gegil. Voordat de leerkracht er iets aan kan doen, ligt er inmiddels een tweede kind op de grond met dezelfde verschijnselen. Hij of zij probeert natuurlijk de andere kinderen in de klas te kalmeren, maar ondertussen ligt er al een derde kind op de grond te manifesteren.

Het beste wat de leerkracht kan doen, is nu de andere kinderen naar huis sturen en de predikant te waarschuwen. Maar als je zoiets voor het eerst overkomt, weet je meestal niet wat je moet doen. Het verschijnsel trad de laatste tijd steeds vaker op in Suriname en haalde meerdere keren het nieuws.

Dit was dan ook de reden dat de president de kwestie wilde bespreken met de geestelijke leiders van het land. Hij had natuurlijk wel het vermoeden, dat de oorzaak demonisch was, maar je kunt het beter zeken weten.

Als lands-president kun je natuurlijk geen enkele bevolkingsgroep of grote religie uitzonderen, dus waren er op de bewuste bespreking vertegenwoordigers van alle grote religies aanwezig; een Hindoe pandit (priester) een Javaanse Moslim geestelijke, een Bonoeman (toverdokter) en verschillende christelijke voorgangers. Over een ding waren de religieuze leiders het wel eens:

“Deze collectieve trance toestanden worden veroorzaakt door de geestenwereld”.

De Javaan meende, dat de geestenwereld geïrriteerd was geraakt. Misschien had iemand bij de woonplaats van geesten geurineerd en waren de geesten daarom verbolgen.

Ook de Hindu pandit was van mening, dat dergelijke excessen het gevolg waren van een verstoring van de balans in de geestenwereld.

De Winti Bonoeman (tovenaar) meende ook, dat bepaalde Winti (geesten) boos moesten zijn en dat alle betrokkenen een ‘was-sie’ moesten ondergaan (een ritueel bad in geheiligd water met bepaalde kruiden). Hij wist precies, welke kruiden en bovendien raadde hij aan om in de klaslokalen een fles met geheiligd (tover) water te zetten, dat de leerlingen in het vervolg zou beschermen tegen toornige Winti.

Toen waren de christelijke voorgangers aan de beurt. Ook zij hadden een mening. Zij oordeelden, dat deze trance toestanden konden worden veroorzaakt door demonen uit het Hindoeïsme of uit de Winti- godsdienst en dat de onderwijzers, de ouders en de kinderen moesten worden gewaarschuwd tegen het brengen van offers aan de Hindoeïstische goden, aan de animistische geesten en tegen het raadplegen van Winti-tovenaars. De vertegenwoordigers van deze beide religies waren nu natuurlijk woedend.

Ik had een dergelijke collectieve trance-toestand nog nooit meegemaakt, maar ik heb vaak genoeg individuele mensen in trance gezien en bediend. De oorzaak van trance ligt meestal bij occulte demonen, alhoewel ook doodsmachten en onreine geesten trance kunnen bewerken.

Wanneer deze demonen tijdens de bediening worden aangesproken (om ze uit te drijven), proberen zij de ‘patiënt’ in een toestand van hypnose of bewusteloosheid te brengen, waardoor deze nergens meer op reageert en ook geen vragen meer kan beantwoorden.

Of ze proberen ze de patiënt juist in een toestand van razernij (frenzy) te brengen, waardoor deze onhandelbaar wordt. Soms weet de persoon in kwestie zich na afloop van deze razernij of bewusteloosheid niets te herinneren.

Gewapend met die kennis en ervaringen vertrok ik dus naar Suriname.

De week voor het bewuste seminar bezochten Sudesh en ik een kleine gemeente ver van de hoofdstad. De bezoekers waren afkomstig uit alle bevolkingsgroepen, maar de meesten waren toch wel Hindustanen.

Dat zijn mensen, waarvan de voorouders zo'n 100 jaar geleden uit India en Pakistan kwamen om als contractarbeiders in Suriname te gaan werken. Na het aflopen van hun werkcontract konden zij een stukje grond verwerven en daarop hun boerderijtje starten of proberen in de handel hun brood te verdienen. Een klein deel van de Hindustanen is van huis uit Moslim, maar het grootste deel hangt toch het Hindoeïsme aan, de hoofdgodsdiens van India.

We waren dus in die kleine gemeente. Met groot enthousiasme werden de liederen gezongen en de Heer werd luid geprezen om zijn goedheid.

Opeens klonk er een afgrijselijk gegil. Ik draaide me om en zag een meisje van een jaar of 14 voorovergebogen op een stoel zitten met haar hoofd bijna tussen haar benen. Ze had haar vingers in haar oren gestoken en gilte zo hard als ze maar kon. Dat was het dus: 'Trance'.

Ik stond op, ging naast haar zitten, sloeg een arm om haar heen en hield mijn mond vlakbij haar oor, zodat ze me zou horen, ondanks dat ze haar vingers in haar oren had. En terwijl de anderen rustig doorgingen met zingen, sprak ik de demonen aan, die het kind overstuur hadden gemaakt.

Ik had geen speciale openbaring nodig, want het meisje was duidelijk van Hindustaanse komaf en de schreeuwende demonen moesten wel met haar achtergrond te maken hebben.

Ik gebood de machten van trance, toverij en Hindoeïsme, haar te verlaten zonder haar pijn te doen, en na nog een paar korte uithalen, werd ze helemaal rustig en stil en kon de rest van de dienst gewoon bijwonen.

Na afloop van de dienst vroeg ze mij: "Waarom moest ik zo schreeuwen?" Toen legde ik haar uit, dat dit demonen waren, die te maken hadden met haar achtergrond in het Hindoeïsme.

Nauwelijks was ik echter teruggekeerd naar mijn zitplaats of ik hoorde achter mij opnieuw gekrijs. "Zou het hetzelfde meisje zijn?" dacht ik nog. Maar toen ik omkeek, zag ik in de rij naast haar nog een jong meisje zitten met hetzelfde gedrag. Ook zij gilde er op los met haar vingers in haar oren. Kennelijk verdroegen de demonen de luide lofprijs aan de naam van Jezus niet.

Ze proberen dan hun slachtoffer te controleren en zoveel angst te veroorzaken, dat hij of zij uit de samenkomst zal wegvluichten. Snel ging ik naar achteren. Ze zat aan het gangpad en ik kon niet naast haar zitten. Ik boog me diep voorover en probeerde in haar oren dezelfde woorden te spreken als daarnet.

In dit geval waren de demonen minder snel gehoorzaam. Met een smak smet ze haar bijbel op de grond en spuugde in die richting. Ik merkte, dat de demonen niet echt weggingen. Maar na een tiental seconden had ik haar ook rustig en de samenkomst scheen normaal door te kunnen gaan. Na even was ik aan de beurt om te spreken.

Ik deelde met de bezoekers, hoe kostbaar wij zijn in de ogen van God en dat Hij een plan met ons leven heeft.

En terwijl ik zo sprak, begon het meisje, dat ik zo juist tot rust had gebracht, tegen mij te roepen: "Wat voor plan dan? God heeft helemaal geen plan met mijn leven! Jezus is een leugenaar! Hij doet nooit wat hij beloofd!"

Ik voelde direct, dat deze woorden niet van het meisje zelf kwamen. Zo onfatsoenlijk, om in een christelijke samenkomst te roepen, dat Jezus een leugenaar is, zou ze niet zijn. Hier spraken de demonen.

Ik richtte het woord tot haar en zei: "Demonen zijn altijd leugenaars, omdat hun baas de vader van de leugen is. Maar dit is de bestemming, die God voor jou, meisje, heeft. Niet voor de demonen, maar voor jou heeft God een prachtige belofte!".

Vervolgens profeteerde ik over haar, wat voor plannen en bedoelingen God met haar had, als ze Hem zou dienen. Verder zei ik tegen haar: "Als de prediking zo afgelopen is, ga ik nog voor jou bidden". De rest van de dienst bleef ze helemaal stil.

Toen we klaar waren, keek ze me ineens heel boos aan en ik hoorde opnieuw de boze geest spreken: "Ik verblijf tijdelijk in dit lichaam, maar verder is het helemaal leeg en ik ga nu weg, omdat ik hier niet langer wil blijven". Ze maakte aanstalten om weg te gaan, maar ik was al bij haar en begon opnieuw in haar oor te spreken en noemde de typische Hindoeïstische demonen. Ze viel bewusteloos op de grond.

Ik noemde een paar van de namen van de Hindoeïstische goden en dreef de demonen, die er achter zaten, uit. Toen noemde ik de Kundalini macht. In het Hindoeïsme wordt deze geest voorgesteld en afgebeeld als een opgerolde Cobra-slang, die zich bevindt in het menselijke onderlichaam (de onderbuik).

Haar lichaam begon nu vervaarlijke kronkelingen te maken; bewegingen zoals bij een slang. Ze tuitte haar lippen en begon te sissen. Haar tong kwam uit haar mond en bewoog trillend op en neer, zoals slangen dat doen, wanneer ze een prooi ruiken.

Een mens is nauwelijks in staat dergelijke snelle bewegingen met de tong te maken. Bovendien was zij ongeveer bewusteloos. Ik moest het een paar keer zeggen en liet een zuster uit de gemeente een klein beetje met haar vingers op haar buik trommelen om het vertrek van de Kundalini geest te bespoedigen. Na even was hij vertrokken. Haar lichaam schokte niet meer.

Ze was in een soort van slaapdronken toestand. Op dat moment kon ik niet zo veel meer doen, want het ontbrak me gewoon aan informatie. Wat was de achtergrond van dit meisje? De eerste was in een paar seconden vrij, maar bij deze ging het allemaal veel lastiger.

De gemeenteleden kenden haar wel. Ze was 14 jaar oud. Ze kwam inderdaad uit een Hindoeïstisch gezin. Onlangs had zij als enige van haar familie de Here Jezus als haar persoonlijke Redder aangenomen en had zich zelfs laten dopen.

Het leek even heel goed met haar te gaan, maar nu was het al meerdere keren gebeurd, dat ze tijdens de samenkomst in trance raakte en boze geesten zich manifesteerden.

De reden daarvan was, dat haar ouders dagelijks Hindoeïstische rituelen opvoerden en offers brachten aan de Hindoeïstische goden en hun minderjarige dochter verplichtten daarbij aanwezig te zijn. Zodoende kwamen deze demonen iedere keer opnieuw weer bij haar binnen.

Wanneer ze meerderjarig was geweest, had men haar tijdelijk bij haar ouders kunnen weghalen en onderbrengen bij een christelijk gezin. Maar ze was nog minderjarig en viel dus nog onder de verantwoordelijkheid van haar ouders. Het enige wat gedaan kon worden, was de ouders te vragen haar niet langer te verplichten met deze heidense rituelen mee te doen. Maar of ze daarmee zouden instemmen?

Natuurlijk zou een voortdurend herhaald gebed voor geestelijke bescherming ook wonderen kunnen doen. Maar kinderen zijn en blijven, voordat ze meerderjarig zijn, toch aan het gezag van hun ouders onderworpen en ze delen in de zegen én in de vloek, die de ouders over hen brengen. In dit geval brachten de ouders voortdurend vloek over hun dochter.

Het seminar over 'trance' in Suriname was een groot succes, wat betreft het aantal belangstellenden. De uiteindelijke uitwerking hangt af van het aantal mensen, dat verdere trainingen volgt en actief in de bediening van bevrijding gaat meewerken.

Het was niet de eerste keer, dat ik zo iets (trance in de samenkomst) meemaakte. Ook in Nederland ben ik er meerdere malen getuige van geweest, dat jonge mensen, zowel mannen als vrouwen, tijdens de worship in de samenkomst het bewustzijn verloren en moesten worden afgevoerd. Het gaat altijd om nerveuze demonen, die door lofprijs worden beangstigd.

Meestal lag de oorzaak van de aanwezigheid van deze demonen in het deelnemen aan occulte rituelen (New Age, heidendom, bijgeloof). Wanneer de ouders of grootouders zich daarmee hebben ingelaten, kunnen deze verschijnselen zich ook voordoen.

Met occulte rituelen bedoel ik bezoeken aan paranormale genezers, waarzeggers of tovenaars, betrokkenheid bij satanisme of spiritisme, of het deelnemen aan Oosterse godsdiensten of Oosterse vechtsporten.

Ook het kijken naar occulte- of horrorfilms en het meedoen aan occulte computergames kan een dergelijk gebondenheid veroorzaken. In een aantal situaties ontdekte ik, dat het ondergaan van hypnose (tijdens bepaalde vormen van psychotherapie) de deur ook open zet, voor dergelijke demonen.

We hoorden een getuigenis van een schoolhoofd, dat in Suriname zo'n "Schoolklas in trance" in haar eigen klas meemaakte. De oorzaak bleek te liggen bij de grootmoeder van het meisje, dat als eerste begon te reageren. Zij had vanwege een vastzittende verkoudheid haar kleindochter meegenomen naar een 'Bonoeman', een soort tovenaars of helderziende. Deze had bepaalde rituelen met haar uitgevoerd, waardoor zij gebonden was geraakt.

In plaats van beter raakte ze alleen maar bezeten. Het feit, dat na even veel meer kinderen trance-verschijnselen begonnen te vertonen, zouden we kunnen vergelijken met resonantie. De meeste kinderen in die klas waren ook al eens in contact geweest met een dergelijke tovenaars.

Het gaat dus niet om gespeelde imitatie, maar om resonantie. Wanneer je twee exact gelijkgestemde gitaren niet ver van elkaar zet, en je bespeelt een van de snaren in de grondtoon (bv. de lage E-snaar), dan zal de E-snaar op de andere gitaar ook mee gaan trillen. Minder hard, maar toch.

Wanneer bij een bepaald kind zich occulte demonen gaan manifesteren (bijvoorbeeld door trance), dan zal dat een stimulerend effect hebben op gelijksoortige demonen in andere kinderen,

die toevallig in de buurt zijn. De trance slaat dan dus over naar andere kinderen.

Een kind, dat helemaal geen demonen in zich heeft, zal immuun zijn voor de trance van anderen.

De duivel is er op uit om een opening in ons leven te vinden, waardoor hij kan binnendringen. Het in huis halen van een Boeddha-beeldje van de Blokker is daarvoor echt voldoende, of ook het lezen van een horoscoop (ook voor de grap).

Als u op Schiphol een klappertjespistool in uw bagage hebt zitten (voor de grap) of bij de controle een geintje maakt over een bommetje, dan zult u een heel lange en vervelende ondervraging moeten ondergaan, waarbij u zich volledig moet uitkleden. Want met zo iets maak je geen grapje!

De duivel zoekt gewoon een aanleiding, hoe klein ook. Zijn eerste aanleiding is iedere vorm van afgoderij, toverij of occultisme. Door zich daarmee in te laten, haalt men een vloek over zichzelf en de eigen familie. Demonen hebben nu tot een bepaalde hoogte vrij spel.

De tweede aanleiding ligt in buitenechtelijke seksuele relaties. Hierdoor komen onreine geesten het eigen leven en dat van de familie binnen. Het aangaan van vele kortstondige seksuele relaties, zoals dat tegenwoordig niet ongebruikelijk is, bewerkt grote psychische schade en tal van demonische gebondenheden, ook al heeft men dat niet direct door.

De derde aanleiding ligt op het gebied van moord en/of abortus. Wanneer men zich in de ogen van de duivel daaraan heeft schuldig gemaakt (dit geldt dus ook de man, die zijn vriendin of vrouw tot abortus aanzet) raakt men gebonden.

De uitwerking van dergelijke gebondenheden bij de man ligt meestal in de richting van agressie, verslavingen, depressies, verharding en ongevoeligheid voor het Evangelie.

Bij de vrouw is de uitwerking meestal anders. Bij haar zien we verhoudingsgewijs vaker zelfvernietigend gedrag, zoals anorexia en pogingen tot zelfdoding.

Tijdens spreekbeurten in het Caribisch gebied, maar ook in Oost-Europa en zelfs in Nederland zag ik meerdere keren hetzelfde gebeuren. Ik raakte met olie op mijn vinger iemands voorhoofd aan en zag dan het gezicht van pijn vertrekken. Dat is niet normaal, want de olijfolie veroorzaakt geen pijn op de huid.

Ik had nog niets gezegd. De aanwezigheid van zalfolie of ook mijn blote hand (zonder olie) veroorzaakte een geweldige nervositeit bij de zich verstoppende demonen. De persoon, die gebed ontvangt, ervaart dat als pijn of als stress.

Terwijl ik mijn vinger op het voorhoofd houd, wacht ik eerst even. Dan 'stuur' ik de zalving, die op mij is, naar de persoon, die ik bedien. In vrijwel alle gevallen verergert dan de situatie.

Ik weet dan genoeg. Hier zijn bange demonen aanwezig. Soms stel ik wat vragen, maar als er een lange rij mensen te wachten staat voor gebed, is de tijd, die ik aan iemand kan besteden toch gering. Meestal vermoed ik wel wat er aan de hand is.

Vaak verwijs ik die persoon dan door naar een meer uitgebreide bediening zoals een HealingRoom. Andere keren vraag ik de Heer, wat ik op dat moment kan doen. Wanneer ik Zijn goedkeuring ervaar, stel ik een paar vragen over betrokkenheid bij occulte handelingen of het bezitten van occulte voorwerpen zoals Boeddha-beeldjes.

Ik gebied dan de machten van toverij (want dat is het meestal) te vertrekken. Meestal beginnen de demonen zich nu te manifesteren. Maar ze moeten altijd gaan, tenminste wanneer de persoon om wie het gaat, eerlijk is en spijt heeft van de betrokkenheid bij deze occulte handelingen.

Ik heb al heel wat mensen in enkele minuten zien veranderen van zieke of verdrukte mensen, in levenslustige, gelukkige kinderen van God.

Hoofdstuk 31 Een klein meisje

Ik was gevraagd om in een bepaalde gemeente op zondagmorgen te spreken over het onderwerp 'bevrijding'. Bij mij was een hele groep zusters van de EBG, die na afloop van de dienst gebedsbediening zouden doen. Al meerdere jaren had ik met deze zusters samengewerkt.

Eigenlijk is een dergelijk onderwerp behoorlijk pittig voor de zondagochtend. En eerlijk gezegd had ik zo even mijn twijfels, toen ik om 9.00 uur de betreffende EBG kerk binnenkwam. Ja hoor, vol met kinderen. En dan gaat het onderwerp over 'bevrijding' van boze geesten.

Voor sommigen van u is dit onderwerp misschien gesneden koek, voor anderen is het volstrekt nieuw. Bestaan demonen? Of gaat het in de Evangeliën om een aanpassing aan het volksgeloof? Drijft Jezus echt demonen uit, óf geneest Hij gewoon mensen, die psychisch ziek zijn. Dat hoorde ik vroeger tijdens de godsdienstlessen op de middelbare school.

Een nauwkeurige lezing van de Evangeliën maakt duidelijk, dat de zogenaamde bezeten mensen uit het Nieuwe Testament van een afstand Jezus herkenden als de "Heilige Gods"; op een moment, dat Jezus' eigen discipelen dat nog niet door hadden.

Jezus spreekt in Mark. 5 met de demonen, die in een bezetene wonen. Ze vragen hem, of ze in de kudde varkens mogen varen. Jezus staat dat toe. Maar de arme beesten raken door de komst van de demonen zo in paniek, dat ze massaal de berghelling afstorten en in het meer van Galilea verdrinken. En varkens kunnen heel best zwemmen!

Nee, het gaat in de Bijbel niet om mensen, die alleen maar psychiatrisch ziek zijn. Het gaat om mensen, die echt door demonen worden gekweld.

De Westerse mens heeft het geloof in boze geesten radicaal afgezworen. De reden van deze sterke afwijzing van het geloof in demonen was natuurlijk ook, dat sommige simpele zielen in

de Middeleeuwen achter elke tegenslag of pech demonen vermoedden. Achter alle rampspoed moest een geestelijk oorzaak liggen en dikwijls werd de schuld gegeven aan een of ander oud vrouwtje, dat ervan beschuldigd werd een pact met de duivel te hebben gesloten.

Zij zou de demonen de opdracht hebben gegeven misoogst of ziekte te veroorzaken. Tienduizenden vrouwen (soms ook mannen) zijn in de Middeleeuwen in Europa op beschuldiging van hekserij veroordeeld en vaak levend verbrand.

In het begin van de moderne tijd werd de onredelijkheid van deze zienswijze aan de kaak gesteld en een einde gemaakt aan de heksenprocessen. Maar de balans sloeg nu door naar de andere kant; demonen bestaan niet en hekserij is onzin.

Gezien over de hele wereld gelooft 80% van de wereldbevolking in het bestaan van boze geesten. Alleen in de Westerse wereld 'bestaan' ze niet en moet er een andere verklaring gevonden worden voor moeilijk te verklaren verschijnselen.

Ik zeg wel eens: "Het Caribisch gebied, inclusief Suriname is Voodoo Country". De Voodoo religie is met de negerslaven meegekomen uit de landen van West Afrika. En net als in Nigeria of Sierra Leone kun je vandaag in het Caribisch gebied gewoon naar de heks of tovenaars, wanneer je een probleem hebt. Toverij is aan de orde van de dag.

De gevolgen blijven niet uit. Wie zich inlaat met toverij, komt onder vloek en wordt met demonen besmet. Het gevolg is persoonlijke ellende en een toenemende verwording van de samenleving.

Ik probeerde in deze kerkdienst het onderwerp zo goed mogelijk uit te leggen, maar voor mijn idee is het echt lastig om iets te zeggen over seksueel wangedrag als oorzaak van vloek en gebondenheid (door onreine geesten), terwijl er kinderen zitten te luisteren. Snappen ze er iets van? Worden ze bang?

De situatie aan het eind van een kerkdienst eigent zich niet bepaald voor een bediening van bevrijding, maar kennelijk had-

den de zusters hier al over nagedacht:

“Gordon, er zijn hier een groep schoolkinderen, die volgende week examen moeten doen. Kun je hen zegenen?” En zo begon het. Terwijl ik ieder schoolkind apart de handen oplegde en over hen begon te profeteren, ontstond er een steeds langer wordende rij van mensen, die ook zo’n zegening wilden ontvangen.

En toen ging het gewoon vanzelf. Sommigen hadden pijnen, die verdwenen na de bediening. Bij anderen zag ik direct, dat hun problemen te maken hadden met een demonische gebondenheid. Vaak zie je dat al aan de ogen. Soms voel je dat door de Heilige Geest. Meestal is het beide.

En als je dan de handen oplegt, gebeuren er ineens vreemde dingen. Iemand begint met zijn of haar lichaam te kronkelen als een slang. Na even valt zo iemand op de grond, terwijl het kronkelen gewoon doorgaat. Omdat de groep zusters voor dat doel aanwezig was, liet ik de betreffende persoon dan gewoon wegdragen naar de andere ruimte, waar de zusters doorgingen met de bediening van bevrijding. Zo gebeurde er die zondagochtend van alles.

Na een paar uur waren we klaar! Och, in Suriname tikt de klok toch anders. Aan het eind van een bevrijdingsbediening doen we altijd een reinigingsgebed. Meestal gaan we in een cirkel staan, hand in hand.

Dan gebieden we alles ‘dak- en thuisloze’ boze geesten (we hebben deze geesten immers net weggejaagd uit de mens, waarin ze hadden gewoond) weg te blijven van ons, onze familie en onze bezittingen. Ze moeten niet denken, dat ze nu hun boosheid op ons mogen afreageren.

Ik heb redenen om dit te doen, omdat het mij en mijn medewerkers wel is gebeurd, dat deze uitgedreven boze geesten zich tegen ons keerden.

We wilden dus dit reinigingsgebed gaan doen en gingen in een cirkel staan. Ik voelde een klein handje in de mijne schuiven. Ik kende het meisje niet, maar had haar wel in de samenkomst

zien zitten. Waarom ze nu ineens hier stond, tussen deze 'grote mensen', was me niet duidelijk.

Maar ze stond naast me. Ik deed het gebed en sloot af met een lofprijzing aan de Here Jezus, die Overwinnaar is, die zit op de troon aan de rechterhand van de Vader, aan wie alles onderworpen is, en door wie ook wij overwinnaars zijn.

Toen deze proclamatie klaar was, lieten wij elkaar los. Het kleine handje bleef echter in de mijne. Alsof ze wilde zeggen: "Laat me nog niet los!" Voor een paar tellen hield ik haar hand nog vast. Toen lieten we elkaar los.

We pakten onze spullen en wandelden in de richting van de auto's. Ik zat al in de auto, toen het meisje achter me aan kwam rennen. Ze stopte me een briefje in de handen en rende vervolgens heel hard weg. Terwijl we wegrede, vouwde ik het papiertje open. Daar stond: "U bent voor mij een symbool van... U bent voor mij een echte ster!... van XXXX".

Bij navraag hoorde ik, dat ze niet woont bij haar biologische ouders. Ze wordt grootgebracht door een familielid.

Voor mij was dit het hoogtepunt van de morgen, naast alle genezingen en bevrijdingen trof mij dit bijzonder. Ik had er niets voor gedaan. Ik had me zelfs onbeholpen gevoeld in de richting van de vele aanwezige kinderen.

Maar hier was een jong meisje, dat mijn hart had geproefd, het hart van de Vader. En dat vergeet ik nooit meer. Dankjewel schatje!

Hoofdstuk 32 Radio Maria

Cristina, een van mijn 'dochters', heeft een oecumenische gezindheid. Overal kent ze mensen van alle christelijke geloofsrichtingen. Zodoende hebben de HealingRooms in Oradea ook een interkerkelijk karakter.

Zelf is ze tweetalig. Haar moeder behoorde tot de Hongaarse minderheid in Roemenië en haar vader was een etnische Roemeen. Thuis hoorde ze dus beide talen. En hoewel ze op school uitsluitend Roemeens leerde, kan ze met het Hongaars goed overweg. Onze HealingRooms zijn dan ook tweetalig.

Zowel wat betreft de samenwerking van gelovigen met zoveel christelijke achtergronden, als wat betreft de tweetaligheid, zijn we een voorbeeld voor het hele land.

Ze onderhield nauwe contacten met een Rooms-Katholieke charismatische groep in de stad. Mensen uit de eigen evangelische gemeente hadden haar wel eens verweten: "Wat doe je daar bij die Katholieken. Die aanbidden Maria!" Maar ze had het contact altijd aangehouden.

En zo kwam via haar de uitnodiging om in de plaatselijke gemeenschap van charismatische Rooms-katholieken voor te gaan en hen te bedienen met profetische woorden.

Toen ik de eerste keer bij hen kwam, voelde het helemaal niet vreemd. Ze zongen dezelfde Amerikaanse gospelliederen als wij in Nederland; Hillsong, Jesus Culture en Micheal W. Smith, maar dan in het Hongaars. Daar is geen touw aan vast te knopen, dus meestal zing ik in tongen.

Nadat ik in de loop van een paar maanden een paar keer bij hen had gesproken, kwam het verzoek of ik hen wilde assisteren in het bedienen van een aantal gemeenteleden.

Men had inmiddels zoveel over onze HealingRooms gehoord, dat men het nu wel eens zelf wilde zien. En zo gebeurde het, dat we voor allerlei getraumatiseerde en gebonden mensen baden en hen bevrijdden in de naam van Jezus.

Maar het verzoek ging verder: “Kun je ons bedieningsteam trainen en coachen in de praktische situatie?” En zo investeerde ik twee dagen om een team van 7-8 Katholieken te coachen om onder de leiding van de Heilige Geest over de genodigde bezoekers te profeteren en bevrijdingen te doen.

Na iedere sessie evalueerde ik met hen, wat we goed hadden gedaan en wat verbetering behoeft. Zelf maak ik ook wel fouten, zoals die keer, dat wij voor een emotioneel erg geremde vrouw baden.

Ik vergat helemaal te vragen, of ze misschien emotie-onderdrukkende medicijnen (of anti-depressiva) gebruikte. Daar kwam ik dus pas helemaal aan het eind achter, toen we allemaal een beetje gefrustreerd waren geraakt vanwege haar onderkoelde reacties op onze bediening. Maar van fouten kun je leren; ik ook.

Aan het eind van de dag moest ik toch wel even naar het toilet en vroeg, waar ik die kon vinden. “Er is hier alleen een kinder-toilet. Voor een normaal toilet moet je naar boven. Daar zitten de studio’s van ‘Radio Maria’. Daar hebben ze een normaal toilet”.

‘Radio Maria’ is een wereldwijd netwerk van radiostations. In de auto was ik er wel eens op gestuit en de programma’s waren duidelijk Katholiek, maar helemaal niet slecht. Ik wist toen nog niets over de oorsprong van dit Radionetwerk.

Volgens de oprichters ‘is Maria verschenen’ in Medzgorje (Bosnië) en zou daar opdracht hebben gegeven tot het oprichten van een wereldwijd radionetwerk met haar naam. Dit netwerk zou geen inkomsten mogen hebben uit reclame, maar uitsluitend gesteund moeten worden door donaties van gelovigen. Ook heden ten dage ontvangen de ‘profetessen’ in Medzgorje nog boodschappen van Maria. Die boodschappen komen allemaal op hetzelfde neer: “Kom tot Jezus en volg Hem”.

Als neo-protestant heb ik weinig met Mariaverschijningen of andere heiligenverering. De enige uitzondering is Sint Nikolaas, de voorloper van Santa Claus, die in Nederland op 5 december als de grote kindervriend mag optreden. Dit is echter niet de plaats om over Sinterklaas een discussie aan te gaan.

Met Maria hebben 'wij protestanten' dus helemaal niets. De uitdrukking "moeder Gods" spreekt mij niet aan; evenmin als de Griekse uitdrukking *theotokos* (degene, die God gebaard heeft). Ze is voor ons de moeder van de Heer, de moeder van Jezus, de Zoon van God.

Dat is heel wat, maar het maakt haar niet bovennatuurlijk. Zeker is ze een voorbeeld van geloof, maar daarin staat zij toch gewoon tussen de andere 'heiligen' van het Oude- en het Nieuwe Testament.

Zoals Abraham "een vader van de gelovigen" wordt genoemd, mag Maria een "moeder van de gelovigen" heten. Maar net zo min als we tot Abraham bidden, doen we dat ook niet tot Maria.

Wanneer we oog hebben voor de tedere, moederlijke, eigenschappen van God de Vader Zelf, is er vervolgens geen behoefte aan Maria als een 'tedere moeder', die voor ons bij Jezus bemiddelt.

Wanneer we voldoende ruimte geven aan de leiding en openbaring van de Heilige Geest, zijn verschijningen van Maria, die opdrachten geeft, niet meer nodig.

En wanneer de Heer een extra dimensie van openbaring nodig vindt, stuurt Hij gewoon een engel. Dat gebeurt regelmatig in het Oude- en Nieuwe Testament.

Maar als je nodig naar de WC moet, dan ga je gewoon.

Ik toog dus naar boven om naar het toilet te gaan. Terwijl ik de studio binnenliep, brak er juist op dat moment paniek uit (niet bij mij), omdat op het aanwezige beeldscherm het dak van de Sixtijnse kapel werd getoond. Daar kwam juist witte rook uit het schoorsteentje.

“Habeamos Papam” (We hebben een nieuwe Paus) klonk het overal. Priesters renden in de studio heen en weer om hun commentaren op het gebeurde te geven. Niemand heeft op zo’n moment de behoefte om een toilet te bezoeken, dus ik kon in rust en vrede mijn behoefte doen.

Toen ik van het toilet kwam langs de ruimte met het beeldscherm, waren sommige medewerkers tot tranen toe geroerd vanwege de nieuw gekozen Paus.

Witte rook uit de schoorsteen; een nieuwe paus

Ineens liep ik Isabel, de coördinator van de Hongaarse programma's tegen het lijf. Ergens herinnerde ik me, dat ik haar gezicht al eerder had gezien. Ze hield me staande. “Broeder Gordon. Ik was gisteren in de samenkomst, waar u voorging en ik stond ook in de rij voor een profetisch woord.

Maar het duurde zo lang en ik moest naar huis. Zou u nu voor mij kunnen bidden?” Ja, dat kon natuurlijk wel. God heeft tegen ieder mens wel iets te zeggen.

“Wacht even”, zei ze, “Ik neem u even mee, naar een rustiger plekje, het is hier allemaal zo hectisch”. Ze opende een deur en trok me naar binnen. Daar stond ik ineens in de kapel van Maria. De hele decoratie en het altaar waren gewijd aan gebeurtenissen uit het leven van Maria.

Dit was voor mijn arme protestantse denkkader toch wel wat

veel van het goede. “Heer, kan ik hier wel profeteren? Is hier wel zalving?” Ik ervoer een goedkeurende glimlach. Natuurlijk kan dat. Ik heb op de meest vreemde plekken geprofeteerd en mensen tot Jezus geleid.

Ik ging dus naast haar zitten en begon te profeteren: “Mijn dochter....” Toen ik klaar was, zat ze daar met tranen van ontroering, vanwege de liefde van de hemelse Vader, die ze zojuist had ervaren.

Ik was er nu toch, dus besloot ik haar te vragen, of ik verder nog iets voor haar kon doen. Had ze misschien ergens pijn?

Verrast keek ze me aan. “Jazeker”.

Ze had drie maanden terug een pan kokende soep over haar arm gehad en daarbij ernstige brandwonden opgelopen. Een paar wonden waren nog zichtbaar. Het meeste was inmiddels wel hersteld. Maar haar rechterhand....die was vrijwel onbruikbaar. Ze kon haar vingers nauwelijks buigen en dan nog met veel pijn.

Ik vroeg haar, of ik haar hand mocht vasthouden. Ze gaf me haar hand. Ik stuurde de zalving van de Heilige Geest naar haar hand en zat ondertussen met de Heer te praten. “Hoelang Heer?” “Dit gaat iets langer duren, mijn jongen. Ga gewoon door”, ervoer ik in mijn binnenste.

De eerste drie minuten gebeurde er schijnbaar niets. Ik zelf ervoer duidelijke impulsen van de Heilige Geest vanuit mijn binnenste door mijn hand naar de hare gaan. Na een minuut of vier begon de uitwerking daarvan ook bij haar merkbaar te worden. Ik liet haar meerdere keren haar vingers buigen.

En wat die ochtend nog onmogelijk was, werd nu mogelijk. Steeds verder kon ze haar vingers buigen en de pijngrens werd met de minuut verlegd. Na twaalf minuten kon ze haar vingers bijna maximaal buigen, zonder een spoor van pijn en ze voelde, dat ook de kracht in haar hand was teruggekeerd.

Ze was razend enthousiast. Ze straalde van vreugde. Er was zich gewoon een wonder aan het voltrekken. En deze keer gebeurde het aan haar!

“Hebt u niet nog een keer even tijd voor een interview?”, vroeg ze smekend. Ik bekeek mijn agenda. “Morgen heb ik nog een uurtje tijd, tussen 10.00 en 11.00 uur”, zeg ik. “O, dat zou geweldig zijn”.

De volgende morgen meldde ik mij op tijd bij Radio Maria. In de studioruimte staat recht voor mijn neus de microfoon. Daarnaast staat een wit porcelijnen beeld van Maria. Rechts zit Isabel vragen te stellen en links zit Szizi, mijn vertaler.

Onder het toeziend oog van Maria
vertellen over de Heilige Geest

“Pastor Gordon, hoe bent u tot bekering gekomen?” is de eerste vraag. En daarna zegt ze: “Vertelt u ons over de vervulling met de Heilige Geest. Wat is dat precies? Hoe ontvang je de Heilige Geest?” 45 minuten lang vertel ik over de leiding van de Heilige Geest, die ik in mijn leven zo duidelijk ervaar, maar die beschikbaar is voor al Gods kinderen. Aan het eind vraagt Isabel: “Kunt u misschien onze luisteraars voorgaan in een gebed om de doop met de Heilige Geest?”

Ik doe het. De uitzending is niet ‘live’, maar de luisteraars, die tijdens de uitzending over een paar dagen werkelijk met verlangen meebidden om de vervulling met de Heilige Geest, zullen die Geest ook ontvangen. Daar ken ik God goed genoeg voor. En hoeveel luisteraars zouden er zijn? 100.000 of nog meer? Waarschijnlijk meer dan dat ik ooit in mijn leven heb gehad.

Hoofdstuk 33 Down syndroom

In februari 2013 was ik opnieuw (voor de derde keer) in Letland. Dit keer logeerde ik bij een paar studenten. We hielden HR presentaties in verschillende plaatsen, zoals Saldus, Riga en Kuldiga. Naar Saldus gaan we mogelijk terug om een conferentie van een aantal dagen te verzorgen.

In Kuldiga wordt de HR geleid door Santa. Zij is een uiterst attractieve hoogblonde jongedame, die bovendien veel zalving heeft en voor niets bang is. Ze leidt een verzekeringsagentschap. De HealingRooms van Kuldiga worden gehouden in haar kantoor. Helaas spreekt ze alleen Lets en Russisch. Ze heeft prachtige blauwe ogen en kan me zo intens aankijken, dat mijn hart week wordt. Nu de rest begrijpt u wel... Het wordt niets, als je elkaar niet kunt verstaan.

Het bezoek aan Kuldiga zou tegelijkertijd de laatste avond van deze reis zijn en ik kon me er al van te voren over verheugen. De ene keer heb je dat sterker dan de andere keer.

Op zichzelf was het een ongunstige afsluiting, want Kuldiga ligt 3 uur rijden van Riga. Het seminar begon om 18.00 uur en zou tot ongeveer 21.30 uur duren. Daarna zou nog een gebedsbediening plaatsvinden. Meestal wordt het dan wel half een in de nacht.

Daarna wordt er nog iets gegeten, zodat we rond half twee in de nacht zouden kunnen terugkeren naar Riga, waar we dan om 4.30 uur in de ochtend aan zouden komen. Diezelfde ochtend moesten we al weer om 8.30 uur richting vliegveld vertrekken. Dus bleven er hooguit 3 uurtjes over om te slapen. En dan ga je voor het gemak maar met kleren aan op bed liggen en ga je de volgende morgen ongewassen op reis.

Het duurt dan weer een paar dagen, voordat je de oude energie weer terug hebt. Zo ziet het leven van een 'zendeling' er uit. Regelmatig heel korte nachten, of helemaal geen slaap vanwege de ongelukkige reistijden.

Toch was er dat voorgevoel van blijdschap. Niet vanwege de Letse schone met de onverstaanbare taal, maar omdat de Geest in je hart bevestigt, dat er iets moois te gebeuren staat.

Aivars Alknis, director HealingRooms Riga,
leidt de avond in, terwijl Ilze mij vertraalt.

Vrij onverwachts bleek, dat Ilze mij zou gaan vertalen. Ilze spreekt geen Engels maar Duits. Ze heeft al heel wat christelijke boeken in het Lets vertaald en ik ontmoette haar al eens eerder, toen ze gebed vroeg voor haar dochtertje. Ze heet 'Engi'. Ze is nu 7 jaar oud en heeft het syndroom van Down.

Het is een heel leuk meisje. Ze begint nu eindelijk iets te praten. Tot dusverre kwebbelde ze alleen maar. Ze maakte dus wel geluidjes, maar zonder enige betekenis. In tegenstelling tot veel andere kinderen met het Down syndroom, is ze zeer speels en mobiel.

We ontmoetten Ilze in Kuldiga. Ze had haar man en haar dochtertje bij zich. Ik begroette het jonge kind. Ik weet niet of ze me van het vorige jaar nog herkende, maar ik kreeg wel een intense knuffel. Ze hing aan mijn nek.

De avond verliep zoals altijd. De mensen luisteren geboeid, naar mijn onderwijs, dat doorspekt is van verhalen en praktijk voorbeelden. Dat laatste houdt de aandacht erbij. Het viel me op, dat het jonge meisje geen probleem had om twee en een half uur stil te zitten naast haar vader, zonder zich te vervelen.

Na het onderwijs komen de mensen naar voren voor een profetisch woord, of omdat ze ziek zijn. Dat is logisch, want als je over deze dingen onderwijs geeft, moet je het ook doen!

Een van de eersten in de rij, was een oude vrouw met ademhalingsproblemen. Normaliter probeer ik bij de bediening mijn handen zo dicht mogelijk bij de plaats van aandoening (in dit geval de longen) te leggen. Maar het is vanzelfsprekend, dat ik mijn handen nooit op een vrouwenborst leg.

In een dergelijke situatie vraag ik altijd een zuster haar handen op die plek te leggen en ik leg mijn hand(en) daar weer bovenop. Ik had dus even een 'tussenhandje' nodig en mijn oog viel op het dochtertje van mijn vertaalster. Ik wenkte haar en ze kwam direct naar me toe. Ik pakte haar kleine handje en legde dat op de borst van de oude dame.

En alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, hield zij haar handje op de aangegeven plek, terwijl ik mijn hand daar weer boven op legde. Van binnen bereid ik mij er dan op voor om de kracht van de Heilige Geest, die in mij woont (en in iedere Geestvervulde gelovige) naar de zieke plek te sturen.

Na even begon de oude vrouw warm te worden. Bij navraag bleek, dat haar borst begon te gloeien en na een paar minuten hoorde ik dat haar kortademigheid veranderde in diep ademen. Ze werd opgewonden en gebaarde, dat ze weer lucht kreeg. Een paar minuten later stond ze te juichen en God groot te maken, vanwege het ontvangen herstel.

Het kleine meisje stond ook te juichen. Met beide duimpjes omhoog stond ze te springen, want ze had wel degelijk door, wat er gebeurd was.

Inmiddels stond er al een volgend iemand klaar om ook genezing te ontvangen. Deze keer zat de pijn in de rug. Ik vond het veel te leuk om ons kleine meisje er ook in te betrekken. Dus haar kleine handje ook op de rug en vanaf dat moment deden we de bediening samen.

Iedere keer werden mensen fysiek aangeraakt door de aanwezigheid van God. Pijnen verdwenen, stijve gewrichten werden soepel. En iedere keer stond mijn 'assistente' te dansen van vreugde. De kinderlijke vreugde, het enthousiasme en de vanzelfsprekendheid, waarmee ze reageerde waren gewoon ontwapenend.

Santa, director van HR Kuldiga (links). Engi, rechts naast haar moeder Ilze, luistert aandachtig toe, wanneer ik iemand bedien.

Bijna drie uur lang hielp ze mij bij de bediening van zieken en het doen van bevrijdingen. Ze had nergens problemen mee en scheen erop te vertrouwen, dat ik wel zou weten, wat ik moest doen, ook toen iemand duidelijke manifestaties toonde van demonische krachten.

Deze samenwerking stelt ons gelijk voor de vraag, of kinderen genezingen kunnen doen. Het antwoord is: "Ja".

Soms wordt wel eens gesteld, dat iemand eerst bewust tot bekering moet komen, voordat hij of zij de Heilige Geest kan ontvangen.

Maar God houdt zich niet aan dergelijk dogmatische regeltjes. Johannes de Doper, was al voor de geboorte vervuld met de Heilige Geest. Ik ben er zeker van dat de Heilige Geest woonde in dit kleine meisje met Down syndroom. Inmiddels heb ik genoeg verhalen gehoord van kinderen, die over elkaar of over volwassenen genezing proclameren, en met resultaat!

Georgine Hartnack vertelde mij eens het volgende verhaal. Hun hond had de bekende heupproblemen. Bij een bezoek aan de dierenarts stelde de laatste voor om de hond maar direct te laten inslapen, aangezien het dier ondraaglijke pijnen leed. Maar dat kon Georgine niet over haar hart krijgen. "Mijn kinderen moeten toch op z'n minst afscheid kunnen nemen van hun hond?"

Dat laatste bleek echter nog helemaal niet zo eenvoudig. De kinderen protesteerden heftig. Ze wilden hun huisgenoot niet missen en zeiden: "Als Jezus op aarde mensen genas, kan Hij ook een hond genezen. We moeten voor de hond bidden".

Georgine weifelde een beetje, maar kon deze uitbarsting van geloof niet afremmen. "Goed dan maar" .

De kinderen deden ongeveer, zoals ze het wel eens in de gemeente hadden gezien. Daar werd iemand door de oudsten met olie gezalfd om genezen te worden. Zo besloten zij het ook te doen.

Het bidden ging nog wel; het zalven met olie iets minder. De motoriek van kinderhandjes is nu eenmaal niet zo precies. De hond kreeg een halve fles olijfolie over zich heen en kleefde aan alle kanten.

Maar hij was beter! Hij sleepte niet meer met zijn achterpoten en gaf ook geen tekenen meer van pijn. De eerste dagen was hij nog wel erg vet en trok wel gekke bekken, wanneer hij zichzelf probeerde schoon te likken, maar hij was helemaal gezond en was nog jarenlang een gelukkig lid van de familie. Kinderlijk geloof vermag dus wonderen. Kinderlijk naïef geloof! Nog niet bedorven door theologie.

We keren weer terug naar Letland. Er gebeurde van alles. Een toch wel heel oude dame met slechte ogen, ging ineens weer helder zien. Het was een genoegen om de kracht van God zelf te ervaren en de uitwerking zo krachtig te zien.

Aan het eind van de avond baden we met iemand, die een nogal moeilijk leven had geleid en nog leidde (ik treed maar niet in details). Ik vroeg de Heer: "Wat moet ik voor haar doen?" Hij zei: "Geef haar liefde".

Heel voorzichtig legde ik mijn handen om haar gezicht, zoals je dat bij een kind zou kunnen doen. Mijn 'assistente' had haar hand vast. Ineens zag ik dat de Heilige Geest haar zo diep aanraakte, dat ze bezig was om te vallen. Normaliter gebeurt dat niet, wanneer ik mensen bedien.

Engi (rechtsonder) vindt het allemaal prachtig.
Hebben wij deze dame even netjes neergelegd!

Gelukkig stond er iemand achter haar, die haar opving en voorzichtig op de grond legde. Ik keek naar ons meisje, met een blik van "Is me dat wat. Nu ligt ze op de grond. Daar had ik niet op gerekend".

Voor haar was het echter helemaal niet vreemd of verwarrend. Ze keek me aan met een triomfantelijke blik. Het leek wel alsof ze wilde zeggen: "Hebben wij die even netjes neergelegd!"

Of ze alles begrepen heeft? Ik weet het niet. Zeker zal haar moeder iedere avond met haar bidden en haar over Jezus vertellen. De passie van God voor mensen gaat echter voorbij aan theologische kennis en zelfs aan verstandelijke vermogens. Veel belangrijker is vertrouwelijkheid. Gewoon bij Hem willen zijn. En dat moet je niet te veel willen beredeneren. Waren we allemaal maar kinderen.

Een paar weken later vertelde ik het verhaal in een Nederlandse gemeente. In de samenkomst zat een echtpaar met een enigszins gehandicapt kind. Het is een meisje van een jaar of dertien. Ze kan niet spreken, maar ze kan inmiddels wel met een soort van leesplankje communiceren.

Toen ik aan het eind van dienst een uitnodiging deed, sprong ze onmiddellijk op en gebaarde, dat ik moest komen. Ze had alles perfect begrepen. Haar vader had een zere knie en daar wilde ze nu direct wat aan doen.

Samen legden we onze handen om de pijnlijke knie van haar vader en binnen een paar minuten was een aanmerkelijke verbetering opgetreden. Haar moeder had lage rugpijnen. Ook die verdwenen na een paar minuten van handoplegging. Ja, kinderlijk geloof...

Hoofdstuk 34 Katje

Daar zit ik dan in Oost-Europa. Ik vertel maar niet welk land, zodat niemand uit dit verhaal te traceren is. Ze was aanwezig op het seminar over de HealingRooms bediening, maar ze had duidelijk ook zelf hulp nodig. Op een van de middagen was er tijd voor bediening. En toen was ook zij aan de beurt.

Ze was rond de 40 jaar oud en had beslist knappe gelaatstreken en een goed figuur. Maar er was iets mis met haar. Ze toonde geen enkele emotie. Ze zat vlak voor me. Ik keek haar glimlachend aan. Normaliter glimlachen mensen dan terug.

Eerlijk gezegd is het me nog nooit gebeurd, dat ik iemand van zo dichtbij toelachte en dat er dan geen enkele glimlach verscheen. Maar bij haar kwam er geen enkele emotie. Ik probeerde het nog een keer en stelde haar op haar gemak. Alles wat ze vertelde zou vertrouwelijk worden behandeld. Maar ze nam het volstrekt als een zakelijke mededeling op.

Geen glimlach kwam over haar gezicht, toen ik haar nog eens vertrouwelijk toelachte. Ze was totaal emotioneel geblokkeerd. Op dat moment moest ik denken aan iets wat een week eerder was gebeurd. We waren bezig met de bediening van iemand, die op geen enkele manier fysieke liefde van vader of moeder had ontvangen.

Hij had geen enkel gevoel bij de voorstelling, dat God zijn Vader zou kunnen zijn. Ook de gedachte, dat God moederlijke eigenschappen heeft, raakte hem niet.

Ik voelde me toen geleid om te vragen of hij misschien huisdieren had. Hij had twee katten. Ik vroeg hem naar zijn relatie met de katten. Hij antwoordde: "Ik kan zonder mijn katten niet leven. Zij betekenen alles voor mij". Ik keek hem even aan en zei toen de onconventionele woorden: "God is een kat".

Dat slaat natuurlijk nergens op. Theologisch klopt er niets van. Sommigen zullen deze uitdrukking eerder blasfemisch vinden. Maar op dat moment barstte hij in tranen uit. De boodschap

was geland. Ergens is er in ieder mens wel een voorstelling en een begrip van wat liefde is. Bij hem lag die voorstelling in zijn relatie met zijn katten.

Maar nu terug naar de dame in Oost-Europa. Ik moest dus gelijk aan de gebeurtenis van een week eerder denken, maar ik vond het niet nodig er verdere aandacht aan te schenken. Ook deze vrouw had grote problemen met haar gevoelsleven en kon zich van liefde maar nauwelijks een voorstelling maken.

Ik werkte met haar het rijtje van mogelijke oorzaken af. Eerst vroeg ik naar een eventuele vloek. Hadden haar voorouders zich misschien beziggehouden met het occulte? Was er sprake van moord of abortus in de familie? Was er spraken van ontrouw of echtscheiding in de familie?

Op al deze vragen kreeg ik een negatief antwoord. Er was niets te vinden in haar voorgeslacht, dat de oorzaak zou kunnen zijn van haar emotionele problemen. Toen was haar eigen leven aan de beurt. Was zij misschien het slachtoffer van traumatische ervaringen, of misschien zelfs seksueel misbruik? Had zij misschien op occult terrein gezondigd? Ook hier kwamen we niet verder.

Uiteindelijk vroeg ik haar, of ze wel eens een relatie of een vriendje had gehad. "Jawel", antwoordde ze, zonder veel emotie. "Hoe is het uitgegaan?" vroeg ik. "Ik heb het uitgemaakt", antwoordde ze. Meer informatie gaf ze uit haar zelf niet. "Waarom heb je het uitgemaakt?" wilde ik weten. "Ik voelde niets voor hem; ik voelde geen liefde".

Daarbij kon ik me iets voorstellen. Tot dusverre had ze in het hele gesprek (alle vragen en antwoorden gingen via een tolk) geen enkele emotie getoond.

"Woon je op jezelf?" vroeg ik. "Nee ik woon nog altijd bij mijn moeder", antwoordde ze. "Hoe is je relatie met je moeder?" vroeg ik. Ze haalde haar schouders op. "Och ja, wat zal ik zeggen. Ik heb nauwelijks een relatie met mijn moeder". Ik knikte. Ik kon me er wat bij voorstellen. Ze was gevoelsmatig helemaal

dood. De oorzaak wist ik alleen niet.

“Heb je ook huisdieren?” Het hoge woord was er nu toch uit. Had ik die vraag maar eerder gesteld. Ineens kleurde ze rood en haar ogen begonnen te leven. Ze kreeg zowaar rode vlekken in haar hals. “Ik heb een kat”, zei ze opgewonden. Had ik dit maar direct gevraagd. Ineens was ze gaan leven.

Ik vroeg haar verder naar haar katje. Ja, die kwam direct op haar schoot zitten, als ze van haar werk thuiskwam. Zonder die kat kon ze niet leven. Het diertje betekende alles voor haar. Ze zou haar laatste cent nog uitgeven om eten voor de kat te kopen.

Ik besloot het er op te wagen: “God is een kat”, zei ik. Ze keek me even niet begrijpend aan. Toen legde ik het haar uit. “Je hebt wel gevoel voor je kat. Ik begrijp dat wel, want die kat is helemaal afhankelijk van jou.

Hij is op geen enkele manier bedreigend. Hij geeft onvoorwaardelijke liefde. En nu wil ik je iets uitleggen. God de Vader is ook op geen enkele manier bedreigend. Hij zal je nooit kwaad doen of je vertrouwen beschamen. Integendeel, Hij wil juist heel dichtbij je komen.

En zoals jouw katje bij jou op schoot komt zitten, waar hij zich helemaal veilig voelt, zo mag jij bij God de Vader op schoot komen zitten. En je bent daar helemaal veilig.

Dan wil Hij jou net zo koesteren, als jij je kat koestert”. De vertaler had enige moeite het verhaal met de juiste gevoelswaarden over te brengen. Haar gezicht had inmiddels dezelfde bleke kleur als voorheen. Maar toen ze het begrepen had, zag ik de rode kleur op haar wangen terugkeren en haar ogen weer stralen.

Ze nam afscheid. In de deuropening riep ze nog iets in onze richting. Ik keek mijn vertaler vragend aan: “Wat zegt ze?” Ze zegt: “Het is alsof er een sluier van mijn gezicht is afgetrokken. Ineens begrijp ik het helemaal. Gods relatie met mij is net als de relatie van mij met mijn katje”. Dood was ze binnengekomen, levend verliet ze de kamer.

Hoofdstuk 35 Grenzen

Als jong mens vond ik grensovergangen altijd erg spannend. Ik herinner me, dat wij als kinderen met mijn ouders in de auto de grens overgingen naar Zwitserland. Ik was misschien twaalf. De beambte stelde allerlei vragen en keek heel streng, alsof wij met kwade bedoelingen kwamen, terwijl we toch echt alleen op vakantie wilden.

Binnen Europa is een deel van de grensovergangen inmiddels afgeschaft, maar in Oost-Europa en in de Balkan zijn ze er nog. Een jaar na Henny's overlijden kwam ik voor de eerste keer in Servië.

Op mijn paspoort stond ik nog met een baard afgebeeld, maar die had ik inmiddels niet meer. Bovendien had ik nu een hoed op, die natuurlijk niet in het paspoort stond. De jongedame, die onze rij afhandelde had beslist een slecht humeur, want ze keek heel sacherijig.

Toen ik aan de beurt was, keek ze naar het paspoort en toen naar mij. Er was weinig overeenkomst tussen de 5 jaar oude afbeelding en de werkelijkheid. Ik zag, dat ze zich innerlijk voorbereidde op het zetten van een nog bozer en strenger gezicht.

Ze gebaarde mij, dat ik mijn hand voor mijn kin moest houden op de plek, waar vroeger de baard had gezeten. Zelf dekte ze op het fotootje met haar vinger mijn baard af en keek heel streng of er nu enige overeenkomst was.

Omdat de hoed ook niet op de foto stond, nam ik zelf maar het initiatief. Met een kleine buiging en een zwierig charmant gebaar nam ik de hoed van het hoofd als een soort van beleefde groet aan een dame. Een ogenblik keek ze me verbijsterd aan. Toen schoot ze in de lach. Van haar strengheid bleef niets heel, want ze moest zo vreselijk lachen, dat ze bijna.....

Toen ik de douane gepasseerd was, keek ik nog eens achterom. Ze zat nog te schaterlachen.

Ooit reisde ik in de winter naar Lviv in de Oekraïne. Ik weet niet of dat gebruikelijk was, maar na de paspoortcontrole werden alle passagiers individueel ondervraagd.

Ik trof een jongedame in uniform. Kennelijk had ze nog niet zoveel ervaring in het streng kijken. Ze sprak Engels. Ik had al gezien, dat mijn voorgangers behoorlijk aan de tand werden gevoeld. Nu was ik aan de beurt. “Wat gaat u doen in de Oekraïne?” vroeg ze streng.

“Ik ben predikant en ik ga voor mensen bidden”, antwoordde ik. Ik ontwaarde een lichte paniek in haar ogen. Ik kon haar gedachten bijna lezen en hoorde de tandwieltes in haar hersenen ratelen.

“In welke categorie moet ik deze meneer onderbrengen? Stond dit ook ergens in het boek? Moet ik deze meneer indelen bij de ‘performing artists’ of liever bij ‘humanitarian aid’?” Het was duidelijk, dat ik in geen van de categorieën uit het studieboek paste. Ze wist nu ook niet meer welke vragen ze verder nog moest stellen.

“Ja, gaat u maar. Ik wens u een prettig verblijf”. En ik mocht door, terwijl anderen met allerlei onnodige vragen werden lastiggevallen.

Toeristische markt in het centrum van Lviv

In de zomer van 2013 reisde ik met Cristina naar de Oekraïne. Eigenlijk was het voor een korte vakantie met Nina en nog een

paar jonge mensen in de Oekraïense Karpaten, maar natuurlijk waren er weer een paar samenkomsten georganiseerd. Tussen de samenkomsten door was ik naar de toeristische markt in het centrum van Lviv geweest om te kijken naar een of meerdere schilderijen, die in mijn huis zouden passen.

Op deze markt vind je de gebruikelijke handgeborduurde kleedjes, houtsnijwerk, maar ook allerlei schilderijtjes, variërend van slechte kitsch tot best wel aardig. Ik keek er even rond, maar uiteindelijk kocht ik toch niets.

Op de laatste dag van ons verblijf zei Oleg, onze gastheer ineens tegen mij: "Gordon, we hebben iets voor jullie. Kom even mee". In de zijkamer stonden drie schilderijtjes, helemaal naar mijn smaak. Ik was heel dankbaar.

De volgende dag reisden we dus naar de grens. We namen de route via de stad Chop om door Hongarije naar Roemenië te reizen. Niet de allerkortste route, maar wel verreweg de beste wat betreft de kwaliteit van de wegen.

Toen we bij de grens aankwamen zagen we al, dat het een langdurige kwestie zou worden. Er stonden tien auto's voor ons en er zat weinig beweging in de stoet. We stonden bijna 2 uur op een enigszins trillende brug en toen waren we aan de beurt.

Natuurlijk moest de kofferbak open en de inhoud werd door een paar nieuwsgierige militairen bekeken en betast. De plastic zak met de drie schilderijtjes lag bovenop. Een van de militairen was kennelijk erg intelligent. "Antikwitati, dokumenti", riep hij. De anderen vielen hem bij: "Antikwitati, dokumenti". Waar waren mijn "documenti?"

Kennelijk was ik bezig kunstvoorwerpen uit de Oekraïne te smokkelen. Cristina zei later tegen me: "Gordon, waarschijnlijk deden ze een beetje moeilijk, omdat ze geld wilden zien".

Enige basiskennis van de Engelse taal was niet aanwezig, ook al stonden deze douaniers dan op een belangrijke internationale grenspost. Ik probeerde het dus maar met een paar woorden, die voor Russisch moesten doorgaan. "Njet dokumenti; njet antikwitati; toeristiksi market; souvernskisi".

Kennelijk begreep men hier ook niets van. De jonge militairen bleven maar doorzeuren over de ontbrekende documenten, waarmee ik kon aantonen, dat ik deze spullen legaal uit de Oekraïne mocht uitvoeren.

Picasso?

Een van de soldaten bleek over een ‘bijzonder kennis’ van kunstvoorwerpen te beschikken. “Picasso!” riep hij ineens. Misschien was dat de enige kunstschilder, waarvan hem de naam te binnen schoot.

Ik bleef stug volhouden, dat ik de spullen van de toeristische markt had en daarvoor geen documenten nodig waren. Na enige tijd van zinloos bakkeleien, waarbij niemand de ander wilde begrijpen, werd er een hogere ambtenaar met meer sterren en strepen bij gehaald.

Hij bekeek de schilderstukken, rook er aan en ontdekte dat de verf nog naar terpentijn stonk. Toen voelde hij met zijn vingers aan de doeken om te ontdekken dat de verf nog kleefde.

“Njet antikwitati, njet dokumenti”, hoorde ik hem zeggen en we mochten door naar de Hongaarse controlepost.

Ik was blij, dat ik Cristina bij me had. Ze spreekt behoorlijk Hongaars. We kregen nog een Hongaars formulier, waarop we niet alleen onze persoonlijke gegevens moesten invullen, maar ook het kenteken van onze auto, de kilometerstand, hoeveel li-

ter brandstof er in de tank van de auto kon en hoeveel er op dit moment inzat. Dit alles om te voorkomen, dat we continue heen en weer zouden rijden tussen Hongarije en de Oekraïne om brandstof te smokkelen. Nadat een Hongaarse soldaat met een zaklamp en een spiegel uitvoerig onder de motorkap van de auto had gesnuffeld, kreeg Cristina nog een paar heel persoonlijke vragen voor haar kiezen:

“Wat is jouw relatie met deze meneer?” klonk het streng. Waren ze bang, dat ik me met ‘human trafficking’ (mensensmokkel) bezighield? In ieder geval klonk haar antwoord overtuigend: “Deze meneer is predikant en ik ben zijn assistente”. Goed zo, Cristina! Na tweeënhalf uur mochten we Hongarije binnen.

Een minstens zo boeiende grenservaring had ik met Margreet Jans op de grens van Kosovo en Servië.

We hadden een seminar gehouden in de stad Ohrid in Macedonië. Aansluitend reden we naar Pristina, de hoofdstad van Kosovo, om op zondagavond te spreken in de Internationale protestantse kerk.

Het was een heerlijke avond en ik hoop nog vaker naar Kosovo te reizen. De volgende ochtend reden we van Pristina verder richting huis (dat wil zeggen naar Jagodina in Servië, waar Margreet al 22 jaar woont). We besloten een mooie route te nemen in noordelijke richting.

Na anderhalf uur kwamen we aan bij de grens tussen de Republiek Kosovo en de Republiek Servië. Bij de Kosovaarse grenspost waren we snel klaar. Dertig meter verder onder dezelfde overkapping was de Servische controlepost. “Komt u uit Albanië?” vroeg de beampte. Nee, wij kwamen niet uit Albanië maar uit Kosovo. “Wij komen uit Macedonië en rijden door Kosovo naar Servië”, antwoordde Margreet. Officieel wordt Kosovo door de Servische overheid niet erkend als onafhankelijke staat. Zij beschouwt Kosovo nog steeds als een provincie van Servië.

Onze paspoorten werden zorgvuldig onderzocht. “U hebt geen uitreis-stempel, dat bewijst, dat u Macedonië hebt verlaten”, klonk het. “Nee, ze stempelen de paspoorten niet af bij de grens”, reageerden wij.

Ik probeer nu even de redenatie van de Servische beambten te volgen. Aangezien de Republiek Kosovo door Servië niet wordt erkend, bestaat ze dus niet. Wij bevonden ons nu dus 'nergens'. En wij moesten toch wel 'ergens' zijn.

Volgens hen waren wij dus nog in Macedonië, ongeveer 120 km. zuidelijk, van waar wij nu waren. Maar ondertussen stonden wij wel aan hun grenspost. Dat kon dus niet, dus bestonden wij ook niet. En je kunt nu eenmaal niet iemand, die niet bestaat binnenlaten.

Je weet maar nooit wat voor kwaad, die 'niemand' in de zin heeft. Wij moesten dus eerst 'iemand' worden en 'ergens' zijn, voordat wij Servië zouden kunnen binnenkomen.

Margreet probeerde alles: "Kijk toch eens: Dit is een Servische auto uit Jagodina. Ik woon al 22 jaar in Servië. Ik doe daar humanitair werk. Ik heb een officiële verblijfsvergunning. U kunt mij toch niet weigeren mijn eigen land binnen te komen?" Maar volgens de grenswachten bestonden wij niet en waren wij ook 'nergens', dus konden we niet worden binnengelaten.

Enig begrip voor onze situatie was er dan toch.

Hoewel wij dan niet bestonden, wilden ze toch wel met ons praten: "U moet terugrijden naar Macedonië (120 km, ongeveer tweeënhalf uur rijden), daar moet u eerst inreizen en vervolgens moet u er weer uitgaan en zorgen, dat ze een uitreis-stempel in uw paspoort zetten. Dan weten wij, waar u vandaan komt en kunnen we u in Servië binnenlaten.

Zo gezegd, zo gedaan. We reden heel Kosovo door, terug naar Macedonië. Vijf uur later stonden we opnieuw aan de Servische grens, bij een andere grensovergang, waar we na een vluchtige blik op onze paspoorten werden binnengelaten.

Eindelijk bestonden we weer en kwamen ook weer 'ergens' vandaan. Het was toch wel heel apart om even 'niemand' te zijn en 'nergens' vandaan te komen.

Volgens mij bestaat die Servisch grenspost ook niet. Je kunt nu eenmaal geen grenspost hebben tussen Servië en 'nergens'. "Ach, wijsheid komt met de jaren", zullen we maar zeggen.

Hoofdstuk 36 Dumbrava

“U bent de vuilnisbelt van Roemenië”, zei de gemeenteambtenaar minachtend. Viorel Pașca glimlachte. “Dan ben ik tenminste nuttig. Stel je voor dat er geen vuilnisbelten zouden zijn”.

De gemeenteambtenaar keek beschaamd op. Hij had de bezoeker willen beledigen of beschamen. Maar Viorel was daar niet gevoelig voor. “Wij hebben geen geld voor begrafenissen van daklozen”, vervolgde de gemeenteambtenaar; “U ziet maar, hoe u zich er uit redt. Wij doen het niet”.

Het werd een heel eenvoudige begrafenis aan de rand van de begraafplaats van Dumbrava. Het vijftigste zwarte houten kruis met een eenvoudige naam er op geschilderd. Nou ja, een naam? ‘Olly’ had helemaal geen naam.

De zijkant van de openbare begraafplaats in Dumbrava;
de graven voor de dak- en thuislozen

Hij was ergens ‘gevonden’, een oude tandeloze zieke dakloze, die een beetje onverstaanbaar Hongaars sprak. Hij kon niet vertellen, waar hij vandaan kwam en niemand wist iets over hem. Hij was zwaar ziek en werd half bevroren gevonden bij de stadsverwarming, meer dood dan levend.

Zijn tenen moesten worden geamputeerd, nadat zijn voeten ‘ontdood’ waren. En waar moest hij daarna naar toe? Geen identiteitskaart, geen uitkering of pensioen, geen familieleden of vrienden. En zo kwam hij naar Dumbrava, waar hij liefdevol werd opgevangen. Hij kreeg schone kleren en fatsoenlijk te

eten. Andere bewoners gaven hem een naam: 'Olly'. Aankomen deed hij niet. Hij bleef zo mager, als hij was binnengebracht. Vaak klaagde hij over de pijn aan zijn voeten en later ook over pijn in zijn buik. Op een goed moment kwam hij steeds minder van zijn bed af. Keek wat naar de TV en sliep dan steeds weer in. Hij bleek uitgezaaide darmkanker te hebben. En zo stierf hij, 'Olly', zonder geboortedatum, zonder identiteit, maar geliefd door God.

Het begon allemaal 8 jaar geleden. Viorel Pașca was een evangelist, die samen met zijn vrouw werkte onder de Zigeuners van Dumbrava en omstreken. De Roma (Zigeuners) worden door de overige Roemenen geminacht en gediscrimineerd, maar ze staan vaak heel erg open voor het evangelie.

Het was winter. Viorel en zijn vrouw zaten 's avonds voor de TV om naar het nieuws te kijken. Het was bitter koud. De nieuwslezer meldde, dat in de afgelopen dagen maar liefst 6 dak- en thuislozen waren doodgevroren door de aanhoudende strenge vorst.

“Doodgevroren”

Viorel dacht aan de twee slaapkamers, die gewoon leegstonden. “Het kan toch niet zo zijn, dat ik in mijn huis twee ongebruikte slaapkamers heb, terwijl 30 km. verderop in Oradea mensen doodvriezen?” dacht hij. “Daar moet toch iets aan te doen zijn?” Hij vertelt ons zijn verhaal:

“Het was niet zo, dat ik een hoorbare stem hoorde, maar ineens wist ik, dat ik er iets aan moest doen. Ik sprak er over met mijn vrouw en zij voelde hetzelfde. Dakloos of niet, alcoholist of niet; Ieder mens is een schepsel van God.

Ieder mens heeft recht op compassie. Ik wist het gewoon zeker. Ik moest iets ondernemen. En zo kwam het, dat ik de volgende dag de politie belde, dat ik twee kamers ter beschikking wilde stellen voor daklozen.

De politie reageerde opgelucht. Geen enkele stad wil het record breken van doodgevroren daklozen. De volgende dag leverde de politie vier dakloze vervuilde mensen af.

En zo begon het.

Wij zagen de toestand, waarin deze mensen verkeerden en besloten praktische hulp te gaan bieden. Iedere week reisden we af naar de stad en zochten de dak- en thuislozen op, die zich meestal schuilhielden bij de buizen van de stadsverwarming. Ze verkeerden allen in een ellendige toestand. De meesten waren zware alcoholisten.

Iedereen had duidelijke psychiatrische problemen. Sommigen waren zo ziek, dat we hen daar niet konden laten. We namen ze mee naar ons huis. Na even hadden we 16 daklozen in huis.

Een enkeling had nog een pensioen, maar de meesten niet. De financiën om hen te voeden moesten dus van elders komen. De burgelijke gemeente van het kleine Dumbrava en het grote Oradea gaven niet thuis. "Wij hebben geen budget; we komen toch al niet rond met onze begroting", was het antwoord.

Maar op een of andere manier kwam het geld. Zonder ooit ergens om te vragen, zonder ooit iets te doen aan fundraising, zonder bij de kerken aan te kloppen voor inzamelingen, kwam het geld, voedsel, kleding en vrijwilligers.

Het eigen huis was al gauw veel te klein. Toen stopte er een auto; iemand, die via via over dit project gehoord had. Hij kwam kijken. "Het is hier veel te vol. U hebt meer ruimte nodig. Het huis hiernaast staat te koop. Hoeveel hebt u nodig? € 10.000,- of €30.000? Zegt u het maar. Ik betaal alles". En zo werd het aangrenzende pand gekocht en verbouwd, zodat het geschikt was voor het huisvesten van 60 mensen.

Aan een oud boerderijtje werd een vleugel aangebouwd

En al heel snel kwamen de mensen. Een ziekenhuis uit Oradea belde. We hebben hier iemand zonder familie, zonder verzekering. Hij heeft kanker. We kunnen hem hier niet houden, want we hebben de bedden voor anderen nodig en aan hem kunnen we toch niets meer doen”.

“Maar wij zijn geen ziekenhuis”, sputterde Viorel tegen. “Wij hebben geen verpleegsters, geen personeel daarvoor”. “Dan zetten we hem op straat”, klonk het kort. En zo kwam de eerste terminaal zieke patiënt op Dumbrava binnen.

Natuurlijk was het iemand, die al jaren aan de alcohol had gezeten, die vanwege zijn verslaving alle contacten met nog levende familieleden had verspeeld. Sommige mensen zouden zeggen: “Dit bittere einde is toch het gevolg van eigen schuld. Dit is toch de ultieme consequentie van een leven onder invloed van alcohol?”

Maar werpt Viorel tegen: “Heeft niet ieder mens, wat ook zijn eigen schuld is, recht op compassie?” We hebben hier iemand gehad, die wegens een moord 10 jaar in de gevangenis heeft gezeten.

Toen hij vrijkwam, had hij niemand meer. Zijn familie wilde uit boosheid en schaamte niets meer met hem te maken hebben. Geen enkele werkgever wilde hem nog hebben. Aan resocialisatie of reclassering wordt in dit land hoegenaamd niets gedaan.

En zo eindigde hij op straat en verzamelde bierblikjes uit de vuilnisbakken. Zijn enige vriend was nog de alcohol. Na enige tijd was hij zo vervuild en zat zo onder de infecties, dat hij gewoon ergens bleef liggen. Heeft hij geen recht op compassie?

En dan is er die weduwe. Toen haar man stierf, zette zij haar flatje alvast op naam van haar nog inwonende dochter. Op een goed moment trouwde deze dochter. De schoonzoon wilde graag een mooier huis kopen, maar daarvoor had hij dringend geld nodig.

Moeder was inmiddels wat ‘lastig’ geworden. Ze vergat dingen. Het boterde toch al niet goed tussen haar en haar dochter

en schoonzoon. De jonge mensen verkochten de flat, waarin ze met z'n drieën woonden en vertrokken naar het nieuwe huis onder achterlating van hun moeder.

De nieuwe eigenaar zette pardoos de oude vrouw uit de flat. Hij had een flat gekocht; geen flat met een dementerende oude vrouw. Niemand had er oog voor, dat zij inmiddels suikerziekte had en regelmatig medicijnen moest innemen. Ze sliep op straat en bedelde wat.

Op een goed moment werden haar voeten zwart en begonnen af te sterven. Ze werd opgenomen en haar voeten werden geamputeerd. Maar wat nu? Er bestaan wel verzorgingstehuizen in Roemenië, maar die moeten dan wel worden betaald. Geen verzekering die dat dekt.

Normaliter bekommeren de kinderen zich om hun ouders. Maar als die er niet zijn? Of als ze (misschien vanuit een bepaalde frustratie) niets met hun ouders te maken willen hebben? En zo kwam deze dementerende vrouw terecht in Dumbrava, waar ze na een jaar overleed.

En dan was er die alcoholist, die zwaar vermagerd en verzwakt op straat werd gevonden. Hij bleek kanker te hebben. Ook hij werd met de ambulance uit het ziekenhuis naar Dumbrava gebracht. Niemand kende zijn levensgeschiedenis. In zijn geval was er een klein pensioentje, waarmee kost en inwoning konden worden betaald.

Toen hij stierf, keek Viorel in zijn persoonlijk bezittingen. Het ging om één klein tasje. Daarin zat een klein foto-mapje, een adresboekje en een ID kaart.

Viorel loopt even weg. Voor mij gaat hij het mapje ophalen. Op de eerste foto's staat een knappe jongeman in militair tenue; op de volgende een hooggeplaatste militair met de nodige medailles en een imponerend uiterlijk. Er zijn foto's van een vrouw, een gezin, een dochter.

"Deze man was een kolonel in het Roemeense leger. Ik weet niet wat er precies met hem is gebeurd, maar ergens is hij aan

de drank geraakt en op straat terecht gekomen". Viorel toont me het adresboekje. "Kijk, dit telefoonnummer bleek van zijn dochter te zijn.

Ik belde haar, om haar te vertellen, dat haar vader was overleden. Waarschijnlijk wilde zij wel zorg dragen voor zijn begrafenis. Maar toen ik haar te pakken kreeg, reageerde ze heel bitter: "Mijn vader is al 20 jaar geleden voor mij gestorven. Ik heb niets met hem en ik wil ook niets met hem van doen hebben.

Nee, ik heb ook geen interesse in het fotoboekje. Nee, ik kom ook niet op de begrafenis. Hij was mijn vader al lang niet meer". Ja, wat moet je dan. We hebben hem dus hier op Dumbrava begraven. Maar wat is het triest, dat iemand, die ooit een goede positie had, zo is terecht gekomen".

Ik vraag Viorel nog, of hij geïnformeerd had naar de reden van de verbittering van de dochter. Was er misschien sprake van huiselijk geweld of van seksueel misbruik? Uiteindelijk krijgen wij op onze HealingRooms legio slachtoffers van huiselijk geweld en ook van seksueel misbruik, die grote moeite hebben hun 'vaders' te vergeven. Het gaat dan om mensen wier leven beschadigd en getraumatiseerd is door het onverantwoordelijk- of zelfs crimineel gedrag van hun vader of stiefvader. Waar slachtoffers zijn, moeten ook ergens daders zijn.

Maar Viorel schudt zijn hoofd. "Ik weet het niet. Er wordt trouwens wel vaker gezegd over de dak- en thuislozen, dat ze het aan zichzelf te danken hebben". Men zegt dan: "Wie aan de drank begint zal er door vernietigd worden. Wie anderen misbruikt, zal uiteindelijk door iedereen in de steek gelaten worden".

"Dat kan men wel zeggen", gaat Viorel verder, "maar dat gaat slechts voor een enkeling op. Iedereen hier is op zijn minst psychiatrisch. Een groot deel van onze bewoners is zelfs geestelijk gehandicapt. Die zijn helemaal niet in staat hun eigen leven te leiden. En zelfs al heeft men in zijn leven zelf alles kapotgemaakt; zelfs al heeft men in de gevangenis gezeten wegens moord; heeft dan niet toch ieder mens recht op compassie?"

“Het aparte is hier, dat niemand rookt of drinkt. De bewoners hebben geen geld, maar als iemand hun iets geeft – en dat gebeurt wel eens – dan gaan ze geen drank kopen. Dat heeft te maken met het gemeinschapsleven hier. Iedereen aanvaardt iedereen.

Niemand wordt door de anderen geminacht of verworpen en daarom is er ook niet meer die behoefte om de pijn van verwerping en uitstoting weg te drinken.

Omdat wij geen psychiatrische instelling zijn, en dus geen rechterlijke bevoegdheden hebben om mensen op te sluiten, zijn de deuren gewoon open.

Alleen 's nachts gaat de boel op slot, omdat we niet willen, dat de mensen 's nachts over straat zwerven en in het donker worden aangereden. Maar overdag kunnen ze gewoon naar buiten. Maar meestal blijven ze gewoon binnen of in de tuin”.

Mensen vragen mij wel eens: “Viorel is dit niet allemaal heel erg zwaar?” En dan ben ik maar het liefst heel eerlijk. Het is niet zwaar. Ik heb geweldig veel voldoening in het feit, dat ik deze mensen liefde mag geven en ik krijg er ook liefde voor terug.

Dan vragen ze ook: “Maar de verantwoordelijkheid om voor al deze mensen te zorgen, is dat geen zware last. De regering steunt je niet. De kerken laten het ook vaak afweten. Heb je niet veel zorgen?”

En dan ben ik ook gewoon maar eerlijk. Nee, ik maak me niet bezorgd. Als de voedselkasten bijna leeg zijn, dan weet ik al: God gaat ze vandaag of morgen weer vullen. En dat gebeurt ook altijd. Wat dat betreft is dit een plaats van voortdurende wonderen.

Drie jaar geleden zaten we overvol. En toch werden er iedere keer nog mensen gebracht. Op een dag stopte er een Nederlandse auto. Zij vroegen of ze mochten kijken. En natuurlijk, dat mag. Deze mensen waren trouwens niet gelovig. Ze hadden twee zigeunerkinderen geadopteerd.

Maar na thuiskomst in Nederland schreven zij een aantal brieven naar Omroep MAX en die startte uiteindelijk een giftenactie

om ons te helpen. Ineens konden we in Tinca, een paar kilometer verderop, twee huizen kopen en renoveren. Toen konden we de capaciteit uitbreiden van 60 bedden naar 105.

Er zijn wel mensen, die hebben geprobeerd ons werk te imiteren. Op zichzelf juich ik dat helemaal toe. Ik hoef echt niet de enige te zijn, die dit doet. Hoe meer, hoe liever.

Het aparte is, dat geen van die pogingen echt slaagde. Kennelijk moet je er ook voor geroepen zijn. Dan is er ook de zegen en de bevestiging door de Heer. Goede bedoelingen alleen zijn dus niet voldoende.

Als Viorel eenmaal aan het woord is, gaat hij door met vertellen. Iedere bewoner heeft een verhaal. Niet zover hiervandaan is een zorginstelling, die wordt gesubsidieerd. Er zijn daar 30 personeelsleden op 40 patiënten. Op een dag belden ze mij en vertelden me, dat ze een patiënt hadden, die ze niet konden hanteren wegens agressief gedrag. Of wij hem maar konden overnemen.

Ik antwoordde hun, dat ik geen enkele behoefte had om iemand op te nemen, die agressief gedrag vertoonde. We hebben hier vrede en we willen dat zo houden. "Dan dumpen we hem op straat", was het botte antwoord.

"Dat kunnen jullie niet doen!" riep ik door de telefoon. "Ja, dat kunnen we wel en we gaan het doen ook", reageerde de beller. En zo kwam het, dat ik er toch heen reed om deze patiënt op te halen. En het gekke was; sinds hij hier is, heeft hij helemaal geen problemen veroorzaakt".

Toen kwam dan toch het moment, dat wij (Cristina, Dani en ik) de woonhuizen in Dumbrava gingen bezichtigen. Ik was er niet voldoende op voorbereid. We kwamen in een L- vormig woonhuis. De lange poot was later aangebouwd en had een hele rij kamers.

Toen we binnenkwamen kwamen bepaalde patienten direct op ons af. Een volwassen man, met een zichtbare geestelijke handicap, vroeg ons of we speelgoed bij ons hadden. Een vrouw

kwam mij omhelzen op een nogal opdringerige manier. Ze wist duidelijk niet beter. Iedereen was blij Viorel te zien en velen wilden even door hem worden vastgehouden.

Hij houdt van iedereen en iedereen houdt van hem. Ik liep even de binnenplaats op en zag nog net, dat een man zijn broek liet zakken en in het gezicht van iedereen zijn behoefte deed tussen de tuinplanten. Toen verdween hij weer op zijn kamer. Het is een gedrag dat typerend is voor bepaalde psychiatrische patiënten.

In iedere kamer stonden 5 of 6 ziekenhuisbedden. Loopruimte was er nauwelijks meer over. In iedere kamer stond een TV om de bewoners een beetje uit hun verveling te halen.

Een deel van de patiënten was bedlegerig. Sommigen waren deels verlamd of hadden afgezette voeten. Anderen sliepen met een luier. We stopten bij een bepaald bed.

“Deze vrouw is van de week hier afgeleverd. Ze is terminaal ziek. Het ziekenhuis kan niets meer voor haar doen en ze wilden haar naar huis sturen om te sterven. Maar ze kan nergens heen. En zo is ze hier terechtgekomen. Cristina en ik keken naar haar. Haar gezicht had een ongezonde gele kleur; de kleur van de dood.

Ik legde een hand op haar schouder en Cristina deed hetzelfde. Terwijl we van binnen in tongen baden, stuurden we de kracht van God naar haar toe. Ze deed haar ogen open en keek naar ons.

Natuurlijk had ze ons nog nooit gezien. Toen probeerde ze wat te zeggen. Ik zag dat ze nog drie tanden had. “Jullie zijn heel anders dan de anderen”, zei ze. “Ik voel het”. In ieder geval voelde ze de vrede en liefde van God op haar neerdalen.

Na een halfuurtje verlieten we het huis. Een beetje ontdaan door wat we hadden gezien aan menselijke ellende. Tegelijkertijd waren we diep onder de indruk van de liefde, die Viorel voor deze

mensen heeft. En minstens zo diep was ik onder de indruk van de manier, waarop hij leeft in vertrouwen op de Heer.

Zonder staatssteun, zonder vaste steun vanuit kerken, zonder fundraising, zonder nieuwsbrieven, zonder bedelen, zonder website. Gewoon vertrouwen op God, die voorziet.

En weer herkende ik het geheim, dat ik ook zelf bezig ben in mijn eigen leven te ontdekken. Wanneer je wandelt in je bestemming, wanneer je staat in de wil van God (en in zijn timing), dan voorziet Hij in alles, wat daarvoor nodig is, zonder dat je daar eigenlijk voor hoeft te bidden, zonder dat je daarvoor andere mensen onder druk hoeft te zetten of schuld behoeft aan te praten.

Wilt u iets meer weten over het werk van Viorel Pasca, dan kunt u eens kijken op zijn 'Facebook' pagina. Gewoon een vriendschapsverzoek aan Viorel Pasca en u kunt het Roemeens automatisch in uw browser laten vertalen.

Hoofdstuk 37 Geld

Geld is een beladen onderwerp. Laatst zette een vriendin van mij een verwijzing op Facebook met de vraag: "Hoe zou de wereld er uit zien, als er geen gebrek aan geld was?" Ik moest er even over nadenken en reageerde toen:

"Het probleem van deze wereld is niet het gebrek aan geld, maar een gebrek aan gehoorzaamheid".

Bij God is er geen gebrek aan geld. Hij heeft genoeg. Dat wij dat niet merken, heeft boven alles te maken met een gebrek aan luisteren naar zijn stem en een gebrek aan gehoorzaamheid.

Misschien vindt u die uitspraak wat veroordelend en daarom vertel ik toch maar mijn verhaal. Dan ontdekt u, dat deze uitspraak niet goedkoop is.

Het gebeurde kort na het overlijden van mijn vrouw Henny Delina in 2007. Ons gezinsinkomen was altijd wat anders als bij de meeste mensen. Henny had een goede baan gehad en toen zij ziek werd, kreeg zij een uitkering en later een pensioen. Mijn inkomen was meestal niet zo groot.

Ik had de inkomsten van mijn lessen en spreekbeurten en kreeg ook een bepaalde vergoeding voor de werkzaamheden op de HealingRooms. Maar mijn inkomen zou nooit genoeg kunnen zijn om van te leven. Het was slechts een aanvulling.

Toen Henny stierf viel haar inkomen natuurlijk weg. In principe zou ik nu in de problemen kunnen komen, omdat ik van de inkomsten van de spreekbeurten niet zou kunnen overleven.

Maar... ik had een achterdeur. Wij hadden jarenlang gespaard voor onze oude dag. Dat geld stond keurig op allerlei spaarrekeningen op de bank.

Ik overwoog, dat ik daarmee de komende jaren verder kon. Ik zou nog een nieuwe auto kunnen kopen en verder iedere maand het tekort aan inkomsten kunnen aanvullen. Als ik voorzichtig zou zijn, zou ik geen tekort hebben.

Ik kan me voorstellen, dat velen van u nu heel jaloers worden. De meesten van ons moeten iedere maand maar weer zien, hoe

we ‘rond’ komen. Één te grote uitgave en we hebben maanden nodig om de schuld af te lossen.

Een volgende auto kopen we meestal op afbetaling. De verstandigen onder ons leggen iedere maand iets apart om over 8 of tien jaar een andere auto te kunnen kopen. Zo hadden wij ook geleefd. Ik verkeerde in een riante positie.

Een paar maanden na Henny's sterven begon de Heer erover. Hij zei: "Je vertrouwt op je geld". Ik reageerde daarop met Hollandse logica: "Natuurlijk vertrouw ik op dat geld. Het is mijn bezit. In het Oude Testament hadden de Israëlieten allemaal een erfdeel, dat onvervreemdbaar eigendom was en de basis vormde voor hun inkomen".

Bovendien zei ik: "Ik heb straks verder geen pensioen, dus ik zal het hard nodig hebben. Andere mensen hebben een pensioen, maar ik niet". Maar de Heer bleef er over doorgaan. Iedere dag sprak Hij er opnieuw over: "Je vertrouwt op je geld".

Mijn reactie was: "Dat is logisch Heer. Het is van mij. Van alles wat wij verdienen, heb ik trouw een tiende deel aan de zending of de gemeente gegeven. Dat wil zeggen, dat de rest van het geld echt van mij is. Vindt U het trouwens niet geweldig, dat ik in het vervolg U kan dienen, zonder dat ik om geld moet vragen? Ik kan heel veel dingen in Uw koninkrijk gratis doen, omdat ik die reserve heb".

Maar de Heer bleef er op terug komen, iedere keer weer opnieuw. Mijn argumenten schenen op Hem geen indruk te maken. Ik had na even wel door wat Hij bedoelde.

Wat Hij van mij vroeg, was precies hetzelfde, als wat Hij vroeg aan de 'rijke jongeling' in Matt.19:16. *"Geef alles weg en je zult een schat in de hemel hebben, en volg Mij"*. De jongeman in het Bijbelverhaal durft niet. Hij is te rijk. En zijn rijkdom is zijn zekerheid. Zijn verhaal besluit met: *"En hij ging bedroefd heen, want hij bezat vele goederen"*.

Ik worstelde met de zaak en met God: "Maar Heer, U weet toch, dat ik dat geld nodig heb. Ik kan van mijn spreekbeurten niet

overleven”.

Maar welk argument ik ook aanvoerde; het kon God niet overtuigen. Hij veranderde niet van mening.

De enige, die kon veranderen was ik. Het gevecht duurde een paar weken. Toen gaf ik me over: “OK Heer, ik zal alles weggeven, maar niet alles in een keer”. Met dat laatste had de Heer kennelijk geen moeite.

In de maanden, die er op volgden, wees Hij mij de projecten aan, waarin ik mocht investeren. Het laatste bedrag van € 20.000,- werd gebruikt om 1000 bomen te planten in de Negev woestijn in Israël. Ik schreef daarover in mijn vorige boek ‘Verhalen van een Beminde’.

Toen was alles op. Het grote avontuur was begonnen. Met het weggeven van al mijn geld had er een grote bevrijding plaatsgevonden. Ik leef niet langer meer onder de heerschappij van Mammon. Mijn leven wordt niet meer bepaald door gebrek aan geld, maar door de Heer, die in alles rijkelijk voorziet.

Ik ben vrij!

Wanneer Hij me ergens heen wil sturen, dan maakt Hij het ook financieel mogelijk. Ik hoef me nergens druk over te maken. Natuurlijk vergt dit enige gewenning. Maar op een liefdevolle manier leert de Heer me Zijn lessen.

Mensen komen vaak naar mij toe met de vraag: “Ik kan zo moeilijk de stem van God verstaan”.

Er valt over dat onderwerp heel veel te zeggen, maar een van de redenen, waarom we de stem van God zo slecht kunnen verstaan is, dat we alleen de stem van God willen horen, als het ons uitkomt en wij een nood hebben.

Ik maak daar wel eens een grapje over. Stelt u zich eens voor, dat bij de aankondiging van een collecte de prediker zegt: “Vraagt u maar aan de Heilige Geest, wat u mag geven”. De meeste mensen zetten nu direct de Heilige Geest op ‘uit’.

Ze willen helemaal niet weten, wat God over de collecte vindt. Ze hebben zich allang voorgenomen om er een bepaald (klein) bedrag in te doen en zijn veel te bang om naar de stem van de Heilige Geest te luisteren. Stel je voor dat de Heilige Geest een heel ander, een veel groter, bedrag zou noemen, dan dat zij van plan waren. Dat willen we helemaal niet weten.

Ik maakte dat zelf mee, toen ik het boek 'Verhalen van een Beminde' publiceerde. Ik stelde het in allerlei gemeenten ter beschikking en zei: "Ik geef dit boek weg aan u. U mag het zo meenemen. Vraagt u dan aan de Heilige Geest, wat u zou kunnen geven aan mijn stichting ten behoeve van zendingswerk in Suriname en in Thailand".

Tot mijn grote verbazing werden de boeken in hoge snelheid meegenomen, maar 80% van de mensen maakte helemaal niets over op de rekening van de stichting. Men had kennelijk alleen het woord "gratis" gehoord.

Natuurlijk zijn er in Nederland mensen, die op de armoedegrens leven. Over die mensen heb ik het niet. Maar ik kan me niet voorstellen, dat de Heilige Geest tegen 80% van de mensen zegt, dat ze in ruil voor een mooi boek geen enkele gift aan mijn stichting hoeven te doen. Bijna was het hele project op een ramp uitgelopen en kon ik niet eens de drukkosten betalen uit de opbrengst.

Op een goed moment besloot ik mijn aankondiging van het boek maar te wijzigen, zonder de Heilige Geest er bij te noemen. Ik zei: "Ik geef u dit boek en u geeft iets aan mijn stichting. Wie weinig heeft, geeft wat minder; wie veel heeft, geeft wat meer".

Toen ging het goed en kon er na aftrek van de drukkosten toch nog geld naar de zending worden overgemaakt.

Ik wil u verder niet met mijn persoonlijke frustratie belasten. Ik ben alleen maar blij, dat mensen met dat boek werden gezegend. Het geld interesseert me echt niet.

Waar het om gaat, is de moeite bij het verstaan van de stem van God. Ik heb daar weinig moeite meer mee. De reden is, dat ik

altijd aan Hem vraag, wat Zijn mening is; ook als het me alles kost; ook als ik liever iets anders zou willen horen.

We gaan dus weer terug naar de geldkwestie. Heeft God een tekort aan geld? Ik denk het niet. In extreme situaties, voorziet God bovennatuurlijk in geld. Normaliter maakt God gebruik van mensen. Ook Jezus ontving financiële ondersteuning van een aantal rijke vrouwen, die tot de kring van zijn discipelen behoorden. Eén ervan was zelfs de vrouw van de rentmeester van Herodes.

Hij hoefde trouwens nooit om geld te vragen en hield nooit een collecte. Normaliter wil de Heer, dat wij als mensen elkaar financieel helpen en zegenen. Maar als dat om wat voor reden niet mogelijk is, dan heeft Hij voldoende andere oplossingen.

U kent allemaal het verhaal, dat Jezus werd aangemaand het geld voor de tempelbelasting te betalen (Matt.17:24). Op dat moment was er even niets in kas. Mogelijk had Judas weer iets achterover gedrukt. Jezus gaat dan niet in zijn kennissenkring om geld vragen of geld lenen.

Hij stuurt Petrus er op uit met een hengel. Van te voren zegt Jezus, dat de eerste vis, die Petrus vangt, een muntstuk in de mond zal hebben. En zo gebeurt het.

“Een mooi verhaal”, denkt u nu misschien. “Zoiets gebeurt mij nooit”.

Een bevriende zendeling vertelde mij het volgende verhaal: “Tijdens ons verblijf in het Caribisch gebied geraakten wij in geldnood. Wij moesten de volgende dag de huur van ons huis betalen, maar we hadden niets. Ik vroeg de Heer, wat ik doen moest en de Heer zei tegen mij: “Het geld komt van overzee”.

Tegen de avond ging ik nog even naar de bank om te kijken, of er misschien nog een bedrag vanuit Nederland was overgemaakt, maar er was niets binnengekomen. De volgende ochtend was het uiterste moment om de huur te betalen.

Enigszins ontmoedigd ging ik naar huis. Het was een hete dag geweest. Daarom besloten we met ons gezin nog even naar het

strand te gaan om te zwemmen. En terwijl ik een eindje verder de zee in zwom, zag ik ineens iets vreemds drijven.

Een biljet van honderd dollar! En toen nog een, en nog een en.... genoeg om twee maanden vooruit te kunnen. Het geld kwam inderdaad van overzee. Hoe het daar kwam? Ik weet het niet. Misschien een mislukte drugsdeal in de wateren van het Caribisch gebied? Wie zal het zeggen. Maar God wist het en Hij wist ook, wie het nodig had. Zulke dingen gebeuren dus nog steeds, wanneer we staan in de wil van God. Dat laatste is heel belangrijk!

Voor mij begon dus een vergelijkbaar avontuur, waarbij de Heer mij steeds beproeft, of ik het nog wel begrijp. Ik heb mijn leven aan Hem overgegeven. Ik luister naar Zijn stem; gehoorzaam aan wat Hij zegt en dan... voorziet Hij in alles, wat ik nodig heb. Wanneer ik gehoorzaam ben, is er geen gebrek.

Maar wanneer ik mijn eigen 'christelijk' ding zou doen, is er aan alles gebrek. Een paar jaar terug verzorgde ik ergens een gemeente-dag. Tot mijn grote verbazing gaf de gemeenteleiding mij aan het eind van die dag een enveloppe met €500,-. Dat is heel veel geld. Het is best een prettig gevoel om zo veel op zak te hebben. Het geeft je een gevoel van zekerheid en controle. Twee dagen later vertrok ik naar Servië en Macedonië voor een aantal seminars over genezing en bevrijding. Overdag zijn we dan meestal bezig met het bidden voor individuele mensen, die met hun nood bij ons komen.

's Avonds zijn er dan spreekbeurten of seminars.

Als ik de kans krijg, probeer ik altijd 's morgens vroeg een stuk in de natuur te wandelen om de nabijheid van God te zoeken en met Hem te praten. Wat zegt de Heer dan zoal? Voor 90% gaat het om liefde en bevestiging, waardoor hij mij van een onzeker angstig mens veranderd heeft in een mens met een stabiele identiteit, die gebaseerd is op het feit, dat Hij mij liefheeft.

Maar soms heeft hij ook andere dingen te zeggen. Vaak vraag ik daar ook om, want ik wil gewoon weten, hoe Hij tegen mijn leven aankijkt en hoe ik Zijn wil kan doen.

Zo ook die ochtend. Terwijl ik op een rotspunt zat met uitzicht over de ontwakende stad, vroeg ik de Heer, of Hij nog iets speciaals voor mij had. Hij antwoordde direct:

“Jij gaat vandaag heel veel geld weggeven”

Ik weet niet meer of ik op dat moment schrok of dat ik me direct verheugde. Wanneer God spreekt, dan hebben we een prachtige kans om met Hem mee te bewegen. Dan gaan er altijd heel bijzondere dingen gebeuren.

Ik vroeg: “Aan wie, Heer?” “Dat zul je wel merken”, was het antwoord. De rest van die dag ontmoette ik heel veel mensen. Eerst dacht ik even aan mijn gastheer, die het ook niet breed heeft. Maar dat bevestigde de Heer niet. Ook bij andere mensen, die wij die dag in onze bediening kregen, ontving ik geen bevestigend signaal.

Aan het eind van die dag hadden we een samenkomst met voornamelijk zigeuners. Na afloop stonden de mensen in een rij om een profetisch woord te ontvangen. Op een goed moment kwam er een jonge vrouw aan de beurt, die een baby op de arm hield.

Ik begon over haar te profeteren, dat God vreugde in haar leven zou brengen en haar blijdschap zou teruggeven. Achter haar stond een iets oudere vrouw. Toen die aan de beurt kwam, zei ze tegen mij: “Degene, waar u net over geprofeteerd hebt, is mijn dochter. Een jaar geleden is haar man overleden. Ze heeft vier kleine kinderen van 4, 3, 2 en 1 jaar oud. De jongste heeft zijn vader nooit gezien”.

“Waar leeft ze van?” vroeg ik de moeder. Die antwoordde: “Omdat de kinderen zo klein zijn, ontvangt ze een uitkering van omgerekend € 100,- per maand”.

Levensmiddelen zijn in Servië en Macedonië minstens zo duur als bij ons. Een uitzondering zijn de vruchten van het seizoen, maar de rest is gewoon duur. “Hoe redt ze dat?” vroeg ik de moeder. “Dat redt ze niet”, was het korte antwoord.

Ineens wist ik, dat ik de persoon, die de Heer had bedoeld, had ontmoet. “Roep haar maar even”, zei ik tegen de moeder. Toen ze was teruggekomen met haar dochter, nam ik haar even mee naar de gang. Daar verwisselden de € 500,- van eigenaar. Heel snel. Niemand hoefde het te zien.

Ik ben maar het liefst eerlijk tegen u. Ik ben ook wel eens ongehoorzaam geweest. Ooit ontmoette ik op een van mijn reizen een zendingsechtpaar. De Heer zei tegen me: “Geef ze die laatste €200,- die je in je portemonnee hebt”. Ik protesteerde: “Maar dan heb ik zelf niets meer en ik moet nog twee weken in dit land zijn”. Ik gaf ze dus niet, maar had er later grote spijt van.

In de eerste plaats was ik niet beschikbaar, toen God van mij iets vroeg. De zendelingen, die waarschijnlijk in financiële nood waren, werden niet door mij geholpen en moesten nog langer in spanning zitten.

Verder wantrouwde ik Hem door te denken, dat Hij niet het beste met mij voor had. Als God ons iets vraagt, is dat niet om ons iets af te pakken, maar om ons in zijn plan te betrekken. Ik zag ook niet, dat het God niet om mijn geld te doen is, maar om mijn partnerschap.

Tenslotte verspeelde ik een nieuw avontuur. Want, als ik niets meer heb, zal God voor mij een financieel wonder gaan doen.

Ik heb het geld veel later aan hen overgemaakt, maar de lol was er toen al af. Het was ook niet meer hetzelfde. Toen hadden ze het nodig; ik was gewoon te laat.

Na die dag besloot ik, dat dit nooit meer zou mogen gebeuren. Mijn portemonnee heeft twee eigenaren; de Heer en ik. Want ik ben Zijn partner.

Op een goede dag moest ik opnieuw naar Oost-Europa. Het was nog winter. Ik moest vliegen via Dortmund en had besloten om met de motorfiets daarheen te rijden, omdat ik die gratis kan parkeren. Een auto parkeren kost al gauw € 50,- voor een week. Ik zag wel een beetje op tegen de nachtelijke rit van 2½ uur door de kou. Tot een graad of 6 gaat het wel, maar daaronder wordt het echt lijden op de motor, zelfs met dubbele handschoenen.

De avond ervoor verzorgde ik een Bijbelstudie in Hoogeveen. Meestal vertel ik daar iets over mijn voorafgaande reizen en wat er verder nog gaat gebeuren. Na afloop - iedereen was al weg - kwam Hendrik naar me toe. Hij had zijn portemonnee omgekeerd. Met al het kleingeld was er een bedrag van € 49,10.

“Hier dat is voor jou. De Heer vindt het maar niets, dat je door de kou gaat. Je moet gewoon met de auto gaan en die daar parkeren”. Ik bedankte hem hartelijk. Achteraf bleek, dat ik op de terugweg Esther zou meenemen en dat zou op de motor nooit hebben gekund (wanneer je geen reserve helm etc. bij je hebt). In die nacht stopte een onbekende een enveloppe in Hendriks brievenbus met daarin € 400,-! Dat is nou de Heer.

Ik wil u nog een paar van deze verhalen vertellen. Omdat mijn spreekbeurten inderdaad niet voldoende opleveren om in mijn eigen levensonderhoud te voorzien - laat staan om de zendingsreizen te bekostigen - bedacht ik, dat ik misschien wat reclame zou moeten maken.

Het was niet mijn bedoeling om te gaan bedelen, maar ik bedacht, dat het wel zinvol zou zijn mijn bankrekeningnummer op mijn website te zetten. Dan zouden mensen ten minste weten, hoe ze me zouden kunnen ondersteunen. Ik zette dus mijn bankrekeningnummer er op.

Diezelfde middag maakte ik mijn gebruikelijke wandeling om de Heer te zoeken. Toen ik Hem vroeg tot mij te spreken, zei Hij tegen me: “Haal dat nummer er direct af”. Zijn reactie was duidelijk. Hij wilde niet, dat ik op enige natuurlijke manier zou proberen geld te krijgen. Zo maakt Hij mij steeds afhankelijker.

Vaak, wanneer ik 's zondagsmorgens een spreekbeurt heb gedaan, daagt Hij mij uit om het verdiende geld 's middags weer in de collecte te stoppen. De eerste keer protesteerde ik: “Heer, maar dat betekent, dat er deze week helemaal geen geld binnenkomt!” Ik kan het natuurlijk weigeren, maar ik heb inmiddels wel begrepen, dat de Heer een soort ‘spel’ met mij speelt. Hij kijkt of ik werkelijk vrij ben van de slavernij aan het geld, waar de meeste mensen in gevangen zitten.

Ik doe die dingen natuurlijk niet zomaar. Ik vraag Hem: "Wat zal ik geven?" en Hij noemt me een bedrag, dat onrealistisch hoog is. Maar dat is de enige manier om deel te krijgen aan Zijn bovennatuurlijke wereld.

Gods bovennatuurlijke wereld begint, waar onze natuurlijke wereld ophoudt. Gods bovennatuurlijke economie begint, waar onze budget-economie ophoudt. Niemand hoeft te verwachten, dat God gaat voorzien in een bovennatuurlijke voedsel- of geld-vermeerdering, zolang wij nog eten in de kast of geld op de bank hebben staan. Pas wanneer wij onze laatste vijf broden en twee visjes hebben weggegeven, gaat de Heer die vermeerderen.

Niet zo lang geleden, sprak ik ergens in een evangelische gemeente. Tijdens de aankondiging van de collecte werd er gezegd: "Vandaag gaat de collecte naar Gordon van Veelen. Alles wat u in de collecte stopt, wordt door de gemeente verdubbeld. Dus geef royaal!"

Ik was geheel verbaasd, want deze mensen wisten helemaal niets van mijn leefwijze en de manier, waarop God me daarin leidt. Tot mijn grote verbazing werd er de volgende dag maar liefst € 1750,- naar mijn bankrekening over gemaakt.

Ik was ontsteld. Zoveel geld! Ik vermoedde al, dat er iets speciaals met dit geld aan de hand zou zijn en dat ik het zelf niet zou mogen houden. Het stond een paar weken op mijn rekening en ik kon genieten van het feit, dat er zoveel op stond. Toen kreeg ik logees uit Roemenië.

Het ging om stagiair(e)s voor het HealingRooms project, die nu in Nederland eens konden kijken, hoe het op de verschillende Nederlandse HealingRooms toegaat en daarbij ook de kans kregen zelf mee te doen in de bediening.

Op een van die dagen spraken we over Heidy Baker en Bill Johnson. "Zulke mensen komen eigenlijk nooit naar Roemenië", hoorde ik een van hen zeggen. "Ze komen in oktober naar Nederland; Heidy Baker, Bill Johnson, Loren Cunningham en

nog anderen. Ze komen allemaal naar de Betteld voor een conferentie met de naam 'Mission Possible', speciaal gericht op de evangelieverkondiging in gesloten landen", vertelde ik.

En ineens ging het belletje van de Heer: "Ze kunnen er allemaal heen, naar die conferentie. En jij hebt net €1750,- gekregen om het voor hen te kunnen betalen". En zo werd het georganiseerd. In het totaal zouden 12 Roemeense vrienden naar Nederland komen. Ik betaalde de huur van twee zespersoons bungalows. Sommigen konden hun eigen aandeel betalen, maar voor wie geen geld had, betaalde ik de registratie- en ticketkosten.

In de zomer van 2013 maakten Cristina en ik een korte reis naar de Oekraïne. Het doel was eigenlijk vakantie, want we waren beiden om verschillende redenen behoorlijk uitgeput. Een paar jonge mensen uit Lviv hadden me een jaar eerder gevraagd: "Gordon, kom toch eens een keer, als het zomer is. Dan willen we je meenemen naar de Oekraïense Karpaten. Dan gaan we kamperen en wandelen in onze prachtige bergen".

Nu, ik ben voor zoiets altijd te vinden. Ik houd van wandelen. Nu kwam het er dus van. Natuurlijk betekent het bezoeken van vrienden ook altijd bediening. Onmiddellijk werden er een paar samenkomsten gehouden.

Goede vrienden van mij, een evangelisten-echtpaar, hadden onlangs een gebruikt autootje gekocht. Ik hoorde, dat het ding met motorschade in een garage stond en er geen geld was om hem te repareren. En ook dan is er weer dat signaal van de Heer.

Ik had in mijn portemonnee \$ 500,-. Af en toe, in verschillende landen, hadden mensen mij iets toegestopt. Iemand in Suriname had me \$100,- gegeven, iemand in Letland, iemand in de Oekraïne en nog op andere plaatsen. Ik had het geld bewaard. Amerikaanse dollars kun je overal wisselen.

Vaak nam ik het mee op reis voor het geval er iets onvoorziens zou gebeuren. En nu was er iets onvoorziens. Hun auto was kapot en ze hadden die dringend nodig! Zonder te dralen haalde ik het geld uit mijn portemonnee en gaf het hun. Drie dagen later was de auto gerepareerd.

Wij gingen intussen hiken in de Karpaten. Het was volop genieten. We zwommen in een rivier, beklommen gevaarlijke rotsen en wandelden over prachtige bergen, aan de toppen begroeid met bosbessen.

Hiken in de Oekraïense Karpaten (op de achtergrond Cristina)

De avond dat we uiteindelijk afscheid namen, gaf onze gastheer mij een enveloppe. "Dit moest ik je geven van pastor X". Ik had op zondagmiddag in de gemeente van pastor X gesproken. Hij wist helemaal niets van de \$500,- die ik een paar dagen eerder had weggegeven. Maar de enveloppe bevatte 5 nieuwe biljetten van \$100,-. Ik had hetzelfde bedrag net zo hard weer terug. Voor hem was het zeker een heel groot bedrag.

Voor mij was het een teken, dat de Heer precies op de hoogte is van wat ik doe met 'mijn' geld. Hij liet dat zien, door mij exact hetzelfde bedrag weer terug te geven.

Op deze manier wekt Hij vertrouwen, dat ik wat betreft mijn voorziening geheel op Hem aankan.

Hiken in de Oekraïense Karpaten.
Vasili uit Lviv is op alles voorbereid

Hiken in de Oekraïense Karpaten met Vasili, Nina en
Cristina. Vasili's vrouw (Kristyna) zette ons op de foto.

Dit standbeeld in Lviv heeft voor mij speciale betekenis. Toen de Vader mij Zijn tedere liefde ging betonen, moest ik afrekenen met mijn wijsvinger.
 “Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt”.

Bergvik, Finland, mei 2013; Francis en Ruth Kirby en ik worden ingezegend tot European HealingRooms Embassador.

Met de Kajak in Kalenberg in het Nationaal park de “Weerribben”. Daar in de stilte van water en bossen ontmoet ik mijn Geliefde en luister naar Hem

Wandelen op de Adriatische eilanden; Uglian bij Zadar

Augustus 2012; felle zon en ijzige kou op de Parangul Mare 2519 m.
(Roemeense Karpaten); Cristina, ik en Kate (Ekaterina)